

Victima care ucide

EDITURA EXCELSIOR C.A.

EDGAR WALLACE

Coperta : VICTORIA ARGINT

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate

EDITURII EXCELSIOR C.A.

Str. Oteteleşanu nr. 5, parter,
sectorul 1, Bucureşti, cod 70702.

Telefon 13.31.60.

Edgar Wallace
THE RAY IN THE SHADOW
London, 1929

EDGAR WALLACE

VICTIMA CARE UCIDE

ROMAN

Traducere și prelucrare EM. DUNĂREANU

EDITURA EXCELSIOR C.A.
București, 1992
ROMÂNIA

ADAMS, J. H. 1940

ADAMS, J. H. 1940

ADAMS, J. H. 1940

ADAMS, J. H. 1940

UN CRIMINALIST AL CONDEIULUI

Edgar Wallace i-a captivat pe cititorii de policier cam toată prima jumătate a secolului nostru. E un „guinness“ pentru literatura de gen. Chiar dacă a murit, în 1932, la Hollywood, cărțile sale au continuat să circule, încă foarte mulți ani, hrănind imaginația iubitorilor de aventuri insolite. A trăit puțin (doar 57 de ani) și a scris enorm. O bibliografie a operei wallasiene ar fi, astăzi, imposibil de întocmit, pentru că, nici în țara de baștină, Anglia Scotland Yard-ului, istoricii literari nu s-au învrednicit s-o alcătuiască. Din pedanterie estetică, probabil.

Fiindcă Edgar Wallace n-a fost, totuși, un stilist...

Revenirea spectaculoasă în actualitatea lecturii a scriitorului nu trebuie pusă numai pe seama faptului că romanele sale au ieșit de sub incidența copyright-ului. Explicația obiectivă — și rezonabilă — a acestui succes ține, în primul rând, de profesionalismul scriitorului. La fel ca ceilalți monștri sacri ai genului — Arthur Conan Doyle, Agatha Christie sau George Simenon —, cu care se înrudește, dar nu se aseamănă, Edgar Wallace își cunoaște bine meseria, începînd cu știința de a construi scene și situații imposibile, și încheind cu arta de a învîlui narațiunile într-un halou misterios, elaborat cu minuție și, adeseori, lipsit de fisuri.

Romanul de față este exemplar în acest sens: o cri-
mă (aproape) perfectă, în care autorul îmbină, strălucit,
tehnica polițistă cu ficțiunea literară.

În versiunea noastră, textul original a suferit im-
portante operații „cosmetice”. Păstrînd intactă atmosfe-
ra de epocă, nemaivorbind de filonul acțiunii polițiste,
am considerat necesară, totuși, eliminarea unor repetiții
inutile, nuanțarea caracterizării anumitor personaje (EW
n-a fost prea tare ca portretist...), revitalizarea dialo-
gurilor, cam uniforme.

O rescriere a cărților lui Edgar Wallace? Căte­goric,
nu! Un retro-citit pe nerăsuflăte de la cap la coadă, da!
Cu înțelegerea față de un clasic al genului, văzut din
perspectiva sfîrșitului de veac XX.

MANOLE AUNEANU

CAPITOLUL I

Momeala

Cursa de Lewes care pleacă din gara Victoria la ora 10,15 se opri la Three Bridges, din pricina unei deraieri. John Lexman avu astfel timp să prindă trenul spre Beston Tracey, care avusese puțină întârziere. Când ajunse la destinație, microbuzul, singurul mijloc de legătură cu satul, plecase.

— Dacă așteptați o jumătate de ceas, telefonez în sat să vă trimită o mașină, se offeri, amabil, șeful gării.

— O să mă duc pe jos, spuse John, măsurînd cu privirea peisajul atît de familiar. Apoi, scuturîndu-se înfrigurat, își încheie impermeabilul și porni să străbată cele două mile care îl despărteau de Little Tracey.

Ploaia mărunță și deasă, care părea că va ține toată noaptea, se scurgea șiroaie pe gardul viu de la marginea drumului, o adevărată mlaștină, cu noroiul pînă la glezne. Lexman se opri sub crengile protectoare ale unui copac, își aprinse pipa și se afundă în negura serii. În mintea lui, șoseaua ce lega Beston Tracey de Little Tracey se asocia cu episoadele cele mai reușite ale propriei creații literare. Aici se petrecuse misterioasa crimă concepută în ultima sa carte, considerată drept cel mai bun roman

polițist al anului. Fiindcă, John Lexman era un foarte apreciat profesionist al genului.

Totuși, înotînd anevoie pe drumul mocirlos și pustiu spre Little Beston, tînărul scriitor nu se gîdea nici la cărți, nici la crime misterioase, ci la întîlnirea de la Londra cu T.X. Meredith, care avea să devină, cu siguranță, șeful Departamentului de cercetări penale. Pînă atunci, însă, trebuia să se mulțumească doar cu funcția de adjunct al poliției secrete. Această poziție modestă nu-l împiedica, totuși, să rezolve cazurile cele mai delicate, încredințate departamentului. În stilul său impetuos și presărat cu expresii specifice meseriei de polițist, T.X. îi oferise lui Lexman un subiect cum nu se poate mai palpitant.

Cînd începu să urce coasta ce ducea spre modesta sa locuință, numită pompos Castelul Beston, John uită de Meredith. Pe un alt ecran al memoriei, apăru mutra nesuferită a creditorului, cu care, de asemenea, se întîlnise la Londra. Discuția penibilă avută cu acesta îl făcu să se încrunte.

Castelul Beston era o clădire obișnuită, în stil elisabethan, cu acoperișuri frumos conturate și coșuri de fum înalte. Ferestrele zăbrelete, grădina vastă, straturile de trandafiri și o elegantă pajiște întregneau aspectul unui mic paradis domestic. Lexman se opri sub streășină, își scutură impermeabilul ud de ploaie, apoi intră în casă. Holul era cufundat în întuneric. „Desigur, Grace se îmbrăca pentru cină“, presupuse el. În starea de spirit în care se afla, consideră că e mai bine să nu o deranjeze. Porni de-a lungul culoarului ce ducea spre cabinetul de lucru, situat în partea opusă a clădirii. În cămin ardea un foc vesel. Atmosfera primitoare îi dădu o senzație de ușurare. Își scoase pantofii și aprinse o

lampă mică, pe o măsuță. Fotoliile din piele, biblioteca întinsă pe un perete întreg, masa de scris, sculptată în lemn de nuc, pe care se îngrămădeau laolaltă cărți și manuscrise, nu lăsau dubii asupra indeletnicirii celui care le folosea. După ce își puse papucii, John se apropie de cămin și, trăgînd din pipa aprinsă, rămase cu privirea pierdută în flăcările care închipuiau umbre vii și bizare.

Zvelt, potrivit de statură, cu umeri aproape atletici, și trăsături regulate, Lexman degaja multă forță. Avea ochii cenușii, adînci, iar sprîncenele drepte îi dădeau un aer sever. Obrazul ras, fața netedă, gura mare și arcuită arătau că John, deși scriitor, nu avea nimic din înfățișarea omului obișnuit să-și petreacă ore în șir în mijlocul cărților.

Ușa se deschise încetîșor. În cadrul ei se ivi Grace Lexman, grațioasă, sensibilă, fermecătoare. John veni în întîmpinarea ei și o sărută cu tandrețe.

— N-am știut că te-ai întors, explică ea, decît după...

Renunță să continue, preferînd să se cuibărească la pieptul bărbatului.

— Decît după ce ai observat balta lăsată la intrare de impermeabilul meu, completă John. Îți cunosc metodele, detectiv Watson! adăugă el, surîzînd.

Grace deveni, brusc, preocupată :

— Bine că te-ai întors ! Avem un oaspete...

— Pe o vreme ca asta ? ! făcu soțul ei, mirat. Cine e ?

— Domnul Kara ! răspunse tînăra femeie, cu voce gravă.

— Kara ? ! A venit de mult ?

— De la ora 16, preciză ea, nu prea încîntată de vizita neașteptată a musafirului.

— Nu înțeleg ostilitatea ta față de dl. Kara, obiectă

John, cu o vagă dezaprobare. Apoi, după o clipă de gândire. De altfel, a sosit la țanc!

În castelul Beston, salonul de primire ocupa o încăpere mare, joasă, mobilată cu fotolii confortabile, un pian de concert, un covor puțin uzat, dar viu colorat. Însă, ceea ce atrăgea atenția erau șemineul în stil medieval și două candelabre de argint. În ansamblu, salonul degaja armonie și bun gust, ceea ce făcea din acest spațiu un loc ideal pentru destindere, atât de necesară unui scriitor supus unei permanente tensiuni creatoare. Două vase de bronz, cu violete, și o a treia, cu nalbe sălbatice și flori proaspete de pădure, răspândeau în jur un parfum delicat.

La apariția lui John Lexman, oaspetele se ridică din fotoliu și, cu pași ușori, flexibili, se îndreaptă spre gazdă. Kara era un băiat de o frumusețe exotică, ceva din înalt decât scriitorul, dar cu o siluetă atât de armonioasă, încât statura lui se echilibra perfect cu înfățișarea.

— Cum nu te-am putut întâlni în oraș, explică el, am venit în speranța că te voi găsi aici.

Vocea îi era bine timbrată. Vorbea englezește fără accent străin. Deși era grec de origine, își petrecuse cea mai mare parte din tinerețe în Albania.

Cei doi bărbați își strinseră mâna cu cordialitate.

— Iei masa cu noi?

Remington Kara se întoarse surizând spre Grace Lexman, care stătea într-un fotoliu, cu mâinile împreunate. Fața ei trăda o descurajare adâncă.

— Dacă doamna Lexman nu are nimic împotriva, răspunse grecul.

— Va fi o plăcere pentru mine, făcu Grace, cu o voce mașinală. E o vreme îngrozitoare și mă îndoiesc că ați putea găsi ceva acceptabil de mâncare prin apropiere,

deși ceea ce veți împărți cu noi nu e cine știe ce.

— Tot ce-mi veți oferi va fi mai mult decât necesar, se înclină el în fața tinerei femei.

Cîteva minute mai tîrziu, cei doi bărbați se adînciră într-o discuție literară, iar Grace profită de împrejurare, cu să se retragă. De la cărți, în general, discuția trecea la cărțile lui John Lexman.

— Le-am citit pe toate, mărturisi Kara.

— Te compătimesc, făcu John, jumătate în glumă.

— N-ai dreptate ! Ai stofă de mare criminalist. Îmi vei spune, poate, că e un experiment îndoielnic, continuă grecul, sarizînd. Dar mă preocupă originea intrigilor imaginare. Mărturisesc, de altfel, că, uneori, cărțile dumitale mă exasperează. Și anume, cînd nu ghicesc soluția pînă la mijlocul romanului. De cele mai multe ori, însă, o cunosc după al cincilea capitol.

John îl privi contrariat. Amorul său propriu de autor polițist era vizibil lezat.

— Eu consider că scriu romane în care nu se poate ghici deznodămîntul înainte de ultimul capitol, replică el.

— Desigur, admise Kara, dînd din cap, este valabil pentru cititorul mijlociu, dar eu sînt un cunoscător în materie. Prind firul cel mai subțire și nu-mi scapă nici un indiciu pe care îl menționezi în treacăt.

— A trebui să-l cunoști pe T.X., spuse John, rîzînd. Celălalt se ridică, îndreptîndu-se spre cămin.

— T.X. ? ! întrebă el.

— Da. T.X. Meredith. Un tip grozav. Lucrează la departamentul de cercetări criminale.

Ochii lui Kara străluceau de curiozitate. În clipa următoare, cei doi fură invitați în sufragerie, unde cîna era pregătită.

Atmosfera la masă fu destul de glacială. Grace nu

prea avea chef de discuție, iar rarele cuvinte pe care le schimbau — soțul ei și musafirul — păreau a trece pe lângă ea. Tînăra femeie era apăsată de un fel de presentiment care o neliniștea, fără să știe de ce. De cîteva ori în timpul cînei își rememora evenimentele zilei, ca să descopere ce ar fi putut să-i lase această impresie. În zadar. Scrisorile primite în cursul dimineții nu conțineau vești rele, iar în restul zilei nu avusese nici un incident cu servitorii. Pe scurt, totul mergea bine, chiar dacă interveniseră mici probleme financiare datorate unor speculații făcute de John cu titluri de rentă românești. Totuși, succesul ultimei sale cărți era atît de mare, încît îngăduia o privire optimistă asupra bunăstării lor viitoare.

— Cafeaua va fi servită în biroul de lucru, anunță Grace. Iar pe mine, vă rog să mă iertați. Am de rezolvat o problemă prozaică: pregătirea rufelor de spălat pentru mîine.

Îl salută din cap pe Kara și, trecînd pe lângă John, fi atinse ușor umărul cu mîna. Kara urmări silueta grațioasă a femeii, pînă ce aceasta dispăru în dosul ușii.

— Vreau să-ți vorbesc, Kara, spuse John, invitîndu-și prietenul în cabinetul de lucru.

Menajera le aduse cafea și lichioruri, lăsînd tava pe o măsuță de lângă cămin.

— Nu e posibil să instalezi aici lumină electrică, observă grecul, sorbind din cafea.

— Nu, dar îmi plac lămpile la fel de mult.

— Mă refer la luminări, nu la lămpi.

Arată cu mîna spre cele șase luminări mari, aliniate deasupra căminului.

— Și de ce-ți displac, mă rog, luminările? întrebă gazda, surizînd vag ironic.

Kara se mulțumi să ridice din umeri, după care spuse :

— Imaginează-ți că te-ai afla, din întâmplare, legat de un scaun, lângă un butoiș cu praf de pușcă, în care ar fi înfiptă o luminare aprinsă și o vezi topindu-se clipă de clipă... Se topește văzînd cu ochii și... Brrr !

John observă broboane de sudoare pe fruntea interlocutorului său.

— Ar fi palpitant, nu ? zise el amuzat.

Grecul își ștersé fruntea cu o batistă. Mîna îi tremura.

— Da, ar fi chiar mai mult decît palpitant. Ar fi groaznic !

— Ai asistat vreodată la o astfel de scenă ? întrebă Lexman, vag intuitiv.

— În Albania. E mult de atunci, dar nemernicii ăia au grijă să mi-o amintească din cînd în cînd.

Kara nu părea dispus să facă destăinuiri sau să descrie împrejurarea invocată. Începu să se plimbe precipitat prin încăpere, după care se opri în fața bibliotecii. Scoase un volum gros din raft.

— Ia te uită, o carte de George Gathercole ! exclamă el. Îl cunoști personal ?

John luă puțin tutun dintr-o cutie albastră și își umplu pipa.

— Am stat o dată de vorbă cu el. E un tip taciturn. Ca toți oamenii care au văzut și trăit multe, îi place să vorbească despre orice, în afară de propria persoană.

Kara răsfoi cartea cu un aer nepăsător, apoi o puse la loc, în raft.

— Eu nu-l cunosc personal, spuse cu un ton detașat, dar a plecat într-o călătorie pentru mine.

John ridică privirea, mirat :

— Pentru dumneata ?

— Da, în Patagonia. El crede că acolo se găsesc zăcăminte aurifere. De altfel, descrie pe larg în carte structura geologică a munților din America de Sud. Teoriile lui m-au interesat și am intrat în corespondență. În cele din urmă, a acceptat să întreprindă această călătorie de studii. Eu l-am finanțat.

— Și spui că nu l-ai întâlnit niciodată?

Kara dădu negativ din cap.

— E o mare șansă să faci o călătorie atât de frumoasă, spuse John. Va sta mult acolo?

— Trei ani, preciză Kara, continuând să examineze rafturile cu cărți.

— Când aud vorbindu-se de autori care călătoresc pentru a-și scrie lucrările, aproape că devin invidios!

Kara era în spatele tinărului romancier. Acesta nu-i putea vedea chipul, în timp ce vorbea. Totuși, Lexman putu percepe în vocea celuiilalt un accent de gravitate, aproape de violență stăpînită.

— Invidiezi soarta altora și, totuși, a dumitale e cea mai reușită din cîte se pot visa. Te-ai dedicat unui lucru creator, pasionant. Imaginația îți îngăduie călătorii mai fascinante decît cele reale. Ai puțința de a crea și a distruge oameni. Elaborezi probleme complexe și le rezolvi cu o lovitură de maestru.

John izbucni în ris.

— Cît despre rest, reluă Kara cu o voce scăzută, cred că posezi ceva care face ca viața să merite a fi trăită: o soție delicioasă.

Lexman întilni privirea interlocutorului său și văzu pe obrazul frumos al acestuia ceva care îi tăie aproape respirația.

— Am fost, poate, lipsit de tact, se scuză Kara stîngerit, dar nu trebuie să uiți, dragul meu, că am aspirat,

efindva, la mîna soției dîmîtale. Sper că nu   i spun o nouate.   n plus, eu sînt grec   i, ca toți grecii moderni, nu mai am nimic comun cu filosofii antici.   n sf  r  it, sînt un r  sf   at al soartei. Din cea mai fragedă copilărie, am fost obișnuit să-mi satisfac toate capriciile.

— E  ti, intr-adevăr, un om norocos, admise John.

Kara rămase o clipă tăcut, apoi păru că vrea să spune ceva, dar se r  zg  ndi   i se mulțumi să surid  .

—   ncep să mă îndoiesc de acest lucru, replică el enigmatic. Apoi, brusc   i tran  ant: Ai neplăceri cu Vassalaro?

John se îndreptă spre   emineu. Se opri, rămase piro-nit, ca picioarele depărtate, cu m  inile împreunate la spate. Această atitudine era un răspuns destul de elocvent la întrebarea celuiilalt.

—   in să te pun încă o dată în gardă, în privin  a lui, spuse Kara, apropi  ndu-  i   igara de o h  rtie aprinsă la flacăra din   emineu. Dragă Lexman, compatrio  ii mei nu sînt prea comozi în afaceri de acest fel.

— Totu  i, la început, s-a arătat foarte îndatoritor, spuse Lexman, ca pentru sine.

—   i acum se arată cu totul altfel, îl   nterupse Kara. Asta e tradi  ional la cămătari. Ai făcut o mare impruden  , adres  ndu-te lui. A   fi putut să-  i dau eu ceva bani.

Am destule motive ca să nu-  i cer un astfel de serviciu. Iar pe cel mai important, l-ai pomenit adineauri, apropo de inten  ia de a te căsători cu Grace.

— Despre ce sumă e vorba?   ntreb   Kara, trec  nd peste argumentul lui John.

— Două mii cinci sute de lire, răspunse acesta.

—   nseamn   că trebuie să mai aștepte.

John Lexman ridică din umeri.

— Ascultă Kara, nu-ți fac nici un reproș, dar pe Vassalaro l-am cunoscut prin dumneata. Știi foarte bine ce fel de om este !

Kara clătină din cap evaziv.

— N-am de ce să ți-o ascund, reluă John, încruntat, dar a fost extrem de cinic. L-am întâlnit ieri la Londra și mi-a spus că nu are intenția să mă pășuiască. Eu contam pe succesul piesei, ca să-l pot plăti. Din păcate, pentru moment, nu sînt în stare să-mi respect angajamentul.

— Înțeleg, zise Kara. Doamna Lexman e la curent ?

— În parte.

Lexman începu să se foliască prin cameră, nervos, frecîndu-și miinile.

Se opri în fața lui Kara și strigă :

— Știi că m-a amenințat cu moartea ? Kara surîse neîncrezător. Nu cred că a glumit ! continuă John întunecat. Am fost chiar tentat să-i aplic o corecție acestei canalii !

Kara îl bătu pe umăr.

— Ideea că Vassalaro ar putea ucide un om mi se pare comică. E cel mai mare laș din cîți am cunoscut vreodată.

— Asta nu-l împiedică să fie de o impertinență nemaipomenită. Regret că nu i-am dat ceea ce merita !

— Constat că nu-l cunoști pe Vassalaro. Îți repet că e de o lașitate unică. Pentru amenințări da, e foarte bun, dar dacă-i arăți țeava revolverului, leșină. Apropo, ai un revolver ?

— Să lăsăm prostiile, ripostă John aspru. N-am chef să intru într-o aventură stupidă !

— Ceea ce ți-am spus eu, nu e o prostie. Cînd ai de a face cu un grec din această categorie trebuie să fo-

loaștii metode speciale. A ști să scoți pistolul la momentul potrivit e o chestiune de tactică. Iar efectul va fi cel scontat.

John se îndreaptă spre masa de lucru, deschise un sertar și scoase un browning de calibru mic.

— Asta e tot ce posed ca armă, zise el. Nu l-am folosit niciodată. E un dar de Crăciun primit de la un admirator necunoscut.

— Un cadou straniu, observă celălalt, examinând arma.

— Presupun că, bazându-se pe cărțile mele, acest admirator și-a închipuit că trăiesc înconjurat de revolvere, pumnale și săgeți otrăvite.

— Știi măcar să-l minuiesti? întrebă Kara.

— N-am încercat niciodată, dar cred că nu e prea complicat.

O bătaie în ușă întrerupse discuția celor doi.

— E poșta, anticipă John.

Menajera îi aduse, pe tavă, o scrisoare. John își aruncă ochii pe ea și se strîmbă.

— E de la Vassalaro, preciză el, după ce rămaseră singuri.

Deschise plicul subțire. Conținea câteva foițe cafenii, dintre care numai una părea să fie scrisă. Mesajul, citit de John cu voce tare, era astfel conceput :

„Trebuie să vă văd neapărat astă seară. Vă aștept la încrucișarea drumurilor spre Baston Tracey și Eastbourne. Voi fi acolo la ora unsprezece și, dacă țineți la viață, aveți grijă să aduceți o sumă importantă“. Scrisoarea era semnată „Vassalaro“.

— Trebuie să fie nebun ca să-mi trimită o astfel de scrisoare ! izbucni Lexman. Mă duc la întâlnire ca să-i aplic lecția de politețe pe care o merită !

Îi trecu scrisoarea lui Kara, care o parcurse în tăcere.

— Ai face bine să-ți iei pistolul, sugerează grecul, înapoindându-i misiva.

John Lexman se uită la ceas.

— Mai am o oră pînă atunci, dar fac cel puțin douăzeci de minute pînă la Eastbourne Road.

— Intenționezi să te duci la întîlnire?

— Doar n-o să-l las să vină aici, ca să facă scandal!

— Ai cu ce plăti?

John nu răspunse. Privi din nou scrisoarea. Hîrtia de care se servise Vassalaro era zgrunțuroasă ca o sugativă și, pe alocuri, cerneala se întinsese. Foile nefolosite fuseseră introduse în plic, în același timp, din neatenție, trădînd furia expeditorului.

— Vreau să păstrez scrisoarea asta, spuse John.

— Ai dreptate. Fără îndoială, Vassalaro nu-și dă seama de prostia pe care o face. Trimițînd o scrisoare de amenințare, îți pune la dispoziție o armă puternică împotriva lui.

Într-un colț al încăperii era un seif mic de bani. John îl deschise cu o cheie scoasă din buzunar, trase unul din sertarele de oțel, care era gol, și puse scrisoarea colo. Apoi închise seiful la loc. Kara îi urmări mișcările cu atenție. Apoi, deodată, se ridică, dînd impresia că vrea să plece.

— Aș fi vrut să te însoțesc la această întîlnire, spuse el. Din păcate, treburi urgente mă cheamă în altă parte. Te sfătuiesc încă o dată să-ți iei revolverul. În cazul în care odiosul meu compatriot își repetă amenințările, n-ai decît să te prefaci că tragi. Va fi deajuns.

Cînd cei doi trecură în salon, Grace se sculă de la pian. Murmură cîteva cuvinte convenționale despre scurttimea vizitei lui. Kara nu se lăsă înșelat. Înțelegea

din privirea ei că regretul nu era sincer.

— Mă duc să văd dacă șoferul dumitale n-a admis, spus John.

Cînd acesta ieși, tăcerea se așternu din nou.

— Nu cred că vizita mea să vă fi făcut mare plăcere. Grace roși ușor.

— Primesc întotdeauna cu plăcere pe prietenii soțului meu, spuse ea.

Kara păru să-și amintească deodată ceva.

— De fapt, voiam să împrumut o carte de-a soțului dv.

— Dacă îmi spuneți despre ce carte e vorba, mă duc să v-o aduc.

— Nu vă deranjați. Cunosc drumul.

Și fără a aștepta încuviințarea, plecă de lângă ea, lăsîndu-i impresia că se mișcă cu prea multă larghețe în casa lor. După zece minute, Kara se întoarse cu o carte în mînă.

— Uitasem să-i cer voie lui Lexman să o iau, dar iată-l. Ai ceva împotrivă, dragul meu, dacă iau cartea asta despre Mexic? Ți-o trimit înapoi în cursul dimineții de mîine.

Tînăra pereche urmări din prag limuzina care se depărta, apoi intră tăcută în salon.

— Pari îngrijorat, dragul meu, spuse femeia, petrecîndu-și brațele în jurul umerilor lui.

Romancierul se sili să zîmbească.

— Neplăceri financiare? întrebă ea.

În prima clipă, John Lexman fu tentat să-i spună toată povestea cu scrisoarea, dar se opri, dîndu-și seama că soția sa l-ar împiedica să acționeze.

— Nimic deosebit. Sînt doar agasat de faptul că trebuie să mă duc la gară, ca să iau niște corecturi la o carte.

Nu-i plăcea să o mintă și, chiar acest mic subterfugiu îl nemulțumea.

— Ai avut o seară destul de tristă, nu-i așa? spuse el. Kara n-a fost prea vesel astăzi.

— Ca de obicei.

— În orice caz, e un bărbat bine, remarcă Lexman cu sinceritate. Nu pricep, Grace, cum ai preferat un băiat ca mine, cînd aveai la picioare un admirator atît de bogat și de frumos!

Tinăra femeie se înfioră.

— Eu cunosc o parte a lui care nu e tocmai frumoasă, murmură ea. Ah, John, mi-e frică de omul ăsta!

Se uită la ea, mirat.

— Frică? repetă el. Dar bine, Grace, omul acesta ar fi în stare să facă orice pentru tine.

— Tocmai de asta mi-e frică de el! accentuă ea cu fermitate.

Grace nu spusese totul soțului ei. Îl cunoscuse pe Remington Kara la Salonic, cu doi ani în urmă. Era, pe atunci, într-o călătorie în Balcani cu tatăl ei — ultima din călătoriile de studii ale faimosului arheolog — și, la o recepție în casa consulului Statelor Unite, îl întâlnise pe omul care avea să joace un rol atît de important în viața sa.

Legende fel de fel circulau despre originea acestui grec fermecător ca un zeu antic, și bogat ca un Crasus. Se povestea că mama lui ar fi fost o americană din înalta societate, răpită de bandiți albanezi care o vînduseră unui mare latifundiar din țara lor de origine. Albanezul se îndrăgostise de ea într-atît, încît se convertise la protestantism, ca să-i fie pe plac. Remington Kara își făcuse studiile la Yale și Oxford și deținea o avere imensă, care făcea din el stăpînul absolut al unei pro-

vineii din regiunea Duras. Acolo avea un castel, construit de un arhitect italian, iar mobilierul fusese lucrat de cele mai renumite firme europene în domeniu.

În Albania, era numit Kara Muro, ceea ce înseamnă „Romanul negru“, poreclă destul de bizară, căci pielea sa era tot atât de albă ca cea unui anglo-saxon, iar părul, tăiat scurt, era aproape blond.

Din clipa în care o văzuse pe Grace Terrel, se îndrăgosti de ea nebunește. La început, insistențele lui o amuzară, dar curînd caracterul său impetuos o sperie. Atunci, ea îl făcu să înțeleagă că trebuie să renunțe la orice intenție amoroasă. În cursul unei scene dramatice, Kara jură că nu o va uita niciodată. Dar violența lui verbală inspiră tinerei fete o repulsie adîncă. Peste două zile, pe cînd se întorcea acasă de la o serată dansantă a guvernatorului, o mașină opri în dreptul ei. O mîină invizibilă o apucă, înăbușindu-i țipetele sub un căluș din stofă, impregnat cu un miros dulceag și straniu. Agresorii erau deja pe punctul de a o transporta într-o altă mașină care-i aștepta, cînd un grup de marinari britanici, în trecere pe acolo, îi veniră în ajutor.

În adîncul inimii, Grace nu s-a îndoit nici o clipă că singurul responsabil al acestei tentative de răpire era Kara, dar nu pomeni nimic proaspătului ei soț. Pînă a se căsători, primise cu regularitate cadouri prețioase, pe care le-a înapoiat de fiecare dată pe adresa lui Kara. Cîteva luni după nuntă, află dintr-un cotidian că „o personalitate marcantă din societatea greacă“ a cumpărat o casă în Cadogan Square și, spre marea ei stupefacție, că acest domn făcuse cunoștință cu soțul ei, încă în timpul lunii lor de miere. Din fericire, vizitele lui erau destul de rare, dar intimitatea dintre John și omul acesta straniu îi producea tinerei femei o neliniște aproape mistică.

Trebuia, oare, să-i mărturisească soțului presimțirile sale ? A vrut s-o facă de câteva ori, iar în seara aceasta, singură în fața pianului, considerase că momentul a sosit. Totuși, aerul îngrijorat al lui John o făcu să renunțe. Preferă să discute despre ultimul lui roman care, cu siguranță, avea să le îmbunătățească starea materială.

La unsprezece fără un sfert, John Lexman se ridică. Grace îl ajută să-și pună pardesiul. O clipă, John rămase în anticameră, nelhotărit.

— Ai uitat ceva dragul meu ? îl cheamă Grace.

John nu mai era convins dacă trebuie să urmeze sfatul lui Kara. Povestea în sine i se păru deodată ridicolă, dar nu fusese oare la fel și atunci când împrumutase bani pentru o iluzorie speculație cu titluri de rentă românești ? Și unde mai pui că se înglodase în această tranzacție, urmînd sfatul de cunoscător al unui prieten : Kara !

Desigur, Kara nu-i recomandase direct acele titluri, dar avusese grijă să-i amintească, repetat, despre urcarea lor iminentă la bursă. John se îndreptă încet spre cabinetul de lucru, deschise sertarul biroului, scoase micul browning și îl băgă în buzunar.

— Nu voi întîrzia, draga mea, spuse el, sărutîndu-și soția și dispăru în noapte.

*

Kara se afundă în pernele confortabile ale limuzinei sale. În timp ce șoferul conducea cu grijă pe drumul noroios, el fredona o melodie. Ploaia continua să cadă. Din cînd în cînd, Kara arunca o privire afară, ca și cum ar fi așteptat să vadă pe cineva, apoi surîse, amintindu-și că modificase planul inițial și că fixase întîlnirea în sala de așteptare din gara Lewes.

Acolo, în fața unui foc aproape stîns, găsi un omu-

leț infolosit pînă la urechi într-o haină prea largă. La vederea lui Kara, necunoscutul se îndreptă spre ușă și îl urmă pe peronul gării. Omul acela nu era englez. Pielea măslinie, obrații supti și nebărbieriți îi dădeau un aer aproape ursuz, atestînd originea lui străină. Kara îl duse pînă la marginea peronului și abia cînd ajunseră acolo i se adresă :

— Ai respectat întocmai instrucțiunile mele ? întrebă el brusc.

Vorbea în arabă. Interlocutorul său îi răspunse în aceeași limbă.

— Ordinele vă sînt executate, efendi, raportă el cu aer umil.

— Ai revolver ?

Omul confirmă din cap, pipăindu-și buzunarul.

— Încărcat ?

— Excelență, răspunse măsliniul, care ar fi utilitatea unei arme neîncărcate ?

— M-ai asigurat că nu tragi în omul acela. Îl ameninți cu pistolul, atît și nimic mai mult ! Și ca să nu greșești, îmi dai gloanțele mie.

Surprins, dar docil, omul goli încărcătorul.

— Dă-mi-le, ceru insistent Kara, întinzînd mîna.

Băgă în buzunar gloanțele, apoi examinează arma și i-o înapoie.

— M-ai înțeles bine : îl ameninți, îl ochești, atît și nimic mai mult ! repetă el.

Omul se foi nemulțumit.

— Bine, efendi, dar...

— Nici un dar ! îl reprimă celălalt. Datoria ta e să asculți. Eu voi fi în apropiere și voi face în așa fel ca totul să decurgă așa cum am stabilit.

— Dar ar putea să tragă el în mine, obiectă omul insistent.

— Ei asta-i, făcu Kara amuzant. Revolverul lui nu e încărcat. Hai, du-te, ai încă destul drum de făcut.

Kara se întoarse la limuzina care aștepta în apropiere de gară. Indică șoferului o adresă. Omul cu care discutase pe peron trecu pe lângă el, ducând mina la pălărie.

CAPITOLUL II

Crima de la East Bourne Road

Adjunctul poliției secrete, T.X. Meredith nu-și avea biroul la New Scotland Yard. Cartierul său general se afla într-o mare clădire din Whitehall.

Atribuțiile lui T.X. erau multiple și variate. Se spunea despre el că ar fi șeful departamentului „illegal” al Scotland Yardului. Poate că erau simple supoziții sau numai jumătăți de adevăr. La fel cum, pe seama lui, circulau și alte legende. Spre exemplu, dacă îți pierdeai, din întâmplare, cheile de la casa de bani, T.X. era în măsură să-ți pună la dispoziție un spărgător capabil să o deschidă într-o jumătate de oră. Dacă se afla în Anglia un individ notoriu, împotriva căruia poliția nu putea furniza nici cel mai mic indiciu care să justifice o urmărire judiciară, T.X. izbutea să pună capăt carierei acelui personaj și să-l facă să părăsească țara. În sfârșit, când ministrul plenipotențiar al unui stat oarecare era rechemat pe neașteptate de guvernul său, ca să dea socoteală, să zicem, pentru punerea în circulație de titluri false, puteai fi sigur că un membru al departamentului de sub controlul lui T.X. vizitase locuința Excelenței Sale, izbutise să deschidă încuietorile complicate ale seifului și să descopere acolo dovezi compromițătoare.

În noaptea de 3 martie, se afla în birou și discuta cu un inspector al poliției metropolitane, numit Mansus.

Prima impresie, la contactul cu T.X., era aceea a unui bărbat foarte tânăr. Fața lui era adolescență și numai privindu-l cu atenție maximă puteai descoperi în jurul ochilor și al gurii riduri subțiri care îi trădau vârsta adevărată, de circa 40 de ani. În prima tinerețe, T.X. scrisese versuri, dar cea mai vagă aluzie la micul volum de poeme, singurul pe care-l publicase, de altfel, îl înfuria. Limbajul folosit de el era pitoresc și savuros. Își surprindea întotdeauna interlocutorii prin întorsături de frază neașteptate și irevențioase.

Așezat în fotoliul său, care se legăna pe picioarele dinapoi, gata să-l răstoarne, adjunctul poliției secrete, își muștra subalternul care stătea timid pe marginea unui scaun.

— Dar, vă asigur, T.X., că nu e nimic de găsit.

Meredith insistase ca toți oamenii din subordine să-i spună T.X., pur și simplu, cu toată împotrivirea pe care o stîrnise o astfel de reformă în cercurile oficiale.

— Nimic de găsit! strigă el. Candoarea dumitale mă stupefiază.

Se sculă brusc, făcându-l pe polițist să tresară.

— Ascultă-mă bine, îl preveni T.X., apucînd un coupe-papier de fildeș și îndreptîndu-l amenințător spre interlocutor, dîndu-și lovituri violente în palmă. Ești un nătîng.

— Sînt polițist, domnule, îl corectă acesta impasibil.

— Polițist! hohoti T.X. Ba deloc, ești un nătîng! Ce spun eu, un zeyzec! N-o să pot face niciodată din tine un detectiv.

Mansus, care era cu douăzeci de ani mai vechi în poliție decît Meredith, lăsă privirea în jos, rușinat.

— Nu ești nici deștept, nici viclean. În tine se îmbină neștiința cu prostia.

Mansus încasă insulta cu o demnitate stoică. De altfel, nici n-ar fi avut cînd să protesteze, fiindcă, în clipa următoare, intră în încăpere șeful poliției secrete. Omul acesta cu părul alb și cu toane era spaima tuturor polițiștilor, cu excepția lui Meredith. După ce răspunse în grabă la salutul lui Mansus, se întoarse către adjunet.

— Ei bine, T.X., începu el, ce știi despre Kara?

— Nimic, sau aproape nimic. Îl însărcinasem pe Mansus cu afacerea asta.

— Și n-ai găsit nimic? îl chestionă șeful pe Mansus.

— A găsit tot ce se putea găsi, răspunse T.X. în locul celui întrebat. Nu putem face minuni, sir George. Mansus a făcut tot posibilul, și e destul de mult, pentru că nici dumneavoastră nu știți exact ce vreți.

Sir George se așează în fotoliul din fața biroului, întinzîndu-și picioarele cît erau de lungi.

— Ceea ce vreau, preciză el, împreunîndu-și mîinile, e să știu despre Remington Kara altceva, decît că a cumpărat o casă în Cadogan Square, că situația lui e ambiguă și că, prin urmare, nu are ce căuta la Londra, cu atît mai mult, cu cît el însuși declară deschis că nu poate suferi climatul din Insulă. În sfîrșit, că are un domeniu fastuos undeva, în Balcani, că e un bun călăreț, un excelent țintaș și un aviator acceptabil.

T.X. îi făcuse semn lui Mansus să se retragă. Acesta îi aruncă o privire plină de recunoștință și ieși.

— Acum, că sîntem între patru ochi, spuse T.X., așezîndu-se pe marginea biroului și alegînd pe îndelete o țigară din tabacherea scoasă din buzunar, nu mi-ar displice să aflu cărui fapt se datorează interesul pe care i-l purtați, așa, dintr-odată, lui Kara.

Sir George surîse ironic.

— Interesul meu, dragă T.X., este pur profesional. Meseria noastră ne obligă să ştim cât mai multe despre oamenii care bat la ochi. De altfel, Kara s-a adresat el însuşi poliţiei, cerându-i concursul. Ar dori chiar să i se instaleze o linie telefonică oficială, care să lege apartamentul lui de biroul nostru central. I-am răspuns că un simplu apel telefonic îl poate pune în legătură în orice moment cu comisariatul cel mai apropiat, dar el pretinde că unii dintre compatrioţii săi vor să-l lichideze.

— Nu-mi spuneţi nimic nou, făcu T.X. neîncrezător. Sir George, de ce nu deschideţi dosarul acela secret în faţa ochilor mei dornici de noutăţi palpitante?

— Nu e nimic interesant în toată istoria asta, mormăi bătrînul poliţist, ridicîndu-se anevoie din fotoliu. Pur şi simplu, vreau să evit ca străinii să-şi facă de petrecanie între ei, la noi în ţară.

— Dacă asta e tot ce ştiţi despre Kara, înseamnă că sînt mai bine informat decît dumneavoastră. Eu ştiu, de pildă, că a modificat, de curînd, întreaga instalaţie a casei din Cadogan Square. Camera lui de lucru, spre exemplu, e complet blindată.

Sir George îşi privi colaboratorul întrebător.

— Blindată, zici?

— Exact. Pêreţii pot rezista oricărei tentative de spargere, duşumeaua şi plafonul sînt din beton armat, iar uşa de oţel posedă, pe lingă broasca obişnuită, un fel de zăvor pe care Kara îl trage singur în fiecare seară. Pe scurt, această încăpere pare să fie amenajată în aşa fel, încît să poată rezista unui asediu prelungit.

Sir George ascultă acest raport succint cu un interes nedisimulat.

— Ai mai aflat şi altceva?

— Mda... Ar mai fi şi altceva, răspunse T.X., pri-

vind în tavan. Mobilierul încăperii e cît se poate de simplu : un cămin mare, un pat destul de complicat, un seif zidit în perete.

— Cum ai aflat toate astea ? se interesă, ușor intrigat, șeful poliției.

— Ducîndu-mă personal acolo, explică T.X., natural. Am izbutit să cîștig încrederea servitorului lui Kara, care, de altfel, va fi dat afară mîine și va trebui să-i gălesc un loc de muncă.

— Și în afară de instalația aia sofisticată, ai mai remarcat lucruri care...

— Purtări neobișnuite ? îl întrerupse T.X. Nu. Kara duce o viață normală. A anunțat personalul de serviciu că are de gînd să petreacă trei luni pe an în Anglia și nouă luni în străinătate. Are mulți bani, destul de multe relații și o mare ambiție.

— Va sfîrși după gratii ! conchise șeful, ridicîndu-se.

— Mă indoiesc. Oamenii cu avere sfîrșesc destul de rar în acest fel, căci închisorile par a fi rezervate celor mai puțin bogați.

— În acest caz, dragul meu T.X., ia seama, căci, după cîte știu, contul dumitale la bancă nu e prea impunător.

— Îmi voi aduce aminte... Dar, fiindcă veni vorba de conturi la bancă, l-am văzut azi pe John Lexman. Îl cunoașteți, nu ? Ei bine, are mari greutăți pecuniare. Trebuie să fie foarte amoretzat, dacă s-a lăsat antrenat atît de prosteste în speculația aceea păguboasă cu titluri de rentă românești. Nu-și va reveni curînd...

În acel moment, sună telefonul. T.X. puse mîna pe receptor.

— Dumneata ești, T.X. ? auzi o voce răgușită la celălalt capăt al firului.

— Da, eu.

— Aici e John Lexman.

— Ei, nu-ți recunoșteam vocea. Ce s-a întâmplat, John? Nu știi cum să termini ultimul roman polițist?

— Vino aici numaidecât! îl chemă tânărul scriitor dintr-o răsuflare și cu o voce care trăda o descurajare adâncă. Am ucis un om!

T.X. avu o tresărire.

— Sapristi! mormăi el. Imbecilul!

CAPITOLUL III

Scotland Yard în acțiune

A doua zi dimineață, castelul Beston era locul unei triste reuniuni. Palid și răvășit, John Lexman se prăbușise pe divan, lângă soția sa. Agentul de poliție locală inspecta locuința, în timp ce T.X., așezat la masă, cu un carnet și un creion în mână, lua note. Tânărul scriitor relată evenimentele din ajun și întâlnirea lui cu cămătarul, înainte de primirea scrisorii.

— Mai ai scrisoarea aceea? întrebă T.X.

John Lexman dădu din cap afirmativ.

— Din fericire, exclamă celălalt scoțind un suspin de ușurare. Asta te va scuti de multe neplăceri, băiete. Povestește-mi ce s-a întâmplat pe urmă.

— Am ajuns în sat, urmă John Lexman, și l-am traversat. Ploaia continua să cadă. N-am întâlnit nici țepenie. L-am găsit pe Vassalaro care mă aștepta, la răscrucea cu Eastbourne Road. Îmi era cam rușine să-l întâlnesc pe omul acela în astfel de circumstanțe și în acel loc, dar îmi spuneam că era, totuși, mai bine decât să o expun pe Grace la o vizită atît de... În sfîrșit, pistolul ăla blestemat, pe care-l luasem cu mine — nu știu sigur de ce — poartă vina întregii nenorociri.

— Și pe urmă ?

— La început, Vassalaro s-a arătat conciliant, deși nervos, dar curînd începu să se comporte bizar. Părea să facă eforturi ca să devină furios. Deodată, îmi puse un revolver sub nas și proferă niște amenințări teribile. Atunci, mi-am amintit de avertismentul lui Kara.

— Kara ? tresări T.X.

— Da, un prieten care mi-l prezentase pe Vassalaro. E putred de bogat.

— Cunoșc, spuse T.X. Te ascult.

— Amintindu-mi, deci, avertismentul lui, mi-am zis că, arătîndu-i, la rîndul meu, revolverul, îl voi face să coboare tonul. Am pus degetul pe trăgaci și, fără să știu cum, am auzit, una după alta, patru detunături. Omul s-a prăbușit fără un geamăt. Arma mi-a căzut din mînă, m-am aplecat spre corpul inert... Era prea tîrziu. Gloanțele îl nimeriseră în plin...

John își luă capul în mîini. Grace îi trecu un braț în jurul umerilor și începu să-i șoptească la ureche cuvinte de consolare. În cele din urmă, Lexman își reveni.

— Nu era încă mort. Mai murmură niște cuvinte nedeslușite. Atunci, m-am repezit în sat și am mărturisit totul agentului local... El s-a ocupat de cadavru.

T.X. se sculă, îndreptîndu-se spre ușă. O deschise și îl chemă înăuntru pe agent.

— Presupun că, ridicînd cadavru, ați adunat și toate obiectele dimprejur.

— Da, domnule, confirmă polițistul. Am ridicat pălăria și bastonul.

— Și revolverul ? întrebă T.X.

— Omul dădu din eap.

— Nu era alt revolver, în afară de cel al d-lui Lexman !

Și spunînd acestea, scoase browningul din buzunar. T.X. luă arma.

— Am eu grijă de prizonier. Dumneata ia cîtiva oameni, inspectați bine locul crimei și aduceți-mi imediat arma victimei. Căutați bine peste tot, inclusiv în șanțul de la marginea șoselei. Cine va găsi arma, va primi un premiu !

Agentul salută și ieși.

— Afacerea devine destul de încurcată, mormăi T.X., revenind lîngă masă. Probabil că îți dai singur seama, Lexman. Nu e nimic compromițător să iei bani cu împrumut, dar faptul că creditorul dumitale ți-a cerut restituirea datoriei înainte de termenul prevăzut, proferînd chiar amenințări, e destul de bizar. Cămătarii nu obișnuiesc să-și reclame drepturile cu pistolul în mînă. De ce să-ți fi dat înîlnire în acel loc pustiu ? Și, în fine, de ce să-ți trimită o scrisoare de amenințare, cînd știa că o astfel de misivă putea să-i cauzeze cele mai grave neplăceri ?

Se lovi cu vîrfurile creionului peste dinții albi și, ca luminat de o idee, spuse :

— Arată-mi scrisoarea !

John Lexman se ridică de pe sofa, îndreptîndu-se spre seif. Tocmai se pregătea să deschidă sertarul de oțel în care pusese documentul cerut, cînd T.X. desluși pe chipul lui o expresie de surpriză.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă detectivul.

— Sertarul e cald ! făcui John.

Aruncă o privire prin cameră, ca pentru a măsura distanța între casa de bani și sobă.

T.X. puse, la rîndul său, mîna pe sertar. Nu era cald, era fierbinte !

— Deschide ! ceru el.

În clipa în care Lexman răsuci cheia, conținutul ascunzătorii luă foc. Flacăra se stinse îndată, răspîndind un miros nedeslușit.

— Nu te atinge de nimic ! îl preveni T.X. repede.

Soase sertarul cu grijă și îl aduse sub lumină. Nu mai conținea decît o grămăjoară de cenușă și o diră de fum în locul în care flăcările atinseseră peretele.

— Înțeleg, spuse polițistul încet.

Vedea chiar mai mult decît un pumn de cenușă : primejdia cumplită în care se afla prietenul lui. Principala circumstanță atenuantă în favoarea lui Lexman dispăruse, iremediabil.

— Scrisoarea a fost redactată pe o hîrtie specială care se consumă atunci cînd este expusă la aer. Fără îndoială, dacă n-o închideai imediat în sertar, s-ar fi aprins în mîna dumitale. Era chiar pe punctul de a lua foc cînd ai închis-o. Dar ce a devenit plicul ?

— Kara l-a ars, spuse Lexman încet. L-a aruncat în foc.

— Drace ! bombăni T.X., din ce în ce mai prost dispus.

Iar cînd, o jumătate de oră mai tîrziu, agentul local veni să-l anunțe că revolverul nu-i de găsit, cuvintele detectivului deveniră și mai expresive.

A doua zi, John Lexman fu încarcerat la închisoarea din Lawes, sub inculparea de crimă premeditată. Chemat telegrafic, Mansus sosi la Beston Tracey. T.X. îi primi în bibliotecă.

— Te-am chemat, Mansus, spuse el, întrucît am avut o clipă impresia că ai ceva mai mult creier decît camarazii dumitale.

— Mulțumesc, T.X. că mi-ai luat apărarea zilele trecute în fața șefului, începu polițistul.

Dar T.X. îi tăle manifestarea de gratitudine.

— Bine, bine ! mormăi el. Și, după o pauză, cu o voce prefăcută : Datoria oricărui funcționar e să-și protejeze subalternii.

Apoi îi povesti lui Mansus pe scurt toată afacerea :

— Situația lui Lexman e foarte serioasă. A împrumutat bani de la un om care a fost găsit mort, cu o poliță a debitorului său în buzunar. Mă îndoiesc că versiunea lui Lexman va fi acceptată de juriu. Singura sa dovadă rămîne revolverul grecului. Trebuie, deci, să reîncepem cercetările.

Înainte de a părăsi castelul Beston, T.X. avu o întrevedere cu Grace. După cearcănele tinerei femei se putea ghici că petrecuse o noapte albă. Era foarte palidă, dar complet calmă.

— Cred că aş face mai bine să vă spun anumite lucruri ,spuse ea, invitându-l pe detectiv în salon și închizînd ușa în urma lor.

— Anumite lucruri referitoare la Kara ! tatonă T.X. Grace Lexman îl privi surprinsă.

— Înseamnă că știți totul.

— Nu știu nimic.

În primul moment, fu tentat să joace rolul de atotștiutor, dar fața ei îndurerată îl îndemnă să fie rezonabil.

— Repet, nu știu nimic, doar bănuieli și supoziții.

Grace își începu istorioara fără nici o introducere.

— Trebuie să vă spun, în primul rînd, că domnul Kara m-a cerut cîndva în căsătorie. Și că din motive despre care tocmai vreau să vă vorbesc, acest om îmi inspiră teamă. După care ,detalie convorbirea avută cu grecul la Salonic, în cursul căreia acesta își dăduse pe față instinctele. Îi descrise apoi tentativa de răpire, căreia era să-i cadă victimă.

— Soțul dumneavoastră e la curent cu toate acestea ?
întrebă T.X.

Tinăra femeie dădu din cap negativ.

— Nu i-am vorbit niciodată despre asta, mărturisii
ea, pradă unor remușcări sincere.

T.X. o privi compătimitor. Apoi întrebă :

— Kara a făcut vreodată aluzie la situația materială
a soțului dv., când erați de față ?

— Niciodată. Dar știu că el i l-a prezentat pe Vassaro...
Credeti că toate aceste detalii îl pot ajuta în
vreun fel pe John ?

— Din păcate, spuse T.X. dezamăgit, ceea ce mi-ați
povestit nu are nici o legătură, cel puțin aparent, cu în-
tîmplarea în care este implicat John. Vă sfătuiesc, însă,
să nu-i spuneți nimic soțului dv. S-ar necăji în mod
inutil. Vă promit să fac tot ce-mi stă în putință.

T.X. Meredith îl găsi pe Mansus lângă automobilul
care aștepta în fața casei. Cîteva minute mai tîrziu, cei
doi polițiști ajunseră la locul crimei. O curiozitate expli-
cabilă atrăsese un grup de gură cască, pe care un agent
de gardă abia izbutea să-i țină la distanță.

Împrejurimile fuseseră cercetate din nou. Cele două
drumuri se încrucișau aproape în unghi drept, iar la
cotitură, o deschizătură largă, făcută în gardul viu, dădea
acces într-un cîmp nelucrat care servea, desigur, ca loc
de pășunat pentru o fermă învecinată. Cineva încercase
să astupe gaura cu sîrmă ghimpată. Totuși, deschizătura
rămasă era destul de mare pentru a lăsa să se strecoare
un om. Acest loc reținu atenția lui T.X. Deoarece cîmpul
și șanțurile fuseseră explorate cu grijă de către Mansus,
nu mai răminea de cercetat decît această parte distrusă
a gardului viu și tufișul care ar fi putut ascunde o do-
vadă revelatoare.

— Ia te uită, ce-i asta ? strigă deodată Mansus.

Se aplecă și ridică ceva de pe jos. T.X. luă obiectul și îl examinează. Era un cartuș de revolver. Polițistul făcu un semn cu bastonul spre locul unde îl găsisese și își urmă cercetările, dar fără succes.

— Mă tem că asta e tot pe ziua de azi, spune T.X., după o jumătate de oră de căutări zadarnice.

În clipa următoare se opri brusc, străfulgerat de un gând. O cută adâncă îi brăzdă fruntea.

— Mansus, se adresează el polițistului, să presupunem că aici au fost nu doi, ci trei oameni : Lexman, cămătarul și un martor. Și că acest al treilea, dintr-un motiv pe care nu-l cunoaștem, era interesat de convorbirea primilor doi și că vroia să rămână nevăzut. Nu crezi că acest om care, după toate prezumțiile mele, a pus la cale, din umbră, întâlnirea lui Lexman cu cămătarul, și-a ales ca post de observație această parte a gardului, de unde, grație acestui tufiș, putea să vadă fără a fi văzut ?

Mansus păru să reflecteze asupra scenariului ce i se infățișa.

— Putea să vadă, fără să fie văzut, din oricare parte a gardului, declară el, ferm.

T.X. zîmbi sătisfăcut.

— Te felicit, Mansus, văd că începi să dovedești că ai puțin fler. Pentru prima dată, ești de acord cu T.X. Meredith !

Mansus nu se clinti.

— Desigur, dacă n-ar fi vrut decît să observe, era locul cel mai favorabil, își continuă T.X. supoziția. Dar, acest al treilea individ s-a postat aici, fiindcă e singurul loc în care a putut ajunge, fără să fie zărit de ceilalți doi. Dacă ar fi traversat drumul, atrăgea atenția tipului care-l aștepta pe Lexman. Sint aproape sigur că mai

există o spărtură în gard, puțin mai la vale, și că pe acolo a intrat. N-ar fi exclus să-și fi aruncat țigara undeva, între această deschizătură și locul de observație.

— Țigara ? ! tresări Mansus.

— Da, țigara, întări T.X. Dacă ar fi continuat să fumeze, risca să se dea de gol.

Cei doi porniră încet de-a lungul gardului. La o sută de metri depărtare descoperiră, într-adevăr, o altă spărtură în gard. Iar la zece pași de acel loc, T.X. găsi ceea ce căuta : o țigară fumată pe jumătate și mulată de ploaie.

— Acest martor necunoscut se pricepe la tutun ! remarcă Mansus.

Urmindu-și drumul, T.X. întâlni pe pământul umed, nu departe de gara Lewes, urma slabă a unor cauciucuri

— Aici s-a oprit mașina ca să întoarcă, declară el. Iată și câteva urme de ulei !

Se apucă și continuă să avanseze în această poziție.

— Uite și chibriturile pe care le-a aprins șoferul. Unu, două, trei, patru, cinci, șase... Socotind câte două bețe de fiecare țigară, căci era o noapte ploioasă, înseamnă trei țigări. Am noroc, uite un muc. E un Gold Flake, spuse, examinând capătul țigării. Un Gold Flake cere cam zece minute pentru a fi fumat pe vreme normală și opt minute, pe vreme ploioasă. Cu alte cuvinte, mașina a stat aici douăzeci și patru de minute. Ce părere ai, Mansus ?

— Nu e rău, T.X., spuse celălalt. Dar ar mai trebui să știm dacă e vorba de mașina care ne interesează.

— Toate mașinile care au trecut pe aici mă interesează, răspunse T.X. enigmatic.

Pînă în șoseaua națională, Meredith nu mai găsi nici o urmă de cauciucuri. Își însoți ajutorul pînă la gară,

unde sosi chiar la timp, pentru a prinde trenul de ora unu, cu destinația Londra.

— Du-te imediat în Cadogan Square și arestează-l pe șoferul d-lui Kara.

— Sub ce pretext ? întrebă Mansus, ascunzându-și cu greu stupefacția.

— Primul pe care imaginația dumitale bogată ți-l va sugera, spuse T.X. volubil. De altfel, am convingerea că acest șofer a și plecat. Dar trebuie să ne încercăm norocul.

T.X. avu o zi obositoare și nu se întoarse la castelul Beston decît noaptea târziu, unde îl aștepta o telegramă. O deschise repede și citi :

„Șoferul numit Goole. Fost garson Club englez. Constatinopole“. Ei, poftim ! își spuse T.X. ușurat. Îl credeam pe Kara în stare de ceva mai de soi. E cam slăbuț, băiatul !

Se afla în biroul lui John Lexman cînd guvernanta anunță :

— Domnul Remington Kara.

CAPITOLUL IV

Remington Kara parează

T.X. împături telegrama și o băgă în buzunarul hainei. Cu o mișcare a capului, îl salută pe noul venit, invitîndu-l să ia loc.

— Cred că numele meu nu vă este necunoscut, spuse noul venit, cu detașare. Sint un prieten al bietului Lexman.

— Da, mi-a spus-o și el, răspunse T.X. Dar, vă rog, prietenia pentru Lexman nu vă obligă să stați în picioare.

Citeva momente, grecul rămase descumpănit de această primire, apoi, cu un suris forțat, se așează în fotoliul din fața mesei de lucru.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Lexman m-a impresionat profund, începui eu. Cu atât mai mult, cu cât mă simt oarecum responsabil, deoarece eu l-am prezentat pe acest om lui Lexman.

— În locul dv., eu n-aș fi putut închide ochii toată noaptea, spuse T.X., lăsându-se pe spate și privind-și interlocutorul cu un aer pe jumătate ironic.

Purtarea destul de neașteptată a polițistului în exercițiul funcțiunii îl derută pe grec.

— Când l-ați văzut pe Vassalaro ultima oară? întrebă T.X., în treacăt.

Kara privi în sus, ca pentru a încerca să-și amintească.

— Dacă memoria nu mă înșală, ultima noastră întâlnire a avut loc săptămîna trecută.

— Da, dacă nu vă înșală memoria... repetă T.X. Celălalt își stăpîni cu greu indignarea.

— Nu înțeleg... replică el.

— Nu are nici o importanță, îl întrerupse T.X. Apropo, erați aici cînd dl. Lexman a primit scrisoarea, căci a primit o scrisoare nu-i așa? preciză el, observînd semnul de mirare de pe chipul celuilalt. Femeia de serviciu și portarul au confirmat, în această privință, depozitia d-lui Lexman.

— Eram aici! răspunse Kara sec.

— Iar scrisoarea pe care a primit-o dl. Lexman era scrisă pe o hîrtie cafenie și destul de groasă — continuă T.X.

Celălalt nu păru preocupat de acest amănunt. Răspunse cu degajare:

— N-am remarcat nici culoarea, nici grosimea hîrtiei.

— Ciudat! Eram convins că vă amintiți, deoarece chiar dv. ați ars plicul.

— Nu-mi amintesc să fi ars vreun plic, preciză Kara.

— În orice caz, insistă T.X., după ce dl. Lexman v-a citit scrisoarea...

— Despre ce scrisoare vorbiți? îl întreabă grecul, ridicînd din sprîncene.

— Dl. Lexman, detalie T.X. răbdător, a primit o scrisoare de amenințare de la Vassalaro, pe care v-a citit-o. După ce a parcurs-o, v-a întins-o și dv., ca să luați cunoștință de ea, apoi, tot în prezența dv., a închis-o într-un sertar de oțel al seifului.

Grecul clătină din cap, abordînd un surîs binevoitor.

— Vă înșelați domnule... Îmi amintesc bine că a primit o scrisoare, dar nu mi-a citit-o și nici nu mi-a dat-o să o citesc.

Ochii lui T.X. devin două crăpături subțiri, iar vocea răsună dur și metalic.

— Ați fi gata să jurați că nu cunoașteți conținutul scrisorii primite de Lexman?

— Desigur, răspunse Kara liniștit.

— Ați jura că nu l-ați văzut pe Vassalaro de o săptămână?

— Bineînțeles!

— Că, mai precis, nu l-ați văzut aseară, insistă T.X., că nu ați discutat pe peronul gării din Lewes și că, după ce v-ați despărțit, nu ați pornit spre Londra, decît ca să vă întoarceți peste zece minute, înapoi spre Beston Tracey?

Pe fața grecului nu tresări nici un mușchi.

— Ați jura, în fine, că nu v-ați oprit în dosul deschizăturii din gard, la răscrucea drumului spre Eastbourne, ca să observați drama?

— Da, aş jura, spuse Kara, de data aceasta cu o voce mai puțin sigură.

— Ați jura, de asemenea, că nu v-ați oprit la douăsprezece și jumătate pe drum, spre Londra, pentru a lua benzină ?

Grecu se ridică. Își regăsise sîngele rece.

— Sinteți un om foarte șiret, domnule Meredith. Parcă așa vă numiți, nu ?

— Da, așa mă numesc replică T.X. Nu am nevoie să-mi schimb numele atît de des ca dumneata.

Licărirea din ochii lui Kara îl convinse că nimerise în plin.

— Trebuie să plec, se scuză Kara. Venisem să o văd pe d-na Lexman, dar nu credeam că voi întîlni un polițist.

— Dragă domnule Kara, îl avertiză T.X., ridicîndu-se, la rîndul său, și aprinzîndu-și o țigară, asemenea surprize veți mai avea de multe ori în viață.

— Ce vreți să spuneți ?

— Nimic deosebit. Doar că vi se va întîmpla să căutați o persoană și să găsiți alta. Și că aceasta din urmă va fi deseori un polițist !

Scoase un suspin de ușurare, căci dăduse curs liber miniei, cel puțin în parte, care îl stăpînea.

— Două dovezi sînt în stare să-l scoată pe Lexman din incurcătură, spuse el. Una dintre ele este scrisoarea care a ars, după cum bine știți.

— Da, răspunse Kara.

T.X. se aplecă peste masă.

— Așadar, știți ?

— Mi-a spus cineva, nu mai știu cine...

— Atenție, replică T.X., în afară de d-na Lexman și de mine, nu mai știe nimeni !

— Dar bine, dragă domnule, spuse Kara, punîndu-și mînușile, mai m-ai întrebato o dată dacă n-am ars scri-soarea.

— Nu v-am vorbit decît despre plic, îl corectă T.X. surizînd.

— Și cealaltă dovadă ?

— E revolverul, spuse polițistul. Revolverul cu care a fost amenințat dl. Lexman.

— Nici în această privință nu cred că vă pot fi de folos.

T.X. îl însoți pe Kara pînă la mașină.

— Aveți un șofer nou, după cîte văd, observă el.

Kara se strecură în mașină.

— Dacă îi scrieți șoferului vechi, adăugă T.X., salu-tați-l din partea mea și asigurați-l că urez mamei sale grabnică însănătoșire.

Kara nu răspunse și, abia după ce mașina se depărtă, se prăbuși pe perne, dînd frîu liber unei crize de furie.

CAPITOLUL V

Mansus trage cu urechea

Șase luni mai tîrziu, T.X., aflat în biroul său, era ocupat cu trasarea unei linii care lipsea pe harta Sussex-ului, cînd șeful apăru pe neașteptate.

— Ce faci acolo ? întrebă acesta curios.

— Încerc să rezolv o lacună fără prea mare impor-tanță. Autorul hărții a omis să traseze un mic pîrîu care curge prin această regiune. Presimt că în acest pî-rîu voi găsi obiectul pe care-l caut.

— Constat că n-ai renunțat la afacerea Lexman. Cît a luat, cincisprezece ani ?

Da, cincisprezece ani, și se poate spune că a scăpat ușor!

Sir George se îndreaptă spre fereastră și privi o vreme furnicarul de oameni din Whitehall.

— Am auzit că ești în relații bune cu Kara.

T.X. scoase un mormăit care părea să fie un răspuns afirmativ.

— Totuși, individul a încercat imposibilul ca să te facă să-ți pierzi postul din poliție.

— Și eu am încercat să-i pun ștreangul de gît, așa că sîntem chit!

— Tocmai de aceea nu înțeleg această prietenie...

— Sînt multe lucruri pe care nu le înțelegeți, Sir George, remarcă T.X. ironic.

— Ești un nesuferit, bombăni șeful. Vino să mincăm împreună.

— Unde vreți să mă invitați? întrebă T.X. circumspect.

— La clubul meu.

— Regret, spuse polițistul cu o politețe afectată. Am luat o dată masa la acel club și mi-a fost deajuns!

După plecarea șefului, T.X. se aplecă peste birou, rîzînd la amintirea proaspetei sale prietenii cu Kara. Grecul luase în serios scuzele pe care i le-a prezentat detectivul, ba chiar își dădu toată silința să lase impresia că nu ține la supărare, deși fusese insultat foarte grav. La rîndul său, T.X. acceptă invitația lui Kara de a petrece un weec-end în casa lui de la țară, unde găsise cea mai bună societate, oameni politici respectabili și femei frumoase.

După proces, T.X. își asumă grija pentru castelul Beston. Transportă o mare parte din mobilier la Londra, unde Grace Lexman luase un apartament. Aceasta avea o mică rentă care, împreună cu drepturile de autor ale

soțului ei, considerabil sporite de publicitatea creată în jurul cazului Lexman, o pune la adăpost de grijile materiale.

— Cincisprezece ani! murmură T.X. în timp ce lucra, și suspină.

Meredith își dădu seama de la început că are de a face cu un caz ieșit din comun. Victima era creditorul lui Lexman. Scrisoarea de amenințare a decedatului fusese suprimată, revolverul cu care acuzatul pretindea că fusese amenințat, ia-l de unde nu-i. Minsiterul de interne îl asigurase pe T.X. că, dacă izbutea să găsească arma, John Lexman putea nădăjdui să fie achitat. Toate piriiașele din apropiere fuseseră cercetate, dragate, fără nici un rezultat.

Atunci, T.X. recurse la metode mai eficace, deși mai puțin permise. Un electrician misterios se prezintă la nr. 456 din Cadogan Square, în lipsa lui Kara, și lucră cu atîta siguranță, încît servitorii nu îndrăzniră să-i oprească accesul în apartamentul personal al lui Kara, unde tehnicianul pretindea că are de verificat o instalație electrică. A doua zi, Kara constată că fusese deschis seiful. Desigur, cea mai mare parte din averea sa o ținea la bancă, dar, cuprins de frică, grecul înlocui seiful cu o nouă mobilă, atît de sofisticată, încît părea la adăpostul oricărei tentative de furt.

T.X. își termină lucrul și se spală pe mîini. Tocmai se ștergea cu prosopul, cînd Mansus intră val-vîrtej în birou. Nu era Mansus cel obișnuit. În clipa aceea, inspectorul ponderat și metodic își stăpînea cu greu emoția.

— Am adresa lui Vassalaro! Locuia în Great James Street.

— Nu în Adelphi? se miră T.X.

— Ba, să mă iertați, avea două apartamente, spuse Mansus. Azi dimineată, trecînd pe Westminster Bridge

văd doi oameni care stăteau de vorbă. Unul dintre ei pronunță numele lui Vassalaro. Natural, am tras cu urechea.

— La drept vorbind, nu era chiar atît de natural, dar scuzabil, da ! Continuă.

— Un domn cu o înfățișare destul de respectabilă spuse celuilalt : „Acestui Vassalaro i-am închiriat un apartament și lucrurile lui sînt încă la mine“.

Atunci mă apropii și mă prezint : sînt de la poliție, domnilor, vă rog să mă urmați.

— Și, bineînțeles, omul n-a mai vrut să scoată o vorbă.

— Exact, mărturisi Mansus, dar i-am dezlegat eu limba. Vassalaro locuia în Great James Street, la etajul trei. Mobilierul lui e încă acolo. Avea suficiente motive să țină două case . . .

T.X. dădu din cap în semn că a înțeles.

— Cum o cheamă ? întrebă.

— Era căsătorit, răspunse Mansus, iar soția sa îl părăsise înainte de crimă. De două, trei ori pe săptămînă dormea în Great James Street. I-am prevenit pe cei doi să nu se atingă de nimic și le-am spus că ne vom întoarce.

Zece minute mai tîrziu, cei doi polițiști intrau în apartamentul ocupat cîndva de Vassalaro. Proprietarul declară că majoritatea mobilelor îi aparțineau și că numai cîteva obiecte erau ale defunctului. Printre acestea, o valiză mare, o măsuță de lucru, un clasor și cîteva haine. Clasorul, ca și biroul, era încuiat. Mansus le deschise pe amîndouă fără multă greutate. Găsi o corespondență voluminoasă și un teanc de hîrtii în dezordine. T.X. răsfoi scrisorile, fără a găsi nimic interesant. Era pe punctul de a renunța, cînd privirea îi fu atrasă

de o casetă așezată într-o adâncitură a biroului. O deschise și găsi un teanc de foî învelite în poleială :

— Bravo ! strigă el cuprins, brusc, de veselie.

CAPITOLUL VI

Evadatul din Dartmoor

Un om stătea în curtea închisorii Dartmoor. Purta uniformă de deținut. Avea părul tuns, iar o barbă nerasă de două zile îi înăsprea obrazul. Rămăsese acolo, nemișcat, ca și cum aștepta ordinele cuiva. Era John Lexman. A.O.43.

Deținutul ridică ochii spre cerul albastru. Se întreba ce îi va aduce ziua aceea. Fiecare zi îi părea o veșnicie. Nu îndrăznea să se gândească la femeia iubită, care suferea din pricina lui. Era oarecum șters din rîndul celor vii. Nu mai exista pentru această lume. Preocupări noi îi ocupau acum existența. Ce carte va imprumuta astăzi de la bibliotecă ? Ce i se va da de lucru ? Astea erau problemele la care trebuia să se gândească. În ziua aceea, i se spusese să vopsească ferestrele și ușile unei mici vile învecinate cu penitenciarul.

— Întoarce-te spre zid ! ordonă o voce lângă el și, automat, se întoarse, ținînd mai departe mîinile la spate și ochii ațintiți spre zidurile cenușii ale închisorii. Auzi trecînd un grup de deținuți. Zăngănitul lanțurilor îi devenise familiar. Oamenii aceia îl interesaseră, la început, dar, pe atunci, îi observa cu ochi de romancier.

— Patruzeci și trei, o jumătate de întoarcere la dreapta și înainte marș !

Lexman îl urmă pe gardian. Ieșiră pe poarta grea a închisorii și se îndreptară spre un grup de vile ocupate de personal. Pentru refacerea uneia din ele,

A.O.43 părăsise în mod provizoriu închisoarea. Pentru moment, vila nu era locuită. Un deținut, de meserie tapițer, aștepta sosirea vopsitorului. Cei doi gardieni se salutară. Cel dintîi plecă, lăsîndu-și prizonierul în paza celuilalt. Ambii deținuți lucrară timp de o oră sub ochiul vigilent al gardianului. Acesta se depărtă în curînd și John Lexman avu ocazia să-și cunoască mai bine tovarășul de nenorocire. Era un om de 24—25 de ani, cu o înfățișare plăcută, însă și cu ceva animalic în priviri, expresie care o aveau toți pensionarii Dartmoor-ului. Așteptară pînă ce pașii gardianului nu se mai auziră, apoi omul i se adresă lui John Lexman, în șoaptă :

— Pentru ce ești aici ?

— Pentru omor, răspunse John, laconic.

Nu-și putu stăpîni un surîs la vederea expresiei de respect care se așternu pe fața interlocutorului său.

— Cîți ani ?

— Cincisprezece.

— Ești aici pentru prima oară ?

— Exact ! făcu Lexman sec.

— Eu am mai fost cînd eram copil, se destăinuîi tapițerul de ocazie. Ies săplămîna viitoare.

John Lexman îl privi cu invidie, ca și cum omul acela moștenise o avere imensă. Să pleci de aici, să te duci la Londra îmbrăcat ca toată lumea, să respiri aer curat, să fii liber, să faci ce-ți place, să nu răspunzi nici unui alt apel, în afară de cel al conștiinței, să vezi...

— Și tu de ce ești aici ? întrebă John, ca să spună ceva.

— Pentru tăinuire și fraudă, răspunse celălalt vesel. O femeie m-a trădat. Ceilalți trei au scăpat. Norocul lor, ghinionul meu !

Ce ușor te adaptezi unui mediu, gîndea John. Există o adevărată fraternitate între infractori. Odată ajuns aici, adopți repede felul lor special de a privi lumea.

Pașii gardianului le întrerupseră convorbirea. Vocea acestuia răsună pe scară :

— Patruzeci și trei, aci ! Mai repede !

John își luă căldarea și pensula și ieși pe coridor.

— Unde e celălalt ? fu chestionat.

— La etaj, în camera din fund.

Gardianul ieși, aruncîndu-și privirea în jur. Un automobil mare, cenușiu se apropia dinspre Princetown.

— Lacă jos căldarea, îi spuse lui Lexman, cu o voce joasă. Eu mă duc la etaj. Cînd o trece mașina pe aici, urcă-te și nu întreba nimic. Apoi, te înfășori într-o pătură și stai nemișcat pînă se oprește mașina.

Inima lui Lexman încetă să mai bată.

— Ai înțeles ? se răsti gardianul. Faci așa cum ți-am spus !

Cu gesturi automate, John lăsă sculele de vopsitor și se îndreptă spre poarta casei. Mașina cenușie urca panta. Desluși silueta șoferului, a cărui față era pe jumătate ascunsă de ochelari. Cînd mașina ajunse în dreptul porții, Lexman sări înăuntru. Imediat, mașina porni cu toată viteza. Înfofolit cum era, nu putea vedea încotro se îndreaptă, dar avu impresia că mașina-fantomă o ia la stînga și trece printr-o mlaștină. În sfîrșit, se opri.

— Dă-te jos, i se ordonă.

John Lexman ieși de sub pătură. În clipa următoare, mașina se depărtă. Pentru moment, crezu că e singur în mijlocul mlaștinilor. Cercetă mai bine locul. Se afla la poalele unei coline. În vale creșteau tufe de verdeață. Acolo organizau locuitorii din Dartmoor cursele de poney. Dar nu văzu nici urmă de cal. În schimb, zări un mic avion lîngă care stătea un om în costum de

piot. John se îndreptă într-acolo și, cînd ajunsese lîngă străin, rămase perplex.

— Kara ! murmură el.

Omul în costum de pilot zîmbi prietenește.

— Ce mai vrei de la mine ? întrebă Lexman, revenindu-și din emoție.

— Vreau să te duc la loc sigur, veni răspunsul.

— Deocamdată, nu am motive să-ți fiu recunoscător, spuse Lexman ostil. Un singur cuvînt al dumitale m-ar fi salvat !

— Nu puteam minți, dragă Lexman. Te asigur că uitasem cu totul de existența acelei scrisori. Dar, acum, sînt gata să fac tot ce îmi stă în putință pentru dumneata și soția dumitale.

— E și ea acolo ?

— Da. Te așteaptă.

— Nu e momentul să discutăm acum, spuse Kara. S-a aflat despre evadare. Urcă !

John se sui în avion, urmat de Kara.

— E un aeroplan ultimul tip, nu va fi greu să ne luăm zborul.

Avionul înaintă cu smucituri și, după ce parcurse cîțiva zeci de metri, începu să se ridice, clătinîndu-se ușor în aer. Cei doi pasageri văzură pămîntul coborînd sub ei, încetul cu încetul. John Lexman îmbrățișă cu ochii priveliștea. I se păru că distinge un șir de case albe. Apoi totul rămase în urmă.

Nu puteam vorbi din cauza zgîmîntului asurzitor al motorului. Kara părea un pilot îndemînat. Din cînd în cînd, consulta o busolă plasată în taboul de bord. La un moment dat, scrise ceva pe o foaie a bloc-notesului fixat alături de scaunul său, smulse foaia și o trecu lui John. Acesta citi : „*Dacă nu știi să înoți, ai o centură de salvare sub scaun*”.

Acum, Kara părea să scruteze marea. Undeva, la sol, apăru o pată albă. Kara împinse manșa și avionul începu să coboare, cu o viteză amețitoare. John Lexman se înclăștă cu miinile de scaun și închise ochii; pradă unei senzații înfricoșătoare de cădere în gol. Când deschise ochii, un yacht mare, alb, se legăna ușor la marginea unui golf îngust. În clipa în care amăriză, o barcă se desprinse de yacht.

— Trebuie să așteptăm zece minute, spuse Kara.

Vocea lui era sugrumată de excitație.

Peste puțin timp, cei doi se aflau la bordul yacht-ului și priveau cum monoplanul se scufundă în valuri.

— O mie cinci sute de lire aruncate în apă, comentă grecul. Plus două mii, pe care le-am dat gardianului, fac o sumă respectabilă. Dar sînt lucruri pe lume al căror preț nu e niciodată prea mare.

CAPITOLUL VII

Revolverul cu monogramă

În seara aceea, T.X. veni la birou cu inima plină de bucurie. Era ora unsprezece. Îl găsi pe Mansus cufundat în lectura ziarului de seară.

— Te-am făcut să aștepți, dar te voi recompensa, oferindu-ți o promenadă în Devonshire. Asta îți va aerisi creierul, dragă Mansus...

Scoase din buzunarul hainei un plic albastru, obținut cu multă trudă.

— Numai datorită meritelor dumitale, Mansus, a fost găsit revolverul. Ai făcut o treabă bună. Din greșeală, probabil.

Inspectorul roși de plăcere. Într-adevăr, la inițiativa lui, fusese explorat pînă și cel mai mic pîriu din regiu-

nea Lewes. Aceste cercetări se soldară cu descoperirea unui revolver care purta numele lui Vassalaro, gravat pe minierul de sidef. Îmbogătit cu această piesă convingătoare, polițistul consideră că misiunea sa devine mai ușoară. Ciorna unei scrisori de amenințare găsită printre lucrurile lui Vassalaro constituia o altă dovadă prețioasă. Era, fără îndoială, scrisă după dictare, căci unele greșeli de ortografie fuseseră corectate de o altă mână.

Dar ceea ce îl bucura nespus pe T.X. era descoperirea în vechiul apartament al lui Vassalaro, a mai multor foi de hîrtie impregnate cu o compoziție specială care, expuse la lumină, se aprindeau aproape instantaneu.

Meredith se uită la ceas.

— Nu e prea târziu să mai mergem la d-na Lexman ? întrebă el.

— Nu e niciodată prea târziu, cînd aduci o veste bună, observă Mansus, cu un ton sentențios.

— Vino, ai să-mi servești de dădacă.

O decepție îi aștepta pe polițiști. D-na Lexman nu era acasă. Sunară insistent, de cîteva ori, fără folos. Portarul le spuse că, după părerea lui, d-na Lexman părăsise Londra. De altfel, pleca de multe ori sîmbăta și se întorcea abia luni sau marți. Or, în acea zi era luni. T.X. nu se mulțumi cu aceste explicații. Cum cel chestionat era numai un paznic de noapte al clădirii, se hotărî să trezească portarul de zi.

Da, d-na Lexman plecase într-adevăr. Luase două valize. Portarul remarcase chiar că părea precipitată, dar T.X. nu izbuti să-l determine să fie mai precis. Toate explicațiile lui începeau cu „adică“ sau „mai bine zis“, fapt care mai mult încurca lucrurile, în loc să le limpezească.

— Asta nu-mi place de fel, spuse T.X. Crezi că descoperirile noastre au început să transpire ?

— Nu. Nimeni din afară, opină Mansus. Numai dacă... Numai dacă...

— Numai dacă ce? strigă T.X. enervat. Te-ai rătăcit, Mansus!

— Mă întreb, începuse acesta dus pe gânduri, dacă proprietarul din Great James Street n-o fi vorbit. Știe bine că am vizitat apartamentul lui Vassalaro.

— Dacă e numai atât, putem verifica imediat, decise T.X.

Porniră cu un taxi spre Great James Street. Reușiră cu destulă greutate să-l trezească pe omul căutat. Recunoscându-i pe polițiști, acesta își înghiți înjurătura destinată locatarului întârziat care își uitase, probabil, cheia și-i conduse pe vizitatori în salon.

— Dar, domnule Meredith, nu mi-ați spus că era secret, se scuză el. Și, de altfel, nu am povestit nimănui, afară de domnul acela care a venit zilele trecute.

— Ce voia?

— Aflase că Vassalaro a locuit la mine și ținea să-i plătească ultima rată a chiriei.

— Cum arăta individul? întrebă T.X. nerăbdător.

Semnamentele date de proprietar umplură inima adjunctului poliției de o furie abia stăpînită.

— Să fiu al dracului, dacă nu e Kara! strigă el și dădu drumul unui potop de înjurături.

— În Cadogan Square, spuse șoferului, când ajunse în stradă.

Acasă la Kara, le deschise un servitor. Stăpînul plecase de sîmbăta trecută, nu știa cînd se va întoarce, poate curînd, poate mai tîrziu. Putea reveni chiar în noaptea aceea sau peste trei, patru zile.

— Ți-ai greșit meseria, îl tachină T.X., trebuia să te faci ghicitor.

Cei doi se întoarseră în stradă.

— Asta ne lămurește, spuse el, urcându-se în taxi, împreună cu Mansus. Caută în indicator primul tren spre Tavistock și cere telegrafic la George Hotel să ne trimită mașina la gară.

— De ce să nu plecăm chiar în noaptea asta ? obiectă celălalt. Este un tren pe la miezul nopții.

— E prea târziu, l-am pierdut, scriși T.X. printre dinți.

Călătoria matinală în Devonshire se efectuează în tăcere. T.X. avea senzația nelămurită că se petrece ceva grav. Drumul cu mașina, după coborîrea din tren, le răcori puțin mintea. Pe cînd coborau coasta dealului spre Dart, Mansus își apucă superiorul de mîină.

— Ia priviți, arată el spre cer.

— La vreo 1000 de metri deasupra capetelor lor, zbura un avion cu aripile strălucind în soare, ca o libelulă.

— Saprستی ! strigă T.X. Ce bun sistem de evadare ! Se gîndi din nou la avion cînd, peste cîteva minute, fură opriți de un gardian înarmat. Legitimațiile de poliști le lăsară cale liberă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă T.K.

— A evadat un deținut, veni răspunsul.

— Evadat ? Cu avionul ?

— Cu avionul sau altfel, nu știu. Fapt este că unul a șters-o.

Mașina se opri în fața închisorii. T.X. sări jos, urmat de ajutorul său. Îl găsi pe director în cea mai proastă dispoziție cu putință : o evadare e întotdeauna un eveniment neplăcut.

— Sînt teribil de supărat, mormăi el. Ați aflat, desigur, că ne-a scăpat un prizonier.

— Și veți mai pierde încă unul, îndată ! strigă T.X., nu tocmai protocolar, ton pe care îl folosea chiar atunci

cînd se adresa autorităților administrative. Remise directorului o coală mare de hîrtie, acoperită cu ștampile oficiale.

— Iată ordinul de eliberare a lui John Lexman, condamnat la cincisprezece ani închisoare.

Directorul își aruncă privirea peste document.

— A fost emis cu data de ieri! făcu el, cu un suspin de ușurare. Slavă Domnului! Tocmai ăsta e cel care a fugit!

CAPITOLUL VIII

Cheia care irită

Doi ani după evenimentele evocate pînă acum, în trenul care-l ducea de la Bath la Londra, privirea lui T.X. căzu pe un articol apărut în „Morning Post”. Se anunța, pe scurt, că dl. Remington Kara, personalitate importantă a coloniei grecești din Londra, era invitat de onoare la banchetul societății elene. T.X. nu-l mai revăzuse decît o singură dată pe Kara, după acea dimineață, în care descoperise nu numai că prietenul său evadase de la Dartmoor, dar că soția lui dispăruse și ea fără urmă. Era oare o simplă coincidență faptul că, aproape concomitent, Kara părăsise Londra și nu reapăruse decît peste șase luni?

Toate eforturile lui T.X. de a descoperi ascunzătoarea prietenilor săi se dovediră infructuoase. Negreșit, John Lexman se afla undeva retras, împreună cu Grace, pentru a scăpa de urmărirea justiției. De aceea, T.X. avusese grijă să publice știrea eliberării oficiale a romancierului și în principalele cotidiane de pe Continent. Desigur, John Lexman se făcuse vinovat de evadare dar, în circumstanțele date, această neregularitate

nu-l preocupase prea mult pe adjunctul poliției secrete. Scenariul evadării fusese studiat în amănunțime. Se știa acum că gardianul concediat în urma acelei întâmplări își cumpărase o bodegă la Folmouth cu o sumă care nu putea proveni din economiile sale. Cine organizase evadarea? Lexman sau Kara? Iată o întrebare la care T.X. continua să caute răspuns.

Detectivul strînse jurnalul, puse picioarele pe banca din față și se lăsă pradă gândurilor. Apoi, deschise din nou ziarul, încercînd să-și omoare timpul. De data aceasta, îi atrase atenția un articol pe două coloane, al cărui titlu nu era, totuși prea tentant: „*Bogățiile minerale din Țara de Foc*“. Stilul articolului era fluent, dar conținea și date de interes științific. Se relatau aventuri în mlaștinile din golful Sf. Sebastian și de-a lungul râului Guarez Celman, în cursul nopților petrecute în pădurile virgine, și se termina cu o descriere a structurii geologice a terenului și a minelor de porfir, de syenită și trachită, pe care le conținea această regiune.

În locul semnăturii, autorul folosisese două inițiale: G.G. Trebuie să spunem că una din slăbiciunile lui T.X. era curiozitatea. Or, deși era obișnuit să ghicească numai decît identitatea autorilor care apelau la inițiale, de data aceasta cei doi G. nu-i spuneau nimic. Asta îl irită și primul lucru pe care-l făcu la coborîrea din tren fu să telefoneze redactorului de la „Morning Post“, pe care-l cunoștea personal.

— Nu e domeniul meu, spuse jurnalistul. Și, de altfel, nici nu sîntem autorizați să dezvăluim identitatea colaboratorilor noștri. Dar, pentru că e vorba de tine, dragă T.X. voi face o excepție. G.G. este George Gathercole, celebrul explorator care are un braț smuls din încăierarea cu un leu.

— George Gathercole ! se luminează T.X. Desigur ! Ce prost sînt !

— Mie mi-o spui ? strigă celălalt la capătul firului și închise telefonul.

După clarificarea acestui mister, polițistul îl dădu imediat uitării. În ziua aceea, trebuia să se ocupe de afacerile domeniului Lexman, căci dispariția soților îl obligase să le administreze averea. De multă vreme, el era omul de încredere al d-nei Lexman și chiar unul din martorii căsătoriei celor doi. Veniturile erau regulate. Cărțile autorului dispărut se vindeau ca pîinea caldă, iar Grace Lexman devenise singura moștenitoare a unei mătuși care murise, lăsînd „nefericitei sale nepoate“ o avere considerabilă. T.X. depunea mult zel în administrarea afacerilor prietenilor săi, fiind pînă la urmă încredințat de reapariția lor. Și era tot atît de convins că se apropia ziua în care Kara îi va cădea în mînă.

Cum am mai spus, pe seama grecului circulau cele mai bizare legende, deși, la fel de bine, puteau fi simple zvonuri, pe care le stîrnește orice om bogat și monden. Conform acestora, Kara nu se mulțumea cu situația sa influentă din Albania. Țîntea mult mai sus. Deși tatăl său era născut în Grecia, descindea, pare-se dintr-o veche familie albaneză care domnea din timp în timp peste această țară în veșnică frămîntare. Cea mai mare pasiune a acestui magnat era setea de putere. Pentru a domina, nu ezita să apeleze la orice mijloace. Se șoptea că își folosea averea pentru cucerirea unui loc influent în Europa și că își urmărea scopul cu alită tenacitate, încît izbutea cel mai adesea. Era admirat și hulit, în egală măsură.

Într-un sertar încuiat al biroului, T.X. păstra o cărțică roșie, intitulată „Scandalaria“, conținînd o mulțime de detalii secrete care erau de mare ajutor unui

polițist însărcinat cu descurcarea celor mai complicate afaceri ale înaltei societăți. Autorul era T.X. însuși care, neîncrezător în sursele obișnuite de informație, nota la întâmplare, pe măsură ce descoperea ceva, informații în aparență neimportante, dar care, deseori, limpezeau o încurcătură.

Afacerile lui John Lexman îi amintiră de Kara și de ultima sa mare recepție. Il însărcinase pe Mansus să-i procure stenograma discursurilor pronunțate cu acest prilej. Totuși, nu de la Mansus aflase că mai multe personalități eminente din lumea finanțelor scăpaseră de la faliment în mod miraculos, puțin după întâlnirea lor cu Kara. Aceste detalii, T.X. le deținea dintr-o sursă cu totul diferită și mai greu de mărturisit. Mansus cunoștea, de pildă, existența unui tripou în Albemarle Street, dar nu știa că soția Ministrului de justiție era una dintre vizitatoarele cele mai frecvente ale acestui stabiliment și că într-o singură noapte pierduse 6 000 de lire la ruletă. Era doar una dintre multe informații culese din culisele înaltei societăți. Lui T.X. nu-i făcea plăcere să scotocească în aceste rufe murdare, dar profesiunea îl obliga uneori și la astfel de lucruri. Întrucît, însă, persoanele cu pricina erau și oficiale, și respectabile, trebuia să afișeze o ignoranță totală și un respect desăvîrșit.

Ministrul justiției era o figură cu atît mai respectabilă, cu cît întreținea relații personale cu aproape toți suveranii Europei. Om cu o avere mijlocie, cu opinii politice flexibile, avînd grijă să se țină în afara luptelor de partid, acesta se adapta, ca nimeni altul, împrejurărilor de moment. Lady Bartholomew, soția abilului om de stat, plecase în grabă la San-Remo. Ziarele anunțaseră această plecare, menționînd că, din motive de sănătate, doamna nu-și mai putea îndeplini obliga-

țiile mondene. Sceptic de felul lui, T.X. nu se mulțumise cu această explicație și-și notă, deci, în carnetul roșu micile manii ale persoanelor de care se ocupa. Concluziile ce se puteau trage nu se potriveau întotdeauna cu informațiile oficiale. Numele doamnei Bartholomew figura de mai multe ori în carnetul lui T.X. Născută în 1874, această persoană era cea de-a șaptea fiică a conțelui de Malmorley. La rîndul ei, avea o fiică, pe care o numise Belinda-Mary. Dosarul, conținea și alte detalii.

După ce își împropăștă memoria cu ajutorul carnetelului, T.X. se întrebă ce eveniment neașteptat a gonit-o pe Lady Bartholomew din Londra, în plin sezon monden. O depresiune nervoasă i se păru motivul cel mai plauzibil. Trimise după Mansus.

— Sper că ai asistat la plecarea doamnei Bartholomew...

Mansus dădu din cap afirmativ.

— A plecat singură ?

— Însoțită numai de o cameristă. Părea bolnavă.

— Boala asta o ține de cîteva luni, observă T.X. cu un ton din care lipsea orice urmă de compasiune. Era și Belinda Mary ?

— Belinda Mary ? repetă Mansus, apăsînd pe fiecare silabă. A, fiică-sa ! Nu. Se află undeva în Franța, într-un pension.

T.X. începu să fredoneze o melodie veselă, închise carnetelul roșu și îl băgă în sertar.

— Mă întreb ce trebuie să ai în cap ca să-ți botezi un copil Belinda Mary. Această Belinda Mary trebuie să fie o vietate curioasă — iartă-mă, Doamne, că vorbesc astfel despre aproapele meu. Dacă ereditatea nu-i o vorbă goală, creatura trebuie să aibă o mentalitate asemănătoare cu a unui recepționar de hotel sau a unui crupier de tripou. Ai pierdut ceva ?

— Într-adevăr, Mansus începuse să se caute în buzunar.

— Am notat câteva întrebări pe care aş dori să vi le pun, dintre care una e privitoare la lady Bartholomew. O urmăresc de şase luni. Să mai continui?

T.X. se gândi o clipă, apoi preciză :

— Nu, lady Bartholomew mă interesează numai în măsura în care criminalul acesta de Kara se interesează de ea.

Mansus scoase din buzunar câteva hirtii şi un carnet, dregîndu-şi vocea.

— Eşti răcit? se interesă T.X. cu ironia lui bonomă.

— Nu, dar dacă afirmaţi despre Kara că e un criminal, nu mai sîntem de acord. Are o avere imensă, se bucură de multă stimă în lumea financiară, e unul dintre personajele cele mai de vază ale societăţii şi poate cel mai frumos bărbat pe care-l cunosc.

T.X. aruncă subalternului său o privire distrugătoare.

— Eşti un cretin desăvîrşit, dragă Mansus. Marii criminali nu urmăresc niciodată beneficii materiale. Un tip care ia cîteva şilingi din teigheaua patronului, ca să cumpere o bijuterie falsă iubitei sale, nu merită apelativul de criminal. Ți-am mai spus, cred, şi ți-o repet, cele mai multe crime se înlăptuiesc din vanitate. Dacă doctorul X își ucide soția uşuratică şi dezordonată este, fără îndoială, pentru că n-a îndrăznit să divorţeze şi să înfrunte astfel opinia publică. Dacă un financiar excrochează un milion din bugetul țării, o face pentru că nu vrea să renunțe la felul de viață pe care-l duce, fapt care i-ar știrbi vanitatea. Teama de a pierde o bună reputație duce, uneori, la cele mai mari crime.

Mansus tuși din nou.

— Va să zică, dacă am înțeles bine, își ucide nevasta ca să capete o reputație bună, replică la rîndul său, ironic.

T.X. îi aruncă o privire compătimitoare.

— Ești de o prostie incurabilă, Mansus. Nu vei pricepe niciodată nimic. Bagă-ți bine în cap lucrul ăsta: Kara e un mare criminal.

Își luă pălăria și paltonul și se îndreptă spre ieșire.

— Mă duc să-l văd pe prietenul Kara. Am impresia că nu va fi o vizită prea amabilă.

T.X. Meredith îl mai întâlnise de cîteva ori pe Kara după întoarcerea acestuia, dar toate eforturile de a afla ce se întîmplase cu John Lexman și soția sa rămăseseră zadarnice. Înțelegînd că nu va scoate nici o mărturie de la grec, polițistul renunță să-l mai vadă.

Vasta casă ocupată de Kara în Cadogan Square era fosta locuință a lordului Henry Gratham, un excen-tric, mare degustător de vinuri. Construisese această casă „în jurul unei sticle de Porto“, cum spuneau prietenii săi, făcînd aluzie la importanța primordială acordată cramei. Într-adevăr, odată beciurile puse la punct și umplute cu vinuri prețioase, arhitectul lucrase în voie, fără a mai fi deranjat de clientul său. Dubla pivniță a casei Gratham fusese celebră la vremea ei, în Londra. Henry Gratham fusese ucis de un elefant, la o vîna-toare în Congo, iar moștenitorii săi avură norocul să gă-sească imediat un cumpărător pentru casă. Deoarece Kara nu avea pasiunea vinurilor, intrarea pivnițelor a fost blocată.

Un servitor stilat și respectuos îi deschise lui T.X., introducîndu-l în salon. Acesta remarcă deasupra semi-neului un portret mare al stăpînului casei.

— Domnul Kara e ocupat, domnule, spuse servitorul.

— Du-i, totuși, cartea mea de vizită, insită polițistul.

Lacheul se înclină, luă tava de argint și începu să urce scările cu acel mers caracteristic servitorilor bine instruiți, ale căror mișcări nu trădează niciodată efortul fizic. Peste un minut era înapoi.

— Vă rog, urmați-mă, domnule, spuse el, pășind în față.

Scara ducea spre un culoar care despărțea patru odăi, repartizate egal; câte două la dreapta și la stînga. Înainte ca servitorul să pună mîna pe clanță, T.X. i se adresa în treacăt :

— Parcă te-am mai văzut undeva...

— Foarte posibil, domnule, răspunse servitorul. Am fost garçon la Clubul Constituțional. Apoi deschise ușa și îl anunță pe vizitator.

T.X. păși într-o cameră mare, luxos mobilată, dar din care lipsea cu totul acea atmosferă primitoare și acel aer de confort caracteristic locuințelor engleze. Kara se ridică de la birou și veni în întîmpinarea oaspetelui.

Meredith care nu-l mai văzuse de un an, constată că grecul nu pierduse nimic, nici din frumusețe, nici din nepăsarea sa aparentă. Succesele nu-i schimbaseră simplitatea aristocratică și gesturile pline de naturalețe.

— Ajunge, miss Holldand, spuse Kara, întorcîndu-se spre o tinărară fată care stătea lîngă birou, cu un carnet în mînă.

Fără discuție, gîndi T.X., prietenul Kara știe să-și aleagă secretarele. Dintr-o privire, prinse toate amănuntele, de la părul cu reflexe de bronz, pînă la picioare, în pantofi de cea mai bună calitate. T.X. nu era prea sensibil la farmecul sexului slab. Părea hotărît să rămînă celibatar, căci viața lui profesională era prea absorbantă, ca să-i mai lase timp să se gîndească în mod serios la căsătorie. Totuși, ca orice bărbat, nu putea

să nu remarce frumusețea și tinerețea atrăgătoare a acestei fete, fața albă cu pomeți roz, farmecul care se degaja din făptura ei.

— Care e numele cel mai bizar pe care l-ai auzit vreodată? întrebă Kara, rîzînd. Te întreb, pentru că miss Holland tocmai îmi adusese o ofertă de serviciu semnată Maggie Goover!

Tinăra fată surise ușor, un suris care lăsa să se întrevadă paradisul.

— Numele cel mai bizar? repetă polițistul. Ei bine, cel care m-a izbit mai mult, e, poate, Belinda Mary. Înainte de a dispărea, fata îi aruncă lui T.X. una din acele priviri care mișcă inima unui bărbat, fie el și celibatar convins.

— Am uitat să ți-o prezint pe secretara mea, miss Holland, spuse Kara. Frumoasă fată, nu-i așa?

— Foarte frumoasă, răspunse T.X., recăpătîndu-și stăpînirea de sine.

— Îmi place să mă simt înconjurat de lucruri frumoase, continuă Kara, și această mărturisire banală îl atinse pe T.X., fără să-și poată explica de ce.

Grecul se îndreptă spre cămin, deschise o cutie mare cu țigarete și o întinse musafirului. Era îmbrăcat cu un costum gri și cu toate că arta de a purta haine de culoare deschisă pare să fie privilegiul exclusiv al britanicilor, nici o notă discordantă nu turbura silueta elegantă a grecului.

— Ești un om de o curiozitate periculoasă, domnule, Meredith, spuse el, surîzînd.

— Eu, curios? făcu polițistul cu un aer nevinovat.

— Pariez că vii să culegi informații despre personalul meu de serviciu. Nu vei avea odihnă înainte de a cunoaște arborele genealogic al bucătarului, al valetului, al secretarei mele...

T.X. ridică mîna a protest.

— E de prisos să continuați lista. Vă asigur că personalul dumneavoastră nu mi-a inspirat pînă acum nici un interes deosebit, desigur, cu excepția șoferului.

Kara se întunecă.

— A, te gîndești probabil la Brown? Întrebă el cu indiferență.

— Nu se numea nici Brown, nici Smith, ci Parapulos, preciză T.X.

— Parapulos! reluă Kara imperturbabil. E mult de cînd l-am conșediat.

— Pensionat, mai curînd, rectifică T.X.

Greul îl scrută, fulger de o clipă, apoi, cu un aer nepăsător, scandă :

— Servitorii trebuie răsplătiți pentru devotamentul lor. Dar, cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite?

Înainte de a răspunde, T.X. alese o țigară.

— Am venit să vă cer un serviciu, spuse el pufnind pe nări.

— Aș fi fericit să te pot ajuta, spuse Kara, ascunzîndu-și cu greu curiozitatea. Cu atît mai mult, cu cît în ultima vreme mi se pare că nu mai ții la prietenia noastră. O prietenie care îmi e deosebit de prețioasă, adăugă el după un moment de gîndire.

— Nu sînt prea sociabil, recunosc, spuse T.X. ca o scuză, iar relațiile mele mondene sînt minime. Aprope, de cînd aveți această secretară?

Kara privi în tavan ca și cum acolo putea găsi răspunsul căutat.

— De patru... nu, de trei luni. E o tînără foarte cultă. Mi-a fost trimisă de o școală specializată. E puțin prea rezervată, dar, în schimb, are o instrucție mult mai solidă decît majoritatea fetelor din aceeași categorie. Între altele, știe și vorbește curent greaca modernă.

— O comoară, aprecie T.X.
— Chiar așa ! Locuiește singură într-o pensiune de familie în Marylebone Road. Nu are prieteni și-și petrece serile singură. Pe scurt, e o fată perfect respectabilă.

T.X. îi aruncă o privire pătrunzătoare :

— De ce îmi spuneți toate astea ?

— Ca să-ți scutesc oboseala de a le afla din altă parte, ripostă grecul, sec. Simt că ești de pe acum în prada curiozității nemiloase care te caracterizează...

T.X. izbucni într-un râs sonor.

— Pot să iau loc ? întrebă el.

Grecul îi indică un fotoliu și polițistul se instalează confortabil.

— Sînteți un om inteligent, domnule Kara, începu el după o scurtă pauză.

Celălalt îl învălui cu o privire mirată.

— Nu îndeajuns, totuși, pentru a ghici obiectul vizitei duminicale, observă el.

— Nimic mai simplu, spuse T.X. Întrucît sînteți familiarizat cu societatea londoneză, o cunoașteți, presupun, și pe lady Bartholomew ?

— O cunosc foarte bine pe această doamnă, răspunse Kara fără să clipească și cu un calm desăvîrșit, confirmînd presupunerea lui T.X. că grecul ghicise scopul vizitei sale.

— Ați putea să-mi spuneți, continuă T.X. fără să-l scape din ochi pe Kara, motivul plecării ei precipitate ?

Celălalt izbucni în râs :

— Ce întrebare ! Mă crezi, poate, confidentul doamnei Bartholomew ? Te înșeli, nu e decît o simplă cunoștință

— Totuși, insistă T.X., fixînd capătul aprins al țigării, o cunoașteți destul de bine ca să păstrați polițe semnate de ea.

— Polițe ? ! repetă Kara nedumerit.

T.X. își reprimă o înjurătură în fața expresiei de ușurare care se așternuse pe fața celui alt. Adjunctul poliției își dădu seama de greșeala comisă.

— Polițe sau alte valori pe care un datornic le lasă garanție celui care i-a dat cu împrumut o sumă importantă.

Kara se apropie de birou, deschise unul din sertare și scoase o cheie.

— Iată cheia seifului meu, spuse el calm, apropiindu-se de polițist. Te autorizez să o folosești și să descoperi polițele doamnei Bartholomew. Constat că mă iei drept cămătar, adăugă el cu un aer jignit.

— Nu mi-a trecut prin minte așa ceva, răspunse T.X. cu sinceritate.

Totuși, grecul îi puse cheia în mână cu forța.

— Mi-ar face plăcere să verifici conținutul casei mele de bani. Îmi dau seama că, pentru un motiv care îmi scapă, dumneata stabilești un raport între boala doamnei Bartholomew și un presupus act cămătăresc. Poți să te convingi singur că bănuielile dumitale nu sînt deloc întemeiate.

Altul, în locul lui T.X., s-ar fi încurcat în scuze și protestări. Un polițist obișnuit ar fi declarat că nu are dreptul să cerceteze hîrtii personale, în lipsa unui ordin special. Dar T.X. luă cheia pe care Kara i-o întindea, fără să-și facă scrupule.

— E cheia faimosului seif din biroul dumneavoastră de lucru ? întrebă el în glumă.

Kara îl privi cu un surîs straniu.

— Nu e aceeași casă de bani pe care ai deschis-o în absența mea, domnule Meredith. Probabil, ești la curent cu faptul că am schimbat-o. Dar dacă vrei să o vezi pe cea nouă...

— Perfect, spuse T.X., ridicându-se. Vreau să vă pun buna credință la încercare.

Kara deschise ușa :

— Permite-mi să-ți arăt drumul, se înclină el cu o politețe desăvârșită.

Trecură de-a lungul culoarului și intrară într-una din încăperile din fund. Camera era foarte mare și luminată, printr-o fereastră protejată cu bare de oțel. În căminul larg și înalt ardea focul și aerul odăii era supraîncălzit.

— O excentricitate pe care dumneavoastră, englezii, nu mi-o puteți accepta, spuse Kara. Dar eu nu mă simt bine decât într-un apartament bine încălzit.

O ușă mare, vopsită în verde, se afla la picioarele patului. Era casa de bani.

— Secretele lui Remington Kara vă stau la dispoziție, spuse grecul, ceremonios, arătând spre ușa seifului. T.X. nu se mișcă.

— Este o casă de bani Magnus, constată polițistul. Cheia pe care ați avut amabilitatea să mi-o puneți la dispoziție are gravată pe inel marca „Chubb”. Or, experiența mea de ofițer de poliție m-a învățat că rareori cheile Chubb deschid casele de bani Magnus.

Kara afișă un aer plictisit.

— Doamne, ce distrat sînt! Acum îmi aduc aminte că, înainte de a pleca — m-am întors abia azi dimineață — am lăsat cheia la bancă. Trimit s-o aducă imediat.

— Vă rog să nu vă deranjați, spuse T.X. cu o curtoazie afectată.

Scoase dintr-un buzunar al hainei o cutiuță și o deschise. Conținea câteva unelte, de o formă curioasă, le-

— Miinile sus ! strigă T.X. Repede !

În aceeași clipă, Kara lăasă brațele să-i cadă, căci polițistul îi pusese pistolul în piept, iar cu mîna stîngă îi cercetă buzunarul. Spre marea sa surpriză nu găsi decît un fel de lampă de buzunar care, în locul becului și al geamului bombat, avea o mică placă perforată, ca un capac de solniță. Polițistul o examinează cu grijă și era chiar pe punctul de a apăsa pe butonul nichelat, cînd Kara scoase un țipăt de groază.

— Oprește-te ! Nu apăsa butonul !

— O explozie ? întrebă T.X.

— Nu ! Nu !

T.X. îndreptă misteriosul obiect spre podea și apăsă ușor pe buton. Se auzi un șuierat, însoțit de jetul unui lichid care se răspîndi pe jos. Covorul își schimbă imediat culoarea, iar fumul care se degajă umplu odaia cu un miros acru. T.X. ridică privirea spre fața cadaverică a grecului.

— Vitriol, care va să zică, spuse, dînd din cap cu un aer admirativ. Bun băiat !

Kara își reveni cu greu.

— Nu aveam de gînd să-l folosesc, îngînă el. Port acest obiect asupra mea numai pentru a-mi intimida dușmanii. Bănuielile dumitale sînt absolut neîntemeiate.

— Nu are nici o importanță, spuse T.X.

Grecul încercă să-și recupereze curioasa lampă cu vitriol.

— Nu, scumpule, asta o iau la Scotland Yard. De mult n-am mai văzut ceva atît de interesant. E cu aer comprimat ?

Kara încuviință din cap.

— E foarte ingenios, repetă T.X., încîntat. Într-adevăr, sînteți un om inteligent, domnule Kara !

Doi slujbași indiscreți

„Dragă domnule Meredith,

Nu pot spune cât de mult regret acea glumă stupidă, un incident atât de supărător. Orice vei fi gîndit, țin să te asigur de întreaga mea stimă.

Sper că nu-mi vei refuza dorința sinceră de a uita clipa de rătăcire de care m-am făcut vinovat și vei primi scuzele mele, deși, o spun deschis, nu știu cum m-aș putea reabilita în ochii dumitale.

Aș fi fericit dacă ai consimți să cinăm împreună, într-una din serile viitoare. Ți-aș putea prezenta un om extrem de interesant. Este vorba despre George Gathercole care s-a întors de curînd din Patagonia, unde a făcut descoperiri senzaționale.

Cu toate cele petrecute, sper să ai un spirit destul de larg, pentru a înțelege un om care s-a lăsat pradă nervilor și să păstrăm, în continuare, legăturile amicale care, îndrăznesc să sper, au fost plăcute atât pentru dumneata, cât și pentru mine. Dacă accepți propunerea mea, Gathercole va juca, fără să știe, rolul de pacificator între noi. Astfel, călătoria lui — care în paranteză fie spus —, m-a costat o avere — va fi și mai folositoare.

Te rog, dragă domnule Meredith, să crezi în sinceritatea sentimentelor mele.

REMINGTON KARA

Kara introduse scrisoarea în plic. Apoi, apăsă pe un buton și tînăra secretară, care îi inspirase lui T.X. o admirație atât de masculină, apărură din biroul alăturat.

— Ai grijă, te rog, ca această scrisoare să ajungă la destinatar, miss Holland.

Fata făcu semn că a înțeles exact mesajul și așteptă. Kara începu să umble prin încăpere, gînditor.

— Îl cunoști pe dl. Meredith ? întrebă el, tam-nesam.

— Am auzit vorbindu-se despre el, răspunse ea.

— Este un om cu o inteligență puțin obișnuită, continuă Kara. Părea să vorbească mai mult pentru sine. Un om împotriva căruia arma mea preferată nu mi-ar fi de nici un folos.

Tinăra fată îl învălui pe grec cu o privire plină de curiozitate.

— Și care e arma dv. prefeferată, domnule Kara ?

— Frica.

Nu se așteptase la o întrebare care să-i stimuleze percepția. De altfel, Kara nu avea nevoie de întrebările inferiorilor săi, pentru a-și analiza gîndurile.

— Dacă rănești corpul unui om, rana se vindecă, urmă el, fixînd cu privirea un punct vag în spațiu. Dacă îl biciuiești, uită. Dar dacă îl sperii, îi umpli inima cu o spaimă nelămurită, îl ameninți cu perspectiva unui pericol îngrozitor și de neînlăturat, vizîndu-l direct sau, și mai bine, pe o ființă iubită, poți fi sigur că lovitura nu dă greș. Frica e cea mai rafinată tortură, căci ea nu rănește corpul, ci spiritul.

— E o profesiune de credință, domnule Kara ? întrebă secretara cu o voce calmă.

— Numai o parte, miss Holland, spse el surizînd.

Tinăra se juca neglijent cu scrisoarea, ținînd ochii plecați.

— Arma de care vorbești e, într-adevăr, redutabilă. Sper că nu o puneți prea des în aplicare.

— Ori de cîte ori nu-mi pot atinge scopul prin mijloace mai simple, mărturisii Kara fără ocol. Ori de cîte ori confortul, vanitatea sau amorul propriu mi-o cer.

Acolo unde banii nu-mi sînt de nici un folos, nu ezit să recurg la această armă eficace.

— Înțeleg, spuse fata. E cam același lucru cu tactica șantajului.

Kara se încruntă.

— Nu-mi place să aud asemenea remarci. Șantajul sugerează mai totdeauna o tentativă vulgară de a stoarce bani...

— Banii necesari confortului, vanității, amorului propriu al persoanei interesate, comentă ea cu o umbră de ironie în glas. Și, după părerea dv., acestea sînt motivele supreme.

— Te înșeli, miss Holland. După părerea mea, șantajistii sînt criminali de rînd, de felul celor pe care T.X. îi întîlnește zilnic. Dar ca să revin la T.X.: omul acesta îmi inspiră mult respect. Vei avea, cu siguranță, ocazia să-l revezi, căci, dacă am intuit bine, va avea grijă să-ți pună cîteva întrebări referitoare la persoana mea. Nu e nevoie să-ți spun...

Secretara ridică din umeri cu o ușoară superioritate:

— Fiți fără grijă. Nu am de gînd să divulg afacerile dv. nici lui T.X., nici altcuiva, spuse ea apăsător.

— Salariul dumitale e de trei lire pe săptămînă, mi se pare, reluă Kara. Depinde numai de dumneata ca să-l urc la cinci lire.

— Vă mulțumesc, dar salariul actual mă mulțumește.

Fata ieși din biroul patronului, tulburată de această stranie convorbire. A-i refuza favorurile însemna pentru Remington Kara un mare afront. Grecul orgolios nu izbutea, în fundul sufletului, să-i ierte lui Meredith ne-păsarea cu care primise pînă atunci avansurile și gesturile sale prietenesti.

Kara își sună valetul.

— Fisher, îl anunță el, aștept vizita unui oarecare Gathercole, un ciung pe care te rog să-l supraveghezi tot timpul cât va rămîne aici. Acum trebuie să plec. Mă întorc pe la șase și jumătate. Spune-i că îl rog să mă scuze. Poștește-l în bibliotecă, acolo așteptarea i se va părea mai puțin lungă.

— Foarte bine, domnule, răspunse servitorul respectuos. Domnul dorește să schimbe costumul, înainte de a ieși în oraș?

— Nu, voi ieși așa cum mă aflu. Dă-mi numai blana. Clima asta londoneză mă omoară.

Aruncă o privire pe fereastră și se zgribuli, ca și cum frigul de afară ar fi pătruns în interior.

— Nu lăsa focul să se stingă, Fisher. Pune-mi scrisorile personale în dormitor și ai grijă să i se servească dejunul domnișoarei Holland.

Fisher îl însoți pe Kara pînă la mașină, îi înfășură picioarele într-o cuvertură de blană și intră din nou în casă. Ceea ce făcu, apoi, era destul de surprinzător pentru un servitor atît de stilat.

Desigur, faptul de a intra în biroul stăpînului și a-i aranja hîrtille nu avea, în sine, nimic deosebit. Examinarea amănunțită a sertarelor pe care o făcu, după aceea, putea fi, la o adică, un exces de zel, deoarece Kara părea să-i acorde o încredere deplină. Totuși, un martor obiectiv al acțiunilor acestui valet perfect, în timpul absenței stăpînului, ar fi fost oarecum nedumerit.

Cercetările lui Fisher nu fură deloc încununate de succes, pînă la descoperirea carnetului de cecuri. Ultimul talon avea înscrisă suma de 6.000 lire. Valetul dădu din cap și puse carnetul la loc, în prada unui evident efort intelectual. Trecu apoi în bibliotecă, unde tînăra secretară scria la mașină corespondența zilei. Mai puse cîteva lemne în foc, o întrebă pe fată dacă nu are nevoie de

ceva, după care își reluă cercetările. De data aceasta, sortii căzură asupra camerei de culcare a grecului. Ne-luînd în seamă casa de bani, scotoci în măsuta unde Kara obișnuia să-și țină corespondența personală. Nu găsi nimic ce l-ar fi putut interesa. Lîngă pat, pe altă mäsută, era telefonul. Valetul îl contemplă amuzat. Era aparatul care îl punea pe stăpînul casei în directă legătură cu Scotland Yard, după cum își informase el însuși personalul.

— Ce tip curios ! murmură Fisher.

Se opri o clipă în fața ușii și examină zăvorul masiv de oțel, montat în pervazul ușii. Apăsă pe butonul de comandă și zăvorul se închise.

— Curios tip ! repetă el.

Apoi trase zăvorul, ieși din dormitor și închise ușa încet în urma lui. Cu același aer preocupat, traversă culoarul și coborî scara ce ducea spre salon. La jumătatea drumului, fu întîmpinat de menajera casei, care îl aștepta.

— Un domn vrea să-l vadă pe dl. Kara. Uite cartea lui de vizită.

Fisher luă cartonașul de pe tava de argint și citi : „George Gathercole, junior Traveler's Club“.

— Mă duc să-l primesc pe acest domn, spuse grăbit.

Vizitatorul se afla în hol. Hainele bizare și o barbă încîlcită îi dădeau o înfățișare excentrică. Pardesiul uzat era de o culoare puțin obișnuită, dar cele opt reflexe ale jobenului aveau o strălucire de obiect nou. Gathercole avea ticuri nervoase, vorbea singur și arunca priviri disprețuitoare spre portretul lui Remington Kara, agățat deasupra căminului. Niște ochelari așezați strîmb deasupra nasului și două volume groase ținute strîns sub braț completau imaginea acestui personaj. Cu spiritul său de observație, Fisher remarcă sub pardesiu un cos-

tum la două rînduri, lucrat din stofă albastră, în picioare, o pereche enormă de pantofi negri, iar la manșete, butoni de perle.

— Ia astea de aici, ordonă el cu un ton autoritar, arătînd spre volumele de sub braț.

Fisher se execută, constatînd, nu fără uimire, că musafirul nu-și ridicase brațul pentru a-i ușura sarcina. Din întîmplare, valetul atinse mîneca celuiilalt braț. Tre-sări. Ar fi putut jura că întîlnise un obiect de lemn, un braț artificial. Infirmitatea străinului apăru cu toată evidența atunci cînd se folosi de mîna dreaptă, pentru a băga în buzunar mîna stîngă, pe care o păstra înmănușată.

— Unde e Kara ? întrebă el.

— Dl. Kara urmează să se întoarcă, răspunse Fisher.

— Cum, e plecat ? bombăni vizitatorul. N-am de gînd să aștept. Ce-și închipuie dumnealui ? Tocmai acum a trebuit să iasă ! Nu i-au ajuns trei ani pentru asta ? !

— Dl. Kara a spus că va fi înapoi la ora șase, cel mai tîrziu.

— La șase ! strigă străinul. Ce sînt eu, ca să mă facă să aștept ? !

Se trăgea nervos de barbă.

— Auzi dumneata, la șase ... N-ai decît să-i spui că am trecut pe aici. Dă-mi cărțile înapoi.

— Dar vă asigur, domnule ... începuse Fisher.

— Dă-mi cărțile, n-ai înțeles ? Dă-mi cărțile înapoi ! vociferă supărăciosul vizitator.

Își scoase mîna stîngă din buzunar și execută o manevră curioasă pentru a îndoi cotul. Apoi, își așeză sub braț cărțile pe care i le întinse valetul.

— Spune-i domnului Kara că voi reveni cînd voi avea poftă. Clar ? Cînd voi avea poftă !

— Faceți rău, domnule, vă asigur, dacă nu vreți să așteptați, spuse Fisher, încercînd să-l rețină.

— Să aștept ? Nu știi cu cine vorbești ! se burzului bătrînul. Am așteptat trei ani, ajunge ! Spune-i lui Kara că e rîndul lui să aștepte.

Ieși trîntind ușa. Fisher se duse în bibliotecă. Secretara lipea ultimele plicuri. Ridică ochii spre Fisher.

— Cred că am făcut o gafă teribilă, miss Holland.

— Ce gafă ? întrebă fata.

— A venit un domn pe care dl. Kara ținea cu orice preț să-l vadă.

— Dl. Gathercole, desigur, preciză secretara.

— Întocmai, domnișoară, și nu l-am putut determina să aștepte.

Secretara rămase pe gînduri.

— Dl. Kara va fi nemulțumit, conveni ei, dar nu mai e nimic de făcut. Trebuia să mă fi chemat pe mine, Fisher.

— Nu mi-a lăsat timp, domnișoară, dar dacă revine îl aduc direct aici. Ajuns în pragul ușii, Fisher întrebă :

— Aveți nevoie de mine, domnișoară ?

— La ce oră se întoarce dl. Kara ?

— La șase.

— E o scrisoare foarte urgentă care trebuie dusă imediat la poștă. Vrei să o iei dumneata ?

— Cu plăcere, domnișoară.

Fisher nu și-ar fi putut dori o ocazie mai bună, căci tocmai căuta un pretext pentru a pleca în oraș. Secretara îi întinse scrisoarea și el citi adresa fără să clipească : T.X. Meredith, Scotland Yard, Whitehall. Puse cu grijă plicul în buzunarul de la vestă și se duse să se îmbrace. Deși întreținerea casei cerea un personal destul de numeros, Kara se mulțumea cu o menajeră și un valet. Bucătăreasa și ceilalți servitori nu veneau decît

cînd avea nevoie de ei. În după amiaza aceea, în afară de Fisher, singura persoană care se afla în casă era menajeră care se ocupa și de bucătărie, și de curățenie.

Așezată la birou, miss Holland părea cufundată în lecturarea scrisorilor pe care le bătuse la mașină în cursul după amiezii, dar în realitate gîndul îi era departe de corespondența patronului. Trase cu urechea și cînd auzi ușa de la intrare închizîndu-se, se ridică, traversă cu pași repezi încăperea și se apropie de fereastră. Îl urmări cu privirea pe Fisher pînă ce acesta dispăru după colțul străzii, apoi coborî în hol și, de acolo, în bucătărie. Nu intra pentru prima oară în încăperea aceea mare de la subsol, cu tavanul boltit și cu multe dulpuri în zid, care nu prea foloseau în ultimul timp, deoarece Kara dădea din ce în ce mai puține recepții. La vederea secretarei, femeia se ridică.

— Cred că te plictisești de moarte aici, madam Beale, spuse fata compătimitor.

— Da' de unde! Numai la vederea ușii de colo mă trec fiorii! replică ea, arătînd în fundul bucătăriei, spre o ușă de lemn masiv, nevopsită. E pivnița de vinuri a d-lui Kara, urmă ea. Nimeni nu intră acolo, în afară de dînsul.

— Dl. Kara își ține aici arhiva, explică tînăra fată. Așa mi-a spus.

— Hm! făcu femeia neîncrezătoare. Nu mi-ar părea rău să o zidească. Mă îmbolnăvesc de inimă stînd seară de seară în fața acestei uși afurisite și așteptînd să apară stafia răposatului lord. Știți, cel care a fost ucis în Africa.

Miss Holland izbucni în rîs.

— Te rog să-mi faci un serviciu, madam Beale, și să-mi cupmeri niște timbre. Nu mai am deloc.

Madam Beale primi îndată. După ce această ieși, fata

se urcă la etaj și, așa cum făcuse cu Fisher, așteptă să se depărteze. Rămasă singură, se puse pe treabă. Scoase din geantă o cutiuță care conținea o cheie nouă. Ajunse, prin culoar, în camera lui Kara și se opri la seif. A-l deschide și a-i examina conținutul fu, pentru ea, o operațiune rapidă. În partea din fund avea patru sertare de oțel. Două dintre ele nu erau încuiate, neconținând nimic interesant. Fata nu găsi decît rapoarte asupra gestiunii domeniilor lui Kara din Albania. În schimb, sertarele de sus erau încuiate. Pregătită pentru o astfel de eventualitate, miss Holland scoase o altă cheie din poșetă, cu care le deschise ușor. Un examen amănunțit al primului sertar nu o mulțumi. Scotoci printre hirtii, apoi îl închise la loc. Trecu la cel de-al patrulea. Mîna îi tremura ușor, căci era ultima nădejde. Acest sertar conținea cîteva casete, cu bijuterii. Le cercetă pe rînd și zări, în sfîrșit, obiectul căutat, la care se gîndise în permanență, de trei luni încoace. Era o casetă mică, dreptunghiulară, îmbrăcată în piele roșie. Întinse mîna tremurîndă și nu-și putu reține un strigăt înăbușit de triumf :

— Evrica !

În aceeași clipă, se simți apucată de mînă. Cuprinsă de spaimă, se întoarse : Kara o privea surizînd.

CAPITOLUL X

Miss Holland în derută

Își simți genunchii îndoindu-se și crezu că e în pragul leșinului. Întinse mîna dreaptă, căutînd un sprijin. Fața ei era palidă, dar în chii cu care îl fixa pe grec se putea citi o hotărîre neclintită.

— Dă-mi voie, miss Holland, să te despovărez de acest obiect, se oferi Kara, pe un ton suav.

Spunînd aceasta, luă caseta din mîna fetei, o puse în sertar și închise seiful.

— Va trebui să-l înlocuiesc și pe ăsta, spuse el, cîntărind în palmă cheia de la casa de bani.

În tot acest timp, nu slăbi mîna fetei din strînsare. Abia în bibliotecă, unde o trase după el, îi dădu drumul. Rămase între ea și ușă, cu brațele încrucișate la piept și cu o privire plină de reproș.

— Ce să fac acum cu dumneasta? întrebă el, apăsînd pe fiecare cuvînt. Am de ales între a te preda poliției și a lua singur măsuri de siguranță.

— Aș prefera să anunțați poliția, spuse fata, recăpătîndu-și stăpînirea de sine.

Se sprijini de marginea biroului și înfruntă fără să clipească privirea pătrunzătoare a lui Kara.

— Nu-mi place ideea de a mă adresa poliției.

Se auzi o bătaie discretă în ușă. Kara deschise, schimbă cîteva cuvinte cu persoana de pe culoar și reveni, punînd pe masă o coală de timbre.

— Ce spuneam? A, da! Că nu-mi place să mă adresez poliției. Și, oricum, poliția nu mi-ar fi de nici un ajutor în cazul de față, deoarece, după toate probabilitățile, faci parte din ea. Ești o colaboratoare a lui T.X. Meredith, nu?

— Nu-l cunosc pe dl. T.X. Meredith, răspunse fata cu o voce liniștită, și nu am nici o legătură cu poliția.

— Chiar dacă acesta ar fi adevărul, din moment ce nu te temi de poliție, nu are rost să mă adresez acolo. Ia să vedem...

Își mușcă buzele, părăind preocupat de găsirea unei soluții. Fata aștepta într-o atitudine degajată și trăsăturile ei nu trădau nici o umbră de teamă, deși inima îi bătea cu putere. De trei luni, de cînd juca acest rol, ten-

siunea la care o obliga neprevăzutul îi puneă nervii la grea încercare. Acum, cînd credea că a izbutit, dăduse greș. Își adună toate puterile, ca să facă față situației dramatice în care se afla.

— Dacă aş cere să te aresteze, ți-ar apărea, numele în toate ziarele, spuse grecul, fără să o piardă din ochi. Iar fotografia dumitale ar împodobi, cu siguranță, suplimentul ilustrat de duminică.

Miss Holland izbucni în rîs.

— E o perspectivă care nu mă atrage deloc, recunoscu ea.

— Cred și eu ! răspunse grecul, dînd să se apropie de fereastră, dar, trecînd pe lângă ea, o luă în brațe cu o mișcare bruscă, și o ținu lipită de el. Înainte ca ea să riposteze, o sărută pe gură. Nu-ți mai dau drumul, scrișni el. Sintem singuri. Am trimis menajera să cumpere alte timbre, direct de la poștă.

— Lasă-mă să plec, gemu fata.

Pentru prima dată, Kara văzu teama pe chipul ei și avu o senzație de triumf.

— Ți-e frică, șopti el. Ți-e frică de mine, nu-i așa ? Dacă strigi, te mai sărut o dată.

— Pentru Dumnezeu, lasă-mă să plec ! imploră ea.

Grecul o simțea tremurînd în brațele sale. Cu un rîs sarcastic își desfăcu strînsoarea și fata, scuturată de friguri, căzu în fotoliu.

— Trebuie să-mi spui cine te-a trimis, urmă Kara cu un ton aspru. Și ce cauți aici. Te-am luat drept una care preferă să-și cîștige existența, decît să se mărite, și cînd colo, dumneata mă spionezi. Ești foarte șireată !

Creierul fetei lucra cu repeziune. Peste cinci minute, Fisher va fi înapoi. Fără să știe de ce, spera că valetul îi va veni în ajutor. Altfel, era pierdută. Știa prea bine ce primejdios era să-ți atragi minia unui om de fe-

lul lui Kara. Așezat în fața ei, acesta părea că-i ghicește gândul.

— Nu te obosei să pui la cale un plan de fugă. Ai să faci ce vreau eu. Mai întâi, mergi jos cu mine. Scoală-te!

O forță să se ridice și o scoase afară din cameră. Fata nu se împotrivi. Nădăjduia, fără îndoială, să scape când va trece prin culoar. Dar mîna care o ținea nu-i dădu nici o șansă. Ajunsă la capătul scării care ducea la bucătărie, încercă să reziste.

— Unde mă duci?

— Vreau să te pun la loc sigur. Am hotărît, totuși, să mă adresez poliției și, pînă atunci, vei sta în pivnița de vinuri.

Ușa grea de lemn se deschise, apoi încă una. Fața băgă de seamă că a doua era blindată. Nu avu răgazul necesar să mai facă alte constatări, deoarece Kara o împinse în întuneric. Ajunși înăuntru, acesta aprinse lumina. Tînăra făcu o nouă încercare să scape, dar grecul o reținu astupîndu-i gura, ca să nu strige.

— Te-am prevenit! șuieră el, strîngînd-o mai tare!

Era crispat de furie. Omul acesta începea s-o îngrozească. Simți cum ultimele puteri o părăsesc. Alunecă, leșinată, pe podea.

Cînd își reveni, era întinsă pe un pat de campanie. Se ridică anevoie. Kara plecase și încuiase ușa. Pivnița în care fusese izolată era uscată și curată, cu plăci de faianță pe pereți. Lumina venea de la două lămpi din tavan. Fata descoperi o masă, un scaun, o măsuță de toaletă. Probabil că ventilatoare invizibile aeriseau încăperea. Se afla, desigur, într-o închisoare. Dîndu-și seama de lucrul acesta, se întrebă dacă mai fuseseră aduși aici și alții înaintea ei.

În fund, era o altă ușă. Se îndreptă într-acolo, încercînd s-o deschidă, întîi binișor, apoi cu putere. Zadarnic.

Purta la centură o gentuță, pe care Kara nu o dibuise, probabil. Scotoci febril înăuntru și scoase un briceag, un flacon de săruri și cîțiva foarfeci. Cu aceștia din urmă obișnuia să decupeze din jurnale articole în care se menționa numele lui Kara. Înfășură minierul briceagului în batistă, ca să-l poată ține mai ușor. Pe cînd făcea aceste pregătiri, se silea să rememoreze tot ce auzise de la servitori, referitor la pivnița în care fusese zăvorîtă. Deodată, își aminti că mai exista o pivniță dedesubt, a cărei intrare, după spusele bucătăresei, era blocată. Poate, reușind să pătrundă acolo, va găsi mijlocul să se strecoare afară, căci cele două pivnițe trebuiau să comunice.

Începu să inspecteze spațiul cu mai multă atenție. Podeaua de beton armat era acoperită cu un covor de cauciuc. Îl rulă, pornind de la ușă, fără să găsească nici o trapă. Vru să dea masa la o parte, dar constată că fusese fixată deasupra, în zid, și jos, de podea. Apărent, nimic nu justifica această măsură. Fata își continuă investigațiile de jur-împrejurul mesei. Clocăni podeaua. Suna a gol. Luă de pe masă briceagul și tăie covorul de cauciuc. Curînd, trapa apărui. Trase de inelul de fier și ridică, nu fără efort, capacul. Pivnița inferioară părea ceva mai mică decît aceea în care se afla. Miss Holland coborî încet treptele și ajunse într-o încăpere complet mobilată: un covor gros peste podea, scaune confortabile, o etajeră mică plină cu cărți și o lampă de birou. Era, probabil, biroul subteran, unde Kara își păstra arhiva. Aruncă o privire în camera de alături, mult mai strîmtă. În semi-întunericul de acolo desluși o sobă de baie bine montată. Puțina lumină care ajungea pînă aici se strecura prin trapa de deasupra. Pășind pe covorul moale, tînăra se împiedică de un obiect dur. Mîinile ei atinseră un lanț de oțel. O cuprinse groaza. De alături, desluși o apariție stranie.

— Doamne, murmură ea îngrozită, sint oare la Londra, în secolul al XX-lea ?!

CAPITOLUL XI

Surpriza

La Scotland Yard, inspectorul Mansus avea un mic birou, în care nu se simțea prea bine, întrucît, pretindea el, semăna mai mult a sală de așteptare, decît a cabinet de lucru. În aceeași zi în care miss Holland trecea prin acele stranii aventuri, un detectiv în civil aduse în biroul lui Mansus o femeie tînără și vorbăreată — slujnică, după toate aparențele — care, smiorcăindu-se și vărsînd lacrimi de crocodil, părea cuprinsă de cele mai cumplite remușcări. De-a lungul celor douăzeci de ani de meserie, Mansus avusese timp suficient să se familiarizeze cu astfel de scene. De aceea, nu se lăsă impresionat de proaspăta apariție.

— Isprăvește ! o repezi el brutal. Și dacă vrei să-ți dau un sfat, mulțumește-te să răspunzi la întrebările mele.

— Da, domnule, suspină Mary Ann.

— Spui că ai fost în serviciu la lady Bartholomew, așa-i ?

— Da, domnule...

— Și că te-a surprins cînd încercai să furi o brățară de aur.

Femeia își înghiți lacrimile, dădu din cap afirmativ și se lansă într-o pledoarie încilcită.

— Da, domnule. Adică... mai cîrînd... mi-o dăduse mie... De fapt, nu mi-o dăduse, dar îmi datora leafa pe două luni. Are cu ce plăti mi de lire la alții, dar nu poate achita cîteva lire unei biete femei de serviciu ? ! Dacă dl. William ar ști toate astea, și mai ales povestea

cu cărțile și cu tabacherea, mă întreb ce-ar spune ? Eu cred că e dreptul meu, pentru că, dragă domnule, cînd o persoană plătește mii de lire unui barosan ca domnul Kara, atunci o sărmană femeie ca mine ce-ar trebui să facă ?

Mansus ridică ochii, apoi, obosit de palavrele acestei hoațe de ocazie, ordonă agentului de serviciu :

— Du-o înapoi în celulă !

Cîteva minute mai tîrziu, inspectorul se străduia să-i prezinte lui T.X. un raport cît mai coerent posibil despre declarațiile femeii.

— Dar e foarte interesant ! exclamă Meredith. Adu-o repede la mine !

Mary Ann se înfățișă la adjunctul poliției secrete cu un aer și mai nenorocit.

— Dă-i o ceașcă cu ceai, să se încălzească, ceru T.X. Și, întorcîndu-se spre femeie :

— Așează-te, Mary Ann, și nu te mai gîndi la necazurile dumitale.

— Domnule, puteți să mă credeți, e prima oară... gemu ea, prăbușindu-se pe scaun.

— Ascultă-mă bine, Mary Ann, ți se va ierta totul, dacă îmi spui adevărul despre lady Bartholomew. Cîți bani i-a dat Kara ?

— Două mii de lire, domnule. Dar vă asigur că nu știu nimic mai mult !

— Dacă vrei să pleci de aici, liberă ca pasărea cerului, încearcă să-ți amintești...

Nu fu deloc ușor, chiar pentru un polițist de talia lui Meredith să scoată de la această ființă o istorisire mai mult sau mai puțin clară despre relațiile dintre lady Bartholomew și Kara. Un fapt reieșea, totuși, destul de limpede : soția ministrului de justiție lăsase grecului, drept garanție o tabacheră pe care socrul ei, un medic celebru

la vremea lui, o primise în dar de la Țarul Rusiei, pentru un anumit serviciu. Iar tabacherea era „toată de email, albastru și cu aur, cu cuvinte străine scrise cu diamante“, după cum o descria Mary Ann. Cite despre suma pe care grecul o dăduse cu împrumut lui lady Bartholomew, femeia nu avea suficiente informații. Tot ce știa, era că stăpîna sa îi înapoiase lui Kara două mii de lire, dar că acesta nu-i restituisese, încă, tabacherea. Drept urmare, se petrecuseră scene crîncene în casa ministrului de justiție, iar cea mai violentă izbucnire avusese loc după sosirea domnișoarei Belinda Mary din Franța.

— Miss Bartholomew s-a întors de la Paris? întrebă T.X. înviorat.

Din nou, răspunsurile tinerei femei deveniră vagi și contradictorii. Ea credea că domnișoara se află în Anglia, dar nu era sigură. În orice caz, domnișoara îl sfătuisese pe tatăl său să o trimită pe lady Bartholomew în călătorie.

— Miss Belinda Mary pare o tinărară foarte hotărîtă, aprecie, cu umor, T.X. S-a dus să-l vadă și pe domnul Kara?

— Oh, nu! răspunse. Ce vă trece prin minte? Miss Belinda Mary este o doamnă prin excelență.

— Și, mă rog, ce vîrstă are această „doamnă prin excelență“? întrebă domnul T.X., din ce în ce mai curios.

— Nouăsprezece ani.

Adjunctul poliției secrete și-o închipuia pe Belinda Mary o fetiță cu nasul în vînt, pistruiată, cu rochițe croite mai sus de genunchi. Acum, imaginea aceasta i se păru absolut ridicolă. Pentru a pune capăt anchetei, îi ținu cameristei o lecție severă despre proprietatea privată, îi plăti leafa din fondul destinat informatorilor, pentru că nu se îndoia de temeiul reclamațiilor ei, și încheie recomandîndu-i să-și facă bagajele și să plece de la actualii stăpîni.

— Să fiu al naibii dacă știu ce trebuie să fac! mor-măi el, când rămase singur cu inspectorul.

— Dacă îmi explicați ce rol are Kara în toată povestea asta, vă spun eu restul, făcu acesta, șiret.

— Din păcate, este singurul lucru pe care nu pot să-l fac...

Se așeză pe marginea biroului lui Mansus și își aprinse o țigară.

— La urma-urmei, mă duc să-l văd! decise T.X. pe neașteptate.

— De ce nu-i telefonați? sugeră inspectorul. Există o linie directă care ne leagă de casa lui, arată el spre un mic aparat, instalat într-un colț al camerei.

— Ia te uită! Va să zică, a reușit să-l convingă pe patron!

Se îndreptă într-acolo, dar la fel de repede se răzgîndi.

— Nu, o să-l vizitez mâine dimineată, deși nu cred că îmi va face confidențe referitoare la lady Bartholomew... După cum n-am reușit să-i dezleg limba nici în afacerea Lexman...

— Înseamnă că n-ați renunțat să o găsiți pe d-na Lexman, aruncă Mansus, în treacăt.

Înainte ca T.X. să-i răspundă la șicană, se auzi o bătaie în ușă. Un polițist intră și se adresă protocolar lui Meredith:

— A sosit o scrisoare urgentă pentru dv. Am adus-o aici.

T.X. luă plicul, cu adresa destinatarului dactilografiată. Dedesubt scria: „Urgent” și „Personal”. Scrisoarea se compunea din trei file care, spre deosebire de adresa de pe plic, erau scrise de mână.

Observîndu-și șeful absorbit de lectură, Mansus constată la acesta o expresie de stupeoare. De la primele

rînduri, T.X. întoarse paginile acoperite cu un scris îndesat și căută semnătura. Apoi strigă :

— Nemaipomenit ! E de la Lexman !

Mîinile îi tremurau. Scrisoarea fusese datată cu ziua respectivă și purta mențiunea „Londra“. O citi pe nerăsuflăte :

„Dragul meu T.X.,

Nu mă îndoiesc că această scrisoare îți va produce o oarecare surpriză, întrucît cei mai mulți dintre prieteni mă cred plecat definitiv din țară. Din fericire sau, poate, din nenorocire, nu e tocmai așa. Iartă-mi zăpăceala acestor rînduri, dar am sosit tocmai acum și îți scriu de la Charing Cross Hotel. Nu rămîn aici. Îți voi comunica mai tîrziu adresa mea. Am avut o călătorie pe o mare agitată și am nevoie de odihnă... Trebuie să-ți dau o veste tristă... Soția mea a murit. Iartă-mă că nu îți pot spune mai mult.

Te rog să consideri scrisoarea mea ca pe un document oficial. Presupun că mai sînt încă urmărit de justiție și, de aceea, vreau să mă pun la dispoziția autorităților chiar în astă seară. Dacă memoria nu mă înșală, ai un ajutor prețios în persoana inspectorului Mansus. Sper să nu ai nimic împotrivă dacă mă voi prezenta în fața lui la ora 22,15. În orice caz, dragul meu T.X., aș prefera ca dumneata să nu fii amestecat în această afacere și să o lași cu totul în seama lui Mansus.

Consider că, din punct de vedere legal, situația mea nu e prea gravă, deoarece grațierea a fost semnată în ajunul evadării. Să știi că prea multe nu am de povestit. Din toate cele petrecute în cursul acestor doi ani, nu am nici o amintire plăcută. Suferințele noastre au fost cumplite și sînt recunoscător morții că a venit să o elibereze pe cea care a însemnat totul pentru mine. Îl mai vezi pe dl. Kara ? Roagă-l pe Mansus să mă aștepte

între 10 și 11 seara. În eventualitatea că trebuie să plece, să lase instrucțiuni agentului de gardă.

Te rog, dragă T.X., să crezi în prietenia mea, pe care timpul nu a slăbit-o.

Al dumatăle, John Lexman.

T.X. recită scrisoarea și ochii i se umplură de lacrimi.

— Biata femeie! șopti el. Desigur, Lexman preferă să se predea dumatăle, ca să păstreze intactă prietenia noastră. Și totuși, îl voi aștepta aici!

— Cum se prezintă cazul în realitate? întrebă Mansus.

— Simplu ca bună ziua. Nu am decât să cer subsecretarului de stat de la Interne actul de achitare, pe care mi l-a și promis!

În drum spre sediul său din Whitehall, Meredith evaluează evenimentele zilei. Era o seară rece de februarie, cădea o zăpadă aproape topită și vântul rece îi pătrundea prin haina groasă. Ajuns la birou, zări în umbra culoarului o femeie învelită într-o blană groasă, cu o pălărie demodată pe cap.

— Îl caut pe domnul Meredith, spuse ea.

— Sint Meredith în persoană și vă voi primi îndată, răspunse acesta.

Deschise ușa grea și își conduse vizitatoarea la primul etaj. O femeie cumsecade, aprecie T.X., privind-o cu atenție, deși cam prea plină de blănuri și zorzoane.

— Mă scuzați, domnule Meredith, că vă deranjez la această oră târzie. Dar, cum spunea răposatul meu tată, „*honni soit qui mal y pense*“ (Rușine să-i fie celui care se gîndește la rele — n.t.).

— Tatăl dv. se ocupa, desigur, cu comerțul de jartiere, spuse T.X., bine dispus. Luați loc, doamnă.

— D-na Cassley, se recomandă ea, așezîndu-se. Nu, domnule, vă înșelați. Răposatul meu tată vindea tapete.

— Nu are importanță. Care e scopul vizitei dv., doamnă Cassley ?

— Domnule, am în pensiune o domnișoară foarte respectabilă, și când vă spun că e respectabilă, puteți să mă credeți, deoarece, eu, așa cum mă vedeți ...

— Da, da, înțeleg, sînteți cea mai în măsură să apreciați. Apropo, unde locuiți ?

— Marylebone Road 85 A.

T.X. tresări :

— Ei bine, această tinăară ...

— Lucrează ca secretară la un oarecare domn Kara. A venit la mine acum vreo patru luni ...

— Nu are importanță. Continuați, o îndemnă T.X. nerăbdător.

— Această tinăară, continuă d-na Cassley, cu un ton conspirativ, mi-a spus : „Dacă, într-o seară, nu mă întorc pînă la opt, mergeți la dl. T.X. Meredith și anunțați-l !“

Făcu o pauză dramatică.

— Fiți mai concisă, pentru numele lui Dumnezeu ! strigă T.X.

— „Spuneți-i că Belinda Mary ...“

T.X. sări ca ars :

— Belinda Mary ! Belinda Mary !

Acum, totul se limpezea : fata aceea, care cunoștea greaca modernă, avusese motive serioase să se angajeze la Kara. Grecul era în posesia unui obiect care aparținea mamei sale. Obiectul avea pentru familia ei o importanță vitală și ea era decisă să-l recupereze.

D-na Cassley își urmă povestirea, dar T.X. nu o mai asculta. „Fata se gîndește la mine numai ca la un polițist, dar mai știi ?“ Ceru legătura cu biroul lui Mansus și îi dădu inspectorului cîteva instrucțiuni. Apoi, adresîndu-se d-nei Cassley care nu înțelegea nimic :

— Rămîneți aici. Eu mă duc să fac unele cercetări.

Kara era acasă și chiar se culcase. Omul acesta avea obiceiul curios să se retragă devreme în dormitor și să primească acolo eventualii vizitatori. T.X. fu primit aproape imediat. Îmbrăcat într-un halat de mătase, grecul fuma așezat în pat. În încăpere era o căldură sufocantă, chiar pentru o seară atît de friguroasă.

— Ce surpriză plăcută ! îl întîmpină Kara. Iartă-mă că te primesc în această ținută.

T.X. intră direct în subiect :

— Unde este miss Holland ?

— Miss Holland ? repetă Kara surprins. Ce întrebare, dragul meu ! Acasă la dînsa, probabil, sau la cinematograf, la teatru, de unde vrei să știu eu cum își petrece serile ?

— Să lăsăm gluma, domnule Kara. Am motive temeinice să cred că se află la dumneata.

În loc de răspuns, Kara sună și apăru valetul, aducînd cafeaua pe o tavă.

— Fisher, îl chestionă Kara, dl. Meredith e îngrijorat de soarta d-rei Holland. Ai idee despre felul cum și-a petrecut timpul astăzi ?

— Dacă nu mă înșel, a plecat pe la cinci și jumătate, după-amiază. Puțin mai înainte m-a trimis să pun o scrisoare la cutie. Cînd m-am întors, nu mai era aici.

Kara se întoarce către T.X. :

— Cu siguranță, trebuie să fie acasă. Apoi, amenințîndu-l cu degetul : Ar trebui să cer femeilor care lucrează la mine să poarte voaluri groase, ca în Orient, mai ales cînd atrag privirile unui polițist ca dumneata...

După cîteva banalități, T.X. plecă. O găsi pe d-na Cassley stînd de vorbă cu Mansus. Acesta, bucuros că are cine să-l asculte cu răbdare, îi povestea isprăvile sale de polițist.

— Puteți pleca, d-na Cassley, spuse T.X. După toate probabilitățile, o veți găsi acasă pe tinăra dv. chiriașă. O fi întârziat din cauza autobuzului sau ceva de genul ăsta.

Un detectiv o însoți pe d-na Cassley, ca să constate la fața locului ce s-a întâmplat. T.X. se uită la ceas. Era ora zece fără un sfert, seara.

— Orice s-ar întâmpla, trebuie să-l văd pe Lexman, îi spuse lui Mansus. Ține-mi la dispoziție pe cel mai bun dintre oamenii dumitale. Cred că voi avea mult de lucru în noaptea asta.

CAPITOLUL XII

Adio, Patagonia!

După plecarea lui T.X., Kara se lăsă purtat de gânduri. Deodată, auzi un zgomot suspect. Coborî din pat, merse spre ușă, o întredeschise încet și ascultă. O revenire a lui T.X., cu un mandat de arestare, nu i-ar fi făcut plăcere. Cu atât mai mult, cu cât... Ridică din umeri. Ca să risipească definitiv bănuielele polițistului, nu avea decît să-l trimită pe Fisher de acasă pentru o noapte. O voce aspră, nerăbdătoare, răsună în hol. Cine putea să fie? Apoi recunoscă pașii valetului pe scară. Fisher bătu la ușă.

— Conașul îl poate primi pe dl. Gathercole?

— Dl. Gathercole?

O expresie de ușurare se așternu pe fața lui.

— Spune-i să vină sus. Și roagă-l să mă ierte că îl primesc în dormitor.

— I-am explicat politicos că v-ați culcat și mi-a răspuns ceva foarte grosolan, răspunse valetul.

Kara izbucni în ris.

— Condu-I totuși pînă aici. Și înainte ca Fisher să ajungă la ușă : Apropo, după ce termin cu Gathercole, poți pleca și dumneata. Nu e nevoie să te întorci pînă mîine dimineată.

— Am înțeles, conașule, spuse servitorul.
Această dispoziție îi convenea de minune lui Fisher. Avea destule treburi de făcut și o noapte liberă era binevenită. Kara reluă, ezitînd :

— Ar fi, totuși, mai bine să rămii pînă la unsprezece. Îmi aduci cîteva sandwichuri și o ceașcă mare cu lapte. Lasă-le pe măsuta de pe culoar.

— Foarte bine, conașule, spuse valetul, strecurîndu-se afară.

— Între timp, personajul pitoresc, cu joben strălucitor și barbă stufoasă, se plimba de colo-colo prin hol.

— Dl. Kara vă invită la dînsul, spuse valetul.

— Serios ? ! îl fulgeră vizitatorul cu privirea. Drăguț din partea lui ! Dl. Kara e prea generos, dacă binevoiește să primească un om care, de trei ani, se ocupă de afacerile lui murdare. Uită-te la părul meu ! Mi-a albit, înțelegi dumneata ?

— Da, domnule, făcu celălalt împăciuitor.

— Privește aici : vezi firele astea din barbă ? Sînt albe de tot, nu-i așa ? urlă el.

— Da, domnule, răspunse valetul cu o voce umilă.

Fisher o luă înainte pe scară. De data aceasta, Gathercole venise fără cărți, brațul stîng îi ținea țeapăn de-a lungul corpului, mîna-proteză îi alunecase din buzunar. Fisher deschise ușa. Kara ieși înaintea agentului său care, cu jobenul încă pe cap și cu haina prea largă fluturînd pe de alături, oferea o imagine realmente comică. Valetul închise ușa după el și se reîntoarse la ocupațiile sale

Peste zece minute, ușa dormitorului se deschise și vocea vizitatorului bubui pe coridor. Fisher urcă pe trepte ca să-i arate drumul și ascultă declamația acestuia :

— Adio, Patagonia ! strigă el. Adio Țara de Foc ! Apoi ca un răspuns la o întrebare : Desigur, dar nu, în Patagonia ! Sper să nu am dificultăți cu cecul dumitale ! amenință el cu un ris răutăcios.

Trecu prin coridor vorbind de unul singur, apoi, zăbindu-l pe Fisher, se oțări complice :

— Lua-i-ar dracu' pe grecii ăștia !

Valetul răspunse cu un suris. Gathercole îl lovi peste umăr cu mîna sănătoasă :

— Dacă vrei un sfat bun, ferește-te de greci ! Astora trebuie să le ceri întotdeauna plata înainte !

— Da, domnule, dar, în ce-l privește pe domnul Kara, dînsul e foarte generos ...

— Nu te încrede, prietene, dumneata ...

În clipa aceea se auzi un zgomot scurt dinspre dormitorul lui Kara.

— Ce a fost asta ? întrebă vizitatorul bănuitor.

— Dl. Kara a tras zăvorul, îl lămurii Fisher. Ceea ce înseamnă că nu vrea să mai fie deranjat ... pînă la unsprezece.

— Ce laș ! mormăi ciungul. Un laș fără pereche !

Coborî scara cu grijă, ca și cum ar fi vrut să încerce fiecare treaptă în parte, deschise ușa și se pierdu în noapte. Cu mîinile în buzunare, Fisher îl urmări pe străin, dezaprobat.

— Vai de capul lui ! mormăi el, și se uită la ceas. Era zece fără cinci.

Belinda Mary, cîinele și Kara

— Dacă binevoiți să intrați, sînt sigur că Lexman va fi fericit să vă vadă, spuse T.X. E foarte frumos din partea dv. că vă interesați de soarta lui.

Șeful poliției secrete mîrii ceva la adresa meseriei lor afurisite și porni în urma adjunctului său, pe unul din nesfîrșitele coridoare de la Scotland Yard.

— Nu va fi greu să obții actul de achitare, îl asigură el. Am cinat astă seară cu bătrînul Bartholomew. Mîine dimineață va lua toate măsurile necesare.

— Așadar, nu va fi nevoie să-l arestați pe Lexman ? întrebă T.X.

Șeful clătină negativ din cap.

— Bartholomew v-a vorbit de Belinda Mary ? se interesă, ca din întîmplare, Meredith.

Celălalt îl privi surprins.

— Ce mai e și asta, Belinda Mary ? !

T.X. simți cum rosește.

— Belinda Mary, se bălăie el, e fiica lui Bartholomew.

— A, da, îmi amintesc ! E în Franța...

— Adevărat ? reluuă T.X., cu un aer nepăsător.

Dar în adîncul inimii, ar fi preferat să o știe acolo.

Cei doi intrară în biroul lui Mansus. Polițistul îi aștepta.

Ori de cîte ori se întrunesc reprezentanții ordinii publice, conversația nu poate evita subiecte profesionale. De data aceasta, era vorba de niște fraude descoperite de curînd, dar care nu aveau nici o legătură cu Kara.

— Prietenul dumitale întârzie, observă șeful.

— A sosit! strigă T.X., sărind în picioare, când desluși un zgomot de pași cunoscuți pe culoar.

Ieși repede, în întâmpinarea noului venit.

— Dragul meu, spuse el cu efuziune, sînt bucuros la culme să te revăd.

— Îmi pare foarte rău că te-am amestecat în povestea asta a mea, se scuză jenat John Lexman.

— Hai, lasă prostiile! Vino, șeful vrea să discute cu tine.

Își luă prietenul de braț și intrară în biroul inspectorului.

Acești doi ani lăsaseră urme asupra scriitorului. Dar schimbările nu erau vizibile, decît dacă îl priveai de aproape. Îmbătrînise. Cîteva riduri în jurul gurii îi dădeau un aer trist, iar ochii se adînciseră în orbite. În sfîrșit, pe unul din obraji avea o cicatrice care părea să provină dintr-o rană superficială.

— Nu vă mirați că sînt în frac, spuse John, scoțîndu-și pardesiul. Astă seară mă plictiseam și, ca să-mi omor timpul, m-am dus la un spectacol care, din păcate, mi-a sporit și mai mult plictiseala.

T.X. constată că John nu surîdea deloc și că vorbea rar, apăsînd parcă pe fiecare cuvînt.

— Acum, urmă Lexman, am venit să mă pun la dispoziția justiției.

— Presupun că nu te-ai întîlnit cu dl. Kara, tatona T.X.

— Nici nu-mi doresc acest lucru! răspunse el, hotărît.

— Ei bine, domnule Lexman, interveni șeful, nu cred că va trebui să dai socoteală pentru evadarea dumitale. Dar, fiindcă veni vorba, e adevărat că ai fugit cu avionul?

Lexman aprobă din cap.

— Te-a ajutat cineva ?

Din nou, cel întrebat se mărgini să clatine afirmativ din cap.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, aş prefera să vorbim despre altceva, sir George. Încă nu e momentul să dau detalii asupra evadării mele.

— Bine, dacă vrei, nu mai vorbim de asta. Şi acum, dragul meu Lexman, nu-ţi mai rămîne decît să scrii unul din pasionatele dumitale romane poliţiste. Ți s-a oferit un subiect gras !

— Am trăit în ultima vreme un roman care mi-a tăiat pofta să mai scriu altele, imagine, mărturisii scriitorului. Am de gînd să plec la New-York, săptămîna viitoare, şi să reiau puţinele legături care mi-au mai rămas cu lumea. Din nenorocire, principala legătură a dispărut.

Şeful înţelese aluzia. Tăcerea care urmă fu întreruptă de apelul strident al telefonului.

— Ia te uită ! exclamă Mansus, ridicîndu-se repede, telefonul lui Kara.

Din două salturi, ajunsese lîngă receptor.

— Alo ! strigă el. Alo ! ...

În loc de răspuns, auzi un zumzet neîntrerupt. Iar cînd închise aparatul, acesta sună din nou.

Cei trei poliţişti se uitară unul la altul, cu subînţeles.

— Trebuie să se întîmple ceva acolo, opină Mansus.

— Ia celălalt receptor, sugerează T.X. şi încearcă să prinzi ceva.

Mansus se execută, dar fără succes.

— Cred că eu sînt de prisos, se scuză John Lexman, aîndu-şi pardesiul. Ce aveţi de gînd să faceţi cu mine, sir George ?

— Vino mâine dimineață să ne vezi, Lexman, îl invită șeful, întinzându-i mâna.

— La ce hotel stai ? întrebă T.X.

— La Great Midland. Bagajele mele sînt acolo.

— Trec să te iau mâine dimineață. Curios, chiar în seara sosirii tale, spuse el, luîndu-și de braț vechiul prieten.

John Lexman nu răspunse imediat.

— Dacă i s-a întîmplat ceva lui Kara, spuse el rar și apăsător, dacă i s-a întîmplat vreo nenorocire, nu sînt eu cel care să-i plîngă de milă.

T.X. îl privi cu compătimire.

— Dumnezeu mi-e martor ! adăugă Lexman, printre dinți.

Mașina șefului poliției aștepta în stradă. Meredith, Mansus și un agent al poliției se urcară și porniră spre Cadogan Square.

Vizita celor trei polițiști îl găsi total nepregătit pe valet. La întrebările acestora, Fisher răspunse că stăpînul era în dormitor, informație de care T.X. nu mai avea nevoie. Valetul nu știa nimic despre apelul telefonic neobișnuit, primit la Scotland Yard.

— Dl. Kara a rugat să nu fie deranjat.

T.X. urcă scara, spre camera grecului. Bătu în ușă, dar nu primi nici un răspuns. Dădu cîteva lovituri mai puternice.

— Telefonul de la parter funcționează ? îl întrebă pe valet.

— Da, domnule, răspunse Fisher.

T.X. se întoarse către agent.

— Telefonează la Scotland Yard și cere să ni se trimită un om cu unelte.

— Nu veți putea deschide ușa prea ușor, îl preveni Fisher, care ascultase indicațiile lui T.X. Dl. Kara s-a zăvorât, ca de obicei.

— Așa e, recunoscă T.X. Și întorcându-se spre agent : Spune-i să aducă și un fierăstrău, va trebui să facem o deschizătură în tăblia ușii.

Așteptînd întoarcerea agentului, T.X. avu o discuție cu valetul.

— Stăpînul dumitale obișnuiește să ia opium sau să ia narcotice ? interveni Mansus.

— După cîte știu eu, nu, răspunse Fisher.

T.X. dădu o raită prin încăperile de la primul etaj. Alături de dormitorul lui Kara era biblioteca și, lingă ea, cabinetul de toaletă în care se îmbrăca miss Holland. În sfîrșit, la capătul culoarului era sufrageria. În față, T.X. remarcă un mic scripete, iar ceva mai încolo, un fel de debara, plină cu valize îngrămădite, majoritatea purtînd etichete cu „Atenție ! Fragil“.

Etajul al doilea și parterul, puteau să mai aștepte. Peste un sfert de oră, sosi lucrătorul de la Scotland Yard, care făcu o deschizătură în tăblia de palisandru a ușii.

Aruncînd o privire prin spărtură, T.X. observă că dormitorul era cufundat în întuneric. Doar într-un colț al căminului lucea o flacără. Băgă mîna prin deschizătură și împinse zăvorul, al cărui mecanism îl memorase în vizita precedentă. Ușa se deschise.

— Rămîneți afară ! ordonă el celor doi.

Răsuci comutatorul și lumina se revărsă în cameră. T.X. înțelese numaidecît situația. Corpul lui Kara zăcea nemîșcat pe pat, cu capul atîrnînd la margine. O pată roșie în dreptul inimii indica modul cum fusese supri-

mat. Examină în grabă corpul victimei, remarcând ex-
presia de groază care îi schimonosea obrazul. Abia
atunci observă în mijloc, pe covor, o luminare răsucită,
cu acelea pe care le pun copiii în pomul de Crăciun.

CAPITOLUL XIV

Telefonul — alertă

A doua luminare, la fel ca prima, fu găsită de Man-
sus. Alunecase sub pat. Telefonul, așezat pe o măsuță
lingă pat, era răsturnat, iar receptorul căzuse pe podea.
Alături, două cărți atraseră atenția polițiștilor: „*Ches-
tiunea balcanică*“, de Villary, și „*Călătorii în Orientul
Apropiat*“, de Miller. Un coupe-papier lung, de fildeș,
se afla lingă ele. Pe masă, mai găsiră o cutie mare de
argint cu țigarete. T.X. își puse mânușile și căută am-
prente digitale pe suprafața netedă a mesei. Nu des-
coperi nici una.

— Deschideți fereastra, ceru T.X., te sufoci aici!
Atenție, Mansus, e foarte bine închisă.

— Cred și eu, răspunse acesta în timp ce desfăcea
sistemul complicat de închidere. Polițistul ridică geamul.
În același moment, se auzi o sonerie.

— Trebuie să fie de la sistemul de alarmă, spuse
T.X. Oprește soneria, Fisher, se adresă el valetului.

În timp ce acesta se depărtă, T.X. făcu un semn
anume agentului care se rezezi imediat pe urma ser-
vitorului.

După ce opri soneria, Fisher se întoarse în hol și
rămase în fața căminului, abordind un aer plictisit.
Alături, se afla un mic birou din lemn de nuc, pe care
se afla un plic. Valetul tresări. Nu-l văzuse pînă atunci.
E adevărat, își petrecuse cea mai mare parte a serii în

oficiu, în tovărășia bucătăresei. Luă plicul și constată surprins că îi era adresat chiar lui. Îl deschise. Înăuntru era o carte de vizită cu un text succint de numai câteva cuvinte, dar conținutul lor îi făcu pe valet să pălească. Aruncă plicul și cartea de vizită în foc. Agentul, care tocmai fusese chemat de Mansus, nu putu observa gestul. Fisher ezită o clipă, apoi, așa cum se afla, fără pălărie și fără palton, se repezi afară, lăsînd ușa larg deschisă.

Medicul sosi în curînd, dar nu făcu decît să constate decesul.

— Va să zică era ora 22,25 cînd a sunat telefonul, rezumă acesta cu rigoare profesională. Ei bine, victima a fost omorîtă în acel moment. Nu pot preciza acum clipa morții decît cu o aproximație de o jumătate de oră. Asasinul l-a apucat, probabil, cu mîna stîngă de gît — se mai văd încă urmele degetelor — observați ? și l-a lovit cu dreapta.

Polițiștii remarcară în sfîrșit, dispariția lui Fisher. Totuși, mărturiile d-nei Beale, bucătăreasa, care răspundea la întrebările anchetatorilor, tremurînd din tot corpul, împrăștiară bănuielile lui T.X., în privința valetului.

— Nu, admise el, nu merită osteneala să căutăm în această direcție. A stat cu bucătăreasa pînă la sosirea noastră. De altfel, nici n-ar fi putut intra în dormitor la Kara... Ai inspectat cadavrul, Mansus ?

Comisarul aduse o tavă, pe care așezase obiectele găsite asupra victimei. Erau cîteva chei, pe care d-na Beale le recunoscuse cu ușurință. Declară, totuși, că două dintre ele îi erau complet străine. În schimb, T.X. recunoscuse cheia casei de bani, dar alte două mai mici îi treziră interesul.

— Nu v-aș putea spune cu siguranță, spuse femeia, însă, după părerea mea, sînt cheile de la pivnița de vinuri.

— Pivnița de vinuri? repetă T.X. silabisînd.

Păru să se gîndească. Această întîmplare tragică nu-l făcuse să o uite pe Belinda Mary care îi solicitase ajutorul, indirect, într-un moment critic. Decise să coboare în pivniță.

— Pare mai curînd o închisoare, decît o cramă, spuse el, cînd ajunse în fața ușii masive.

— Așa-i! gemu bucătăreasa. Mi-e groază, ori de cîte ori rămîn singură cu ușa asta blestemată!

T.X. introduse cheia în broască. Prima nu se potrivea, dar cu a doua avu succes. În dosul ușii găsi o altă, zăvorîtată. Trase zăvoarele cu ușurință, căci erau unse proaspăt. Cînd deschise și a doua ușa, scoase o exclamație de surpriză. Pivnița era luminată.

— Din ce în ce mai bine! șuieră el printre dinți.

Pe masă, găsi un briceag cu mînerul înfășurat în batistă. Nu acest lucru îl intrigă, ci faptul că lama era pătată de sînge, ca și batista, de altfel. O desfăcu și citi inițialele M.B.M. Aruncă o privire în jur. Nu remarcă nimic deosebit. Băgă obiectul în buzunar și se întoarse în bucătărie, unde îl așteptau bucătăreasa și Mansus.

— Mai e încă o pivniță dedesubt? întrebă el, străduindu-se să pară liniștit.

— Da, dar dl. Kara a pus să se zidească intrarea, cînd s-a mutat aici.

— Ei bine, nu mai e nimic de văzut, declară el.

Urcară scara încet și se îndreptară spre bibliotecă, încolțit de reproșuri obscure. El, polițistul fără scupule, nu merse pînă la capăt. Pentru prima oară în carieră, era tentat să protejeze o persoană care părea implicată într-o crimă. Dar dacă fata l-a ucis pe Kara, cum a

intrat în dormitorul lui și de ce s-a întors în pivnița încuiată ?

Trimise din nou după d-na Beale, s-o mai interogheze o dată. Femeia susținu că nu auzise nimic și că nu ieșise din oficiu toată seara. Anchetarea nu fu totuși inutilă, deoarece ea mărturisii că Fisher lipsise din bucătărie circa un sfert de ceas și că, la întoarcere, se arătase destul de nervos.

— Rămii, te rog, aici ! spuse T.X.

Cobori din nou în pivniță. „Ar trebui să existe o trecere spre a doua pivniță“, gândi el. Într-adevăr, cercetînd mai amănunțit, ajunse la trapă. Aruncă o privire în camera de dedesubt. Surprins, la rîndu-i, de mobilierul luxos, coborî în camera luminată de o lampă electrică, așezată lângă o mică etajeră, la capul patului. Cineva dormise în acest pat, căci așternutul păstra încă forma unui corp. T.X. continuă cercetările și ajunse, fără greutate, la o ușă zidită. Trapa era singura ieșire. Un parchet de lemn acoperea stratul de beton armat. Sistemul de aerisire era asigurat prin ventilatoare, iar într-o nișă se afla o plită electrică. O altă debara era tixită cu conserve și alte provizii.

Cu lampa electrică în mînă, Meredith înaintă mai departe, pînă descoperi niște urme de sînge care, formînd o diră continuă, se terminau la marginea scării ce ducea spre trapă. Firul electric nu-i permitea să-și continue investigația, așa că recurse la lampa de buzunar. O altă diră, lăsată pe parchet de un corp greu ce fusese tîrit, ducea la sala de baie de alături. Spre deosebire de prima încăpere, aceasta avea o ușă. Cînd polițistul încercă să o deschidă, simți o rezistență. Proiectă înăuntru lumina lanternei. Cadavrul unui cîine mare zăcea pe jos, țeapăn, cu ochii sticloși și cu limba scoasă. În jurul gîtului atîrna o zgardă alcătuită din

cîteva verigi ale unui lanț rupt. T.X. urcă în privnița de deasupra, apoi trecu în bucătărie.

Belinda Mary ucisese ciinele sau pe Kara? Pe unul dintre ei, în mod sigur. Temerea că i-a ucis pe amîndoi îl făcu să se cutremure.

CAPITOLUL XV

Misterul razei din umbră

După o noapte nedormită, Meredith se prezentă la Sir George. Jurnalele erau pline de asasinatul misterios, asupra căruia nu puteau aduce nici o precizare.

— N-am pus mîna nici de Gathercole, nici pe valet, recunosc Meredith. Tot ce știu despre Gathercole este că a trimis un articol la „Morning Post“, cu cartea sa de vizită. Intendenții de la club nu au furnizat nici cea mai mică informație. Un tip excentric, care nu venea regulat și, se pare, a plecat pe neașteptate, fără să prevină pe nimeni. Singurul indiciu pe care îl am, este că un om cu semnalmentele lui a luat ieri, la ora 11 seara, trenul spre Paris.

— Ai văzut-o pe secretară?

— A dispărut, răspunse T.X. laconic. Nu a mai fost văzută de ieri. A plecat se pare, la 17,30.

Sir George se afundă în fotoliu, trecîndu-și mîna prin părul des și cărunț.

— Am impresia că singura persoană care a rămas la dispoziția noastră este victima. Vrei să însărcinezi un inspector cu afacerea asta sau te ocupi personal de ea? La drept vorbind, nu face parte din preocupările dumitale.

— Mă ocup eu! se angajă hotărît T.X.

— Ce-ai mai aflat, în plus, referitor la Kara?

— Tot ce-am descoperit, ni-l arată într-o lumină defavorabilă, răspunse adjunctul Poliției secrete. Se pare că avea mari ambiții politice. Țintea la o situație foarte înaltă în Albania și nu ezita să corupă funcționari importanți, inclusiv din Turcia. Făcuse presiuni chiar asupra lui Bartholomew, sugerându-i că o atitudine pozitivă a guvernului britanic, în eventualitatea unei lovituri de stat în Albania, nu ar rămâne nerăsplătită. E aproape sigur că numeroasele asasinat politice comise în ultimul timp în Albania fuseseră puse la cale de Kara. Am găsit în seiful lui documente cifrate pe care le-am transmis Ministerului de externe.

Sir George rămase cîțva timp pe gînduri.

— Dacă izbutești să pui mîna pe secretară, cred că ajungi la dezlegarea misterului.

T.X. se despărți de șeful său într-o dispoziție destul de proastă. Brusc, își aminti de promisiunea făcută lui John Lexman de a trece să-l ia. Se aplecă spre șofer și ceru să schimbe direcția. Ajunse în fața hotelului tocmai cînd John Lexman ieșea.

— Vino să mîncăm împreună, spuse T.X. Cred că ești la curent cu ultimele vești.

— Da. Am aflat despre moartea lui Kara, răspunse scriitorul, dacă la asta te referi. Coincidența face că s-a petrecut în momentul în care vorbeam despre el. Aș vrea să nu te știu amestecat în povestea asta, adăugă el, nervos.

— Ce vrei să spui?

— Era de preferat să nu fi fost dumneata cel care m-a primit aseară. Nu-mi place să văd un prieten tirat în afaceri murdare!

— Ești prea sensibil! replică T.X., bătîndu-l prietenește pe umăr. Cred că ți s-ar ușura mult sufletul dacă mi-ai spune tot ce știi despre Kara...

John Lexman îl fixă cu o privire aspră. O cută adâncă îi săpă fruntea.

— Aș face orice pentru dumneata, i se destăinuî. Știu cât de bun ai fost cu Grace, dar, crede-mă, de data aceasta, nu-ți pot fi de nici un folos. Îl uram pe Kara cînd trăia și îl urăsc și acum, cînd e mort. A fost omul cel mai odios din cîți mi-a fost dat să cunosc. Dacă diavolul s-a urcat vreodată pe pămînt, atunci să știi că s-a întrupat în Kara. Dar, dacă există un Dumnezeu, omul acesta își va ispăși crimele...

T.X. îl privi surprins. Niciodată nu-și văzuse prietenul cuprins de o ură atît de profundă.

— Ce ți-a făcut Kara?

— Iartă-mi această izbucnire, își reveni romancierul privind pe fereastra automobilului. Într-o zi, îți voi povesti totul, dar, deocamdată, te rog, lasă-mă să ufi. Astăzi, îți voi spune un singur lucru: Kara e cel care mi-a ucis soția.

Pe la mijlocul drumului, Meredith readuse conversația, în mod indirect, la același subiect:

— Îl cunoști pe Gathercole?

— Cred că m-ai mai întrebât o dată. Sau, poate, altcineva. Da, îl cunosc, e un om curios, cu o proteză la braț.

— El este, conveni detectivul, oftînd ușor. Aș da mult ca să-l pot vedea.

— De ce?

— Pentru că, după toate probabilitățile, este ultimul om care l-a mai văzut pe Kara în viață.

John Lexman ridică din umeri nedumerit:

— Sper că nu-l bănuiești pe Gathercole?

— E prea mult spus, replică T.X. În primul rînd, pentru a comite acest asasinat, a fost nevoie de două brațe. Aș vrea doar să-l întreb pe omul acela care a

fost subiectul convorbirii sale cu Kara. Și aş vrea, de asemenea, să ştiu cine mai era în dormitor cînd a intrat el.

— Mda ! făcu John Lexman, ambiguu.

— Și chiar dacă aş afla cine a fost persoana, tot ar mai rămîne un punct misterios : cum a reușit acesta să tragă zăvorul interior, după ieșirea sa. Ah, dragu meu Lexman, exclamă T.X., descoperindu-și fruntea, cu frumos roman de aventuri ai putea scoate din întîmplarea asta : „Pe unde a ieșit asasinul ?“

— Ai examinat seiful ? întrebă Lexman.

— Examinat, răspunse polițistul.

— Conține multe obiecte de valoare ?

T.X. răspunse, încolțit :

— Erau registre de contabilitate și alte documente. Dar de ce mă întrebi ?

— Presupun că această casă de bani are două uși, una spre dormitor și alta spre exterior. N-ar fi o ieșire posibilă ?

— M-am gîndit și eu, dar...

— Recunosc, admise Lexman, animîndu-se, cînd scrii un roman, nu ești limitat de faptul concret. Într-un astfel de caz poți oricînd găsi o soluție neprevăzută. Uite încă o idee care îmi vine în minte acum : asasinul se folosește de o scară de fringhie, pe care să o arunce prin ușa secretă unui complice, care îl așteaptă afară !

— Foarte ingenios, zîmbi T.X. Dar nu se potrivește în cazul nostru. Dormitorul lui Kara nu are nici o ieșire secretă.

John divagă volubil :

— Mărturisesc că, altădată, resorturi ascunse care mișcă din loc pereții, lăsînd liberă trecerea spre scări nebaneuite mă pasionau, dar, în realitate, arhitecții nu

sînt destul de inventivi, ca să putem spera în astfel de descoperiri. De aceea, cred că ar fi mai nimerit să improvizăm altceva. Spre exemplu, manipularea zăvorului, din exterior, cu ajutorul unui instrument cu proprietăți magnetice.

— Am făcut o încercare de acest fel azi dimineată. Rezultatul a fost negativ. Caută altceva, John.

Lexman rîse amuzat :

— Dar, de fapt, de ce ții atît de mult la improvizațiile mele ? Nu uita că eu sînt omul care avea cele mai multe motive să-l ucidă pe Kara și că aș încerca să te derutez, indicîndu-ți o pistă falsă.

— Prin coșul căminului n-ar fi putut să iasă ? ta-tonă T.X.

— Nu. În cămin ardea focul, deci era o vîlvătaie infernală, spuse John Lexman. Îți trebuie o altă ipoteză.

— Presupun că, în momentul apariției agresorului, Kara era culcat în pat și citea o carte, luată de pe noptieră. Cînd l-a văzut, Kara a apucat telefonul ca să ceară ajutor și, în clipa aceea, a primit lovitura fatală.

— Ai găsit vreun indiciu ?

— Două lumînări, una în mijlocul camerei și alta sub pat. Două lumînări de pom de Crăciun, răsucite. Cea de sub pat pare să fi fost tăiată acolo, căci s-au găsit pe jos, bucățele de stearină, iar partea rămasă a fost, se pare, aruncată în foc.

— Asta e tot ?

— Lumina cea mică era răsucită ca un sfredel.

— Misterul razei din umbră ! strigă John Lexman. Kara avea groază de lumînări.

— De ce ?

Înainte de a răspunde, scriitorul alege o țigară din tabacherea sa de argint, apoi :

— Întimplarea m-a condus într-o zi într-o țară curioasă, începu el. Sate mici stau pitite sub coastele unor munți pleșuvi, iar populația nu recunoaște nici rege, nici guverne. Se cămulește după legi nescrise, transmise prin viu grai, din generație în generație. Pedepsele prevăzute sînt de o cruzime sălbatică. Am văzut femei lapidate, în adevărata tradiție a Bibliei, deoarece fuseseră surprinse în adulter, și am văzut cum se scot ochii celor care fură.

T.X. se cutremură.

— Am văzut sperjurul adus în piața publică unde, în fața mulțimii adunate, vinovatului i se smulgea limba. Din cînd în cînd, turcii sau administrațiile regionale trimit jandarmi în aceste regiuni, pentru a pune oarecare ordine, dar toți acești mesageri au aceeași soartă : dispar fără urmă și populația unui sat întreg declară, fie că s-a sinucis, fie că a fugit cu o femeie. Lumînarea joacă un rol important în aceste tradiții străvechi. Nu e vorba, bineînțeles, de o lumînare obișnuită, ci de una din seu. Așează lumînări de acest fel între degetele unei mîini, imobilizează mîna cu ajutorul a două scîndurele, lasă lumînările să ardă și privesc la ele cum scad neconținut... Înțelegi ? Sau înfig o astfel de lumînare într-o grămăjoară de praf de pușcă și o unesc printr-o diră din același praf, de o altă grămadă de rumeguș de lemn amestecat cu ulei care îți atinge picioarele goale. Sau, imaginează-ți o lumînare fixată pe capul ras al unui om... Sînt mii de variante ale aceluiași procedeu, dar, în toate, lumînarea joacă rolul principal. Kara le cunoștea și chiar pusese cîteva în aplicare.

— Era atît de crud ?

John Lexman surîse cu amărăciune.

— Mult mai crud decît îți poți închipui.

La sfârșitul prînzului, chelnerul îi întinse lui T.X. o scrisoare sosită cu puțin timp înainte la birou.

„Dragă domnule Meredith,

Ca răspuns la scrioarea dumitale, te pot informa că fiica mea s-a întors, cred, la Londra, lucru pe care l-am aflat abia azi dimineață. Băncherul mi-a comunicat că fiica mea a trecut pe la bancă și a ridicat o sumă importantă, dar nu ți-aș putea spune ce a făcut cu banii sau unde este în prezent. Sint îngrijorat și ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta să lămuresc această situație.

William Bartholomew“

— Dacă treceam dimineață pe la bancă, aș fi văzut-o mormăi T.X. Mă tem că am să-mi pierd postul din cauza acestei afaceri.

John Lexman îl privi mirat.

— Serios ?

— Ei, poate că exagerez, răspunse T.X., dar cred că șeful nu e prea încîntat de mine. M-am amestecat într-o chestiune care nu e de specialitatea mea. Să ne întoarcem la discuția noastră : ce ipoteză ai în legătură cu luminările ?

— Nici una, răspunse romancierul, strîngîndu-și șervetul, decît că luminările m-au dus cu gîndul la o crimă tipic albaneză.

T.X. nu mai primi altă explicație. Chiar dacă elucidarea acestei crime nu intra în atribuțiile sale, restituiREA unei tabachere a lui lady Bartholomew, găsită în seiful victimei, putea justifica interesul vădit pe care îl purta cazului, ca atare. Cîteva scrisori găsite printre hîrțile lui Kara lăsau să se întrevadă destul de clar rolul pe care acesta îl jucase pe lîngă lady Bartholomew. Fără

a fi un șantajist ordinar, nu ezitase, totuși, să păstreze acel obiect aparținând soției unui ministru și, probabil, încă multe alte valori menite să atragă anumite personalități influente, de care avea nevoie în realizarea ambițiilor sale.

T.X. petrecu o săptămână plină și obositoare, explozând la maximum slabele indicii de care dispunea. Primi o scrisoare de la John Lexman în care îi anunța că avea intenția să plece în Statele Unite. Directorul unei reviste din New-York îi făcuse o propunere interesantă și era nerăbdător să-și ia noul post în primire. Cercetările lui Meredith urmau o cale bună. Își făcuse un plan de bătaie, iar unul dintre punctele esențiale era să obțină o întrevedere cu ministrul de justiție.

— Da, am vești de la fiica mea, spuse Bartholomew, codindu-se, dar ea m-a rugat să nu le divulg nimănui. Nici chiar dumitale! Am scris soției, cerându-i să se înapoieze. Situația în care mă aflu începe să devină intolerabilă.

— Dați-mi măcar adresa la care ați răspuns fiicei dv.

— La nici una! Telegrama pe care am primit-o azi dimineață nu purta adresa expeditorului.

Cîteva ore mai târziu T.X. ceru secretarei sale :

— Scoate toate anunțurile de la rubrica corespondență din ziarele de astă seară. Vreau un dosar complet.

A doua zi, la ora nouă, anunțurile îl așteptau pe birou. Găsi fără greutate ceea ce căuta :

„B.M. Mă pui într-o situație ridicolă. Sînt îngrijorat. Primit pachet pentru mama. Nu înțeleg cererea ta ca eu să lipsesc de acasă pentru week-end, împreună cu servitorii, dar o voi face. Aștept explicații. Asta nu mai poate dura. Tata“.

— Acum voi avea de lucru! strigă T.X. cu satisfacție.

T.X. șade la pîndă

Februarie e mai curînd o lună cu ger, zăpadă și vînt puternic, în Anglia. Totuși, noaptea de 7 era învăluită într-o ceață deasă, opacă. Sir William Bartholomew avea o vilă în Portman Place unde imobilele sînt, în general, solemne și severe. În noaptea aceea, deci, pe la ora 23, o mașină se opri la colțul dintre Sussex Street și Portman Place. Coborî din ea o tată care, după ce discută ceva cu șoferul, se îndreptă spre casa cu numărul 713. Băgă cheia în broască, deschise ușa și intră. Aprinse lumina în hol. Casa părea pustie, fapt care o umplu de satisfacție. Stinse lumina și urcă la primul etaj, folosind o lampă de buzunar, ca să nu fie văzută din stradă, apoi urcă la etajul al doilea.

Miss Belinda Mary era convinsă că își va realiza planul fără piedici. O singură grijă o frămînta : ca ușa budoarului să nu fie închisă cu cheia. Miza, totuși, pe faptul că tatăl său nu obișnuia să ia astfel de măsuri, iar bătrînul valet Jaks era un om de treabă, dar cam neglijent. Scoase un suspin de ușurare cînd clanta cedă și ușa se deschise. Servitorii fuseseră inspirați cînd închiseseră obloanele și trăsaseră perdelele. Pe masa de scris a mamei sale văzu cîteva scrisori nedesfăcute. Începu să caute pachetul care o interesa. Nu-l găsi, în primul moment. Cercetă, pe rînd, sertar cu sertar, fără rezultat.

— În sfîrșit ! strigă ea deodată, repezindu-se spre cămin, unde zări pachetul, pe placa de marmoră de deasupra.

Il desfăcu nerăbdătoare și scoase caseta de piele, pe care o cunoștea atât de bine. Sub capacul capitonat se afla tabachera așezată pe un strat de vată.

— Slayă Domnului ! scoase ea un suspin de ușurare.

— Și mie, făcu o altă voce.

Tinăra tresări și privi în jur îngrozită.

— Dl. Meredith, îngăimă ea.

T.X. ieșise din dosul perdelei. Abordă o atitudine teatrală, ca să-și facă apariția cât mai impresionantă.

— Cred că trebuie să-mi mulțumești și mie, miss Bartholomew, spuse el.

— Îmi cunoști numele ? făcu ea mirată.

— Eu știu tot, răspunse T.X., cu un aer de superioritate.

Fata se încruntă.

— Dl. Kara te-a trimis aici ?

— Kara ? ! exclamă polițistul.

— Da. M-a amenințat că pune poliția pe urmele mele și i-am răspuns că îmi e indiferent. La drept vorbind, mă tem mai puțin de poliție, decât de el. Vreau să dau înapoi mamei mele ceea ce îi aparține, atât și nimic mai mult, adăugă ea. Și arătându-i tabachera pe care o ținea în mână : M-a acuzat de furt, s-a purtat grosolan cu mine, m-a închis în pivnița aceea îngrozitoare și...

— Și ?

— Asta e tot ! răspunse ea, mușcându-și buzele.

— Bine, hai să începem cu sfârșitul peripețiilor dumitale : n-ai mai auzit vorbindu-se despre Kara, după ce ai plecat de la el ?

Ea clătină din cap negativ.

— N-ai citit ziarele ?

— Am urmărit numai rubrica corespondențelor, ca să caut răspunsul tatei la telegrama mea.

— Am văzut și eu anunțul, spuse T.X., surizind. De aceea mă aflu aici.

— De ce ți-e frică, nu scapi ! replică fata cu un zimbet amar. Tata vorbește prea mult. Chiar și în scris compune discursuri. Aș fi preferat să-mi răspundă cu „da” sau „nu”. Dar de ce mă întrebi dacă am citit ziarele ? Vești proaste despre mama ?

— Nu. După câte știu, lady Bartholomew e perfect sănătoasă și urmează să se întoarcă.

— Atunci, ce să aflu din ziare ?

— Vești privitoare la Kara.

Tinăra nu-și putut reprima furia :

— Nu vreau să știu nimic despre Kara. De ce-mi vorbești despre el ?

— Pentru că, spuse T.X. apăsind pe fiecare cuvânt, în noaptea în care ai dispărut din Cadogan Square, Remington Kara a fost asasinat.

— Asasinat ? ! repetă ea cu glasul stins.

T.X. scoase din buzunar un obiect învelit cu grijă în hirtie. Îl desfăcu și, sub ochii îngroziți ai fetei, apărură un briceag cu mânerul înfășurat într-o batistă plină de sânge. Fata se dădu înapoi îngrozită.

— Briceagul meu ! strigă ea. Nu cumva îți închipui că...

Se uită fix la polițist, jumătate indignată.

— Nu, nu cred că dumneata ești asasinul, o linișteși ei. Dacă altcineva găsea briceagul și ar fi identificat baista, situația dumitale devenea destul de neplăcută.

Cu ochii ațintiți la briceag, fata spuse tremurând :

— Da... am ucis... Am ucis un câine fioros... Nu știu cum am putut, dar monstrul acela a sărit asupra mea și i-am înfipt lama în gât.

— Da, am găsit câinele. Poți să-mi explici de ce nu te-am găsit și pe dumneata ?

— Ea ezită o clipă și T.X. întui că fata vrea să-i ascundă ceva.

— Nu știu cum s-a întâmplat, eram doar acolo. . .

— Și cum ai ieșit?

— Dumneata cum ai ieșit? replică ea.

— Pe ușă. E un mijloc foarte banal, dar singurul pe care-l aveam la dispoziție.

— Ei bine, și eu am făcut la fel! răspunse fata.

— Dar ușa era încuiată!

— Acum înțeleg! exclamă ea. Eram în pivniță, când dumneata ai răsucit cheia în broască. Am coborât repede prin trapă, lăsând în urmă briceagul. Credeam că e Kara. Apoi, am auzit vocile îndepărtate. Am urcat din nou și am găsit ușa deschisă. Atunci. . .

Se opri. Pauza îi întări lui T.X. bănuiala că fata vroia să se eschiveze.

— Ei bine, am plecat, urmă ea. În bucătărie, n-am găsit pe nimeni. Am ieșit în stradă și am oprit un taxi.

— Continuă, îi ceru T.X.

— Nu mai e nimic de adăugat, răspunse ea afectată. Ce ai de gând cu mine?

Politistul ridică ochii spre tavan, scărpinându-se preocupat în bărbie.

— Cred că te voi aresta. Dar, mai inanite, aș vrea să știu dacă dumneata ai dormit în patul din pivnița de dedesubt.

Din nou, fata păru să ezite.

— Eu, da. . .

Tonul ei nu prea era, însă, convingător.

Îl privi pe T.X. într-un fel anume, iar acesta cu gestul lui obișnuit, își trecu mina prin părul des și onduat. Constată că tinăra avea un exterior plăcut, ochi frumoși, cenușii, nasul drept și bărbia energică.

— Ei bine, spuse ea răutăcioasă, arestează-mă !

— Haide, nu fi proastă ! o reprimă polițistul enervat. Fata ridică spre el o privire uimită.

— Cum ai spus ? !

— Am spus „nu fi proastă“, repetă polițistul liniștit.

— Mergi cam departe !

— Serios ?

— Da, răspunse fata, privind într-o parte, chiar dacă mă crezi proastă, iar numele meu ți se pare ridicol.

— N-am spus niciodată că numele dumitale e ridicol.

— Ai spus că e un nume bizar, ceea ce înseamnă cam același lucru.

— Bizar și ridicol sînt două noțiuni total diferite. Lucrurile bizare au o încărcătură emoțională. De pildă, un coșmar nu e ridicol, ci bizar.

— Mulțumesc, spuse fata, vădit jignită.

— Iar mă înțelegi greșit. Dumneata nu poți fi un coșmar. Adevărul e, mărturisi el, că numele de Belinda Mary îmi place.

— Știu bine că nu e adevărat !

Văzu o sclipire jucăușă în ochii polițistului și se înveseli.

— De fapt, sînt de părerea dumitale : numele meu e bizar. M-au botezat așa în amintirea unei mătuși, adăugă ea, vrînd parcă să se justifice.

— În orice caz, ai un nume mai potrivit decît mine, fiindcă eu port numele cînelui favorit al tatălui meu.

— Ce înseamnă exact inițialele T.X. ? întrebă fata.

— Thomas Xavier, răspunse polițistul. Dacă e vorba de un nume ridicol, atunci acesta este al meu, adăugă el, făcînd-o pe fată să izbucnească în rîs.

— Iartă-mă, se scuză ea, dar e într-adevăr caraghios să te cheme Thomas Xavier.

— Prietenii îmi spun Tommy.

— Eu nu fac parte dintre ei, ripostă fata. Așa că îți voi spune dl. Meredith.

Aruncă o privire spre ceas.

— Întrucît nu ai chef să mă arestezi, am să plec.

— N-am de gînd să te arestez, dar te voi conduce acasă.

— Nici să nu te gîndești ! se împotrivi ea.

— Fetiță dragă. . . începu T.X.

— Te rog, nu sînt fetița dumitale dragă ! Apoi, cu un ton împăciuitoare : Dacă ești un Tommy de treabă, lasă-mă să plec singură.

Îi întinse mîna, vrînd să pară sobră.

— În cazul ăsta, mă voi mulțumi să-ți găsească un taxi, insistă el.

— Da, ca să afli adresa pe care o voi da șoferului. Nesuferită mai e meseria de polițist, conchise ea afectată.

Ei o scrută încruntat, cu brațele încrucișate pe piept.

— N-ai încredere în mine ?

— Nu, răspunse ea simplu.

— O să te însoțesc, totuși la mașină, iar ca să eviți spionajul meu, îți sugerez să dai o adresă oarecare, pe care o poți schimba pe parcurs.

— Promiți să nu mă urmărești ? întrebă ea.

— Pe cuvînt de onoare, acceptă el, dar cu o condiție.

— Nu primesc condiții !

— Fii înțelegătoare și ascultă-mă, e o condiție foarte modestă. Vreau să știu cum te pot găsi în eventualitatea că trebuie să-ți vorbesc. Este absolut necesar, Belinda Mary !

— Miss Bartholomew ! îl corectă ea.

— Promite-mi, că, dacă îți fixezi o întâlnire în rubrica de corespondență a unui ziar de seară, vei veni, excep-tînd un caz de forță majoră ! insistă el, neluînd în seama micul ei capriciu.

Tinăra ezită o clipă, apoi întise mina polițistului.

— Mulțumesc, Belinda Mary, spuse acesta. Și luînd-o de mina pe care i-o întinsese, o conduse în stradă.

— Noapte bună, o salută el, strîngîndu-i mina.

— Îți atrag atenția că e a treia oară cînd ne dăm mina în astă seară.

— Niciodată două, fără trei ! replică T.X. Și nu uita că mi-ai promis.

— Nu uit.

— Sper că, într-o zi, îmi vei spune tot ce s-a petrecut în pivniță.

— Dar ți-am spus totul ! replică ea, pripit.

— Sînt sigur că dacă te gîndești bine, îți mai poți aminti cîte ceva.

O ajută să se urce în mașină. După cîteva metri, mașina se opri. Fata îi făcu semn prin ușa deschisă. Fugi spre ea.

— Și dacă eu am nevoie de dumneata ? întrebă ea.

— Dai un anunț sub titlul „Dragă Tommy“.

— Îl voi adresa lui T.X. ! spuse fata supărată.

— Înseamnă că nu voi vedea anunțul ! strigă polițistul spre mașina care se depărta.

T.X. Meredith rămase mult timp în mijlocul străzii, privind spre taxiul care o ducea pe Belinda Mary.

Şantajistul de la ora 6

Thomas Xavier Meredith era un om dotat cu o inteligenţă ieşită din comun. Polo Caselli, un criminalist celebru, îi spusese că posedă o intuiţie superioară celei normale. Se prea poate ca misterul luminării răsucite să nu fi constituit pentru el o problemă, deşi enigma rămânea intactă pentru mulţi.

Casa din Cadogan Square continua să fie cotrobăită de poliţie. T.X. se străduia să reconstituie împrejurările din noaptea crimei, puneă să se facă focul în cămin, zăbovea deseori în faţa zăvorului uşii, lăsa să cadă bara de oţel în cirligul clantei, cu ceasul în mână. Calculele sale complicate nu erau înţelese de nimeni. Adesea, venea la locul crimei în compania lui Mansus, dar îşi lăsa ajutorul afară şi se închidea singur în dormitorul victimei. De fiecare dată, ieşea mai încruntat şi, după a treia descindere, îşi dădu întâlnire cu John Lexman. Acesta amînase plecarea în Statele Unite, acceptînd să mai stea un timp în oraşul său natal.

— Afacerea Kara mă obsedează, John, îi spuse T.X. Şi nu sint singurul. De Menan, însoţit de cei mai buni copoi parizieni ai săi, şi O'Grady, din New-York, au venit să studieze problema la faţa locului. Nici unul n-a găsit încă o soluţie acceptabilă, deşi concluziile lor nu sint lipsite de interes. Gathercole a dispărut fără urmă şi n-am putut pună mîna, încă, nici pe valet.

— Dispuneţi de mijloace suficiente pentru a-l găsi, replică John Lexman.

— Nu înţeleg motivul care l-a determinat pe Gathercole să se volatizeze, mărturisî T.X. După spusele lui Fisher, ultimele cuvinte pe care le-a adresat lui Kara se

refereau la un cec pe care trebuia să-l încaseze. Or, nici o sumă n-a fost ridicată de atunci în contul său și s-a stabilit cu certitudine că, în afară de 600 de lire, nu s-a mai făcut nici o plată pe numele Gathercole. Și încă ceva care îmi sporește nedumerirea, adăugă el, scoțind din carnet o tăietură de ziar pe care o puse pe masă, căci cinau la restaurantul Carlton.

John Lexman citi :

„Știri noi sosesc prin intermediul pachebotului „Cyprus“ asupra naufragiului vasului „City of Argentina“. Acest vapor fără noroc, după ce a navigat de-a lungul coastelor Americii de Sud, și-a pierdut elicea, fiind tîrît în afara rutei stabilite. După toate probabilitățile, în ziua de 23 decembrie s-a lovit de un ghețar, fapt care a cauzat moartea unei mari părți dintre pasageri. Totuși, o barcă de salvare a putut lua cîțiva naufragați pe care „Cyprus“ i-a dus pe Continent. Cititorii noștri vor găsi mai jos lista pasagerilor“.

John Lexman percurse lista și se opri la un nume subliniat cu cerneală, probabil de către T.X. Era al lui George Gathercole, urmat de mențiunea „explorator“.

— Știrea provine dintr-un ziar new-yorkez. Dacă este exactă, nu se poate ca Gathercole să fie la Londra în ziua crimei.

— Cu condiția să nu ia un alt vapor, obiectă T.X., la remarca lui John Lexman. Am telegrafiat la „Steamship Company“, dar fără rezultat. Acest Gathercole e un tip ciudat. Putea foarte bine să rețină un loc pe „City of Argentina“ fără se se îmbarce !

— Eu îl cunosc ca pe un om foarte blînd. N-ar fi în stare să omoare o muscă.

A doua zi, T.X. fu convocat la Ministerul de Interne. Se aștepta la o predică, dar ministrul îl primi cu amabilitate.

— Vreau să discutăm despre grecul acela, domnule Meredith. Am pus să se traducă și să se descifreze toate documentele pe care mi le-a trimis Ministerul de Externe. Codul secret pe care-l folosea este extrem de complicat și am solicitat colaborarea multor experți. Sper că vei continua să te ocupi de acest caz și că îl vei găsi pe asasin, dar să știi că nu-i va fi prea greu să se apere.

— Cred și eu! spuse T.X.

— În decursul anilor, rareori mi-a fost dat să cunosc un om atât de josnic, ca grecul acesta. Numai jurnalul său intim menționează trei crime comise în țara sa. Din rapoartele dumitale rezultă că ai cunoștință de un șofer numit Parapulos.

— Da, îmi amintesc, răspunse T.X. A plecat în Grecia a doua zi după asasinarea lui Vassalaro.

— Fals! strigă ministrul. Îi poți găsi rămășițele într-o casă nelocuită, pe care Kara o închiriasse în Portsmouth Road. Kara a ucis, de altfel, numeroși compatrioți. Locuitorii multor sate au fost decimați de acest sadiu în Albania, numai din voluptate. În plus, avea mania persecuției și se credea tot timpul în primejdie. Vedea un dușman în fiecare servitor. Vreau să mă înțelegi bine, adăugă ministrul, îți spun toate astea nu ca să-ți frinez tenacitatea în căutarea asasinului, ci ca să-lămuresc mai bine profilul moral al victimei.

T.X. petrecu o oră răsfoind jurnalul lui Kara și principalele documente, apoi părăsi Ministerul, destul de iritat. De necrezut sub ce mască perfidă se putea ascunde un geniu al răului.

Politiștul se duse apoi acasă să se pregătească pentru cină. Începuse să se îmbrace, când sosiră ziarele. Aruncă

o privire fugară pentru ultimele știri, apoi trecu la anunțuri. În rubrica corespondențelor, citi : „*Tommy X. Foarte urgent. Marble Arch. 8*”.

Îi trebuiră doar câteva minute ca să ajungă la adresa indicată, deși circulația intensă nu-i permite să înainteze cît ar fi vrut el de repede. Sări din mașină, înainte de a se fi oprit. O văzu pe față numai decît și se îndreptă spre ea. Belinda Mary schimbă direcția, făcîndu-i un semn discret din cap. O urmă cîtva timp pe Bayswater Road iuțind pasul, pînă cînd ajunse să meargă alături de ea.

— Ești sigur că nu sîntem urmăriți ? întrebă Belinda Mary. Oprește, te rog, un taxi.

T.X. se execută și dădu șoferului prima adresă care îi veni în minte : Finsbury Park.

— Nu cunosc pe nimeni care să mă poată ajuta, afară de dumneata, spuse ea.

Scoase o scrisoare din geantă și i-o întinse fără altă explicație. T.X. citi cîteva rînduri scrise de o mîină stîngace :

„*Dragă domnișoară,*

Politia vă caută, dar eu n-am să vă trădez. Am, însă, nevoie de bani și 200 de lire m-ar scoate din încurcatură. Vă rog, deci, să puneți această sumă pe marginea ferestrei dumneavoastră. Știu că dormiți la parter și am să vin la noapte să iau banii.

Dacă nu-i găsesc... n-o să fie vina mea.

Un prieten care vă vrea binele”.

— Cînd ai primit scrisoarea ? întrebă T.X.

— Azi dimineață. Am dat imediat anunțul, știam că vei veni.

Încrederea pe care i-o arăta fata îi strecura o curioasă stare de bucurie.

— Te pot scăpa ușor de acest individ. Dă-mi adresa dumitale.

— Nu, nu, refuză ea. Nu o fac din prostie.

— N-am avut niciodată astfel de idei.

— Ba da, ba da! Crede-mă, nu-ți pot da adresa. Am motive serioase. E vorba de viața unui om.

Spusele ei aveau o încărcătură dramatică și fata își dădu singură seama de acest lucru.

— Vreau să spun, rectifică ea, că e în interesul unei persoane la care țin foarte mult... Se opri brusc.

— Aha! făcut T.X., ca și cum s-ar fi prăbușit într-o prăpastie. Cineva la care ții foarte mult, insistă el, după câteva clipe de tăcere.

— Da...

— Bine, bine...

— Nu e ceea ce crezi, șopti fata.

— Nu? o fulgeră T.X.

— Nu!

Își simți din nou speranțele renăscute, dar fata avu grijă să-i taie elanul:

— Fiindcă n-am să mă mărit niciodată! spuse ea hotărât.

— Și cum crezi că te pot ajuta, dacă nu-mi dai adresa? întrebă T.X.

— Cu un sfat. Consideri că trebuie să depun banii pe marginea ferestrei?

— Bineînțeles că nu! răspunse T.X. care își recăpătase singele rece. Ar însemna să-ți crezi neplăceri pentru viitor. Astăzi, vrea douăzeci, mâine îți va cere patruzeci. Dar, la urma urmei, de ce să te lași șantajată?

— Încă nu mă pot întoarce acasă. Trebuie să termin o însărcinare pe care mi-am luat-o.

— Cum naiba să te ajut? strigă el exasperat.

— Nu te enerva! Tot ce îți cer e să te porți ca un gentleman, firește, dacă asta se potrivește cu firea dumitale.

— Mulțumesc, ești foarte amabilă, spuse T.X., cu un aer resemnat.

— Am impresia că te strîmbi la mine pe întuneric, spuse fata.

— Ce idee! protestă el. Cum ți-a venit?

— Fiindcă și eu am scos limba la dumneata.

Pentru prima oară, șoferul îi auzi izbucnind în ris.

La miezul nopții, un necunoscut îmbrăcat într-un pardesiu cu gulerul ridicat se strecura pe lângă zidul unei case din Gesten Street și începu să pipăie marginea ferestrei. Găsi un plic, dar degetele sale experte intuîră că nu conține decît o scrisoare.

Traversă grădinița și se apropie de complicele care îl aștepta în stradă.

— Ei, a picat? întrebă acesta.

— Încă nu știu. Deschise plicul și citi în grabă conținutul scrisorii. Pentru moment, nu are bani, explică el, dar promite să facă rost. Îmi dă întîlnire mîine, la colțul dintre Oxford Street și Regent Street.

— La ce oră?

— La șase. Trebuie să țin în mînă „Westminster Gazette“, ca să mă recunoască.

— E o cursă, replică celălalt bănuitor.

— Da de unde! Face pe ea de frică, ce să ne mai întindă, nouă, curse?!

Celălalt începu să-și roadă unghiile și dădu din cap descurajat.

— Afacerea asta nu se anunță așa cum am sperat. Sintem departe de miile de lire de care vorbeai.

— Nu te necăji, Harry, e bună și pentru două sute de lire, ascultă-mă pe mine. Sint bani de luat, nu de dat!

A doua zi, după-amiază, la ora șase, același individ cu pardesiu de culoare închisă și cu pălăria trasă pe ochi se plimba de colo-colo, în fața stației de autobuz, colț cu Regent Street, fluturînd un exemplar din „Westminster Gazette”. Ca să înlăture orice ezitare în privința ziarului, se așază sub felinar, în așa fel, încît titlul publicației să fie în plină lumină, iar fața să-i rămînă ascunsă în umbră. La ora șase și cîteva minute, văzu o fată apropiîndu-se, dar aceasta trecu mai departe. Se pregătea să-i ia urma, cînd o mîină grea se lăsă pe umărul lui.

— Di Fisher, dacă nu mă înșel, auzi o voce în spate!

— Ce vreți cu mine? se răsuci cel interpelat, dînd să scape.

— Ușurel, dacă nu vrei să simți tăria bastonului meu. Sint comisarul Mansus.

— Un copoi! spuse Fisher cu glas tare și se urcă docil în mașina pe care i-o arătă polițistul.

T.X. îl întîmpină în biroul său, că pe o veche cunoștință.

— Bună ziua, domnule Fisher. Sper că te cheamă încă Fisher, nu Harry Gilcott sau George Porten.

— Dumneavoastră aveți întotdeauna o glumă pregătită, surise Fisher slugarnic. Presupun că tînăra doamnă m-a trădat.

— Nu, sărmane Fisher, spuse T.X., arătîndu-i o foaie de hîrtie. Chiar dumneata, în persoană. Îți schimbi scrisul, dar uiți să te speli pe mîini, ceea ce n-ar fi o precauție inutilă, înainte de a compune astfel de scrisori.

— Să mă spăl pe mîini?!

— Desigur. Privește aici amprenta degetului mare, a cărei copie se află la Scotland Yard.

— Mă considerați suspect în afacerea Kara ?

— Nu am intenția să-ți caut nod în papură, îl liniști T.X., deși ai încercat să o intimidezi pe miss Bartholomew, dar identitatea ei nu te privește. Nu te arestez pentru șantaj. Îți cer, în schimb, să-mi spui tot ce știi despre asasinarea lui Kara.

— Nu aveți nici o dovadă împotriva mea. Am fost toată seara în bucătărie.

— Minus un sfert de oră, timp în care ai lipsit, preciză T.X.

— E adevărat, domnule, recunosc Fisher spășit, am ieșit să văd un prieten.

— Un complice, vrei să spui !

— Da, dar n-a fost vorba de o lovitură în stil mare.

— Sint numai urechi !

Povestea lui Fisher părea destul de banală. Aflase, indirect de obiceiul lui Kara de a ține sume mari de bani asupra sa și hotărîse să comită o spargere. Cînd începu să istorisească evenimentele din noaptea crimei, T.X. deveni mai atent.

— A sosit vizitatorul și l-am condus în dormitor. Peste cîteva minute, l-am auzit schimbînd cîteva cuvinte cu dl. Kara prin ușa întredeschisă.

— Vocea lui Kara ai auzit-o ?

— Cred că da, răspunse Fisher, dar nu-mi aduc aminte cu precizie.

— N-ai remarcat nimic deosebit la străinul acela ?

— Ba da, avea proteză la un braț.

— Brațul drept sau stîng ?

— Stîng.

— Ești sigur ?

— Aș putea să jur.

— Bine, continuă !

— A coborât în hol, apoi a ieșit și nu l-am mai văzut de atunci. Când dumneavoastră ați descoperit cadavrul lui Kara, m-am gândit că ați putea găsi ceva împotriva mea. Am coborât la parter, unde se afla o scrisoare care îmi era adresată.

Se opri ezitând.

— Cîrpește ! strigă T.X.

— Nu-mi explic cum a ajuns scrisoarea acolo. Dar, fiindcă am stat mai tot timpul la bucătărie, e posibil să fi fost adusă înainte de venirea poliției. Am deschis-o și mi-a fost deajuns.

— Ce conținea ? întrebă T.X. nerăbdător.

— V-o repet textual, căci nu o voi uita curînd. Începea cu inițialele A.C., urmate de cifra 277.

— Ce înseamnă asta ?

— Numărul meu matricol de la închisoarea Dartmoor.

— Și textul ?

— „*Pleacă de aici, cît poți de repede*“. Nu știu cine m-a recunoscut, dar fapt este că fusesem descoperit. Într-o zi, am întîlnit-o pe miss Holland, adică pe miss Bartholomew, și am urmărit-o pînă în Portman Place.

— E tot ce ai de spus ? întrebă T.X.

— Asta e tot, domnule.

În ziua următoare, T.X. se întîlni cu fata în Green Park.

— Vrei să știi dacă am încercat să-ți aflu adresa ? întrebă T.X. Te previn că nu-ți răspund !

În dimineața aceea, Belinda Mary era mai frumoasă ca oricînd. Aerul rece îi colora obrajii, iar pașii ei aveau o elasticitate aproape supranaturală

— Tatăl dumitale s-a întors, știi? o chestionă T.X.
Și e nerăbdător să te vadă.

— Tinăra răspunse mofluz :

— Sper că nu i-ai vorbit despre mine.

— Dimpotrivă, am înșirat ca pe ață toate escapadele dumitale !

Sub privirea pătrunzătoare a fetei, T.X. roși.

— De ce ești nemulțumit, când ai tot ce-ți trebuie ca să fii fericit ? întrebă ea.

— Nu mai spune !

— Desigur. Ai o poziție socială excelentă, te cunoaște toată lumea, ești înconjurat de o soție iubitoare și de copii drăgălași.

— Abia acum aflu că sînt înșurat, surise el micalit.

— Așa mi s-a părut, reveni ea cu un aer nevinovat. Mi te închipuiam la gura sobei, înconjurat de familie.

— Vrei să stai jos ? o îndemnă T.X.

Fata se așeză lângă el, cu gravitate.

— Ai ghicit în parte, dar în ceea ce privește copiii...

— Înseamnă că ești înșurat ! E un lucru care nu mă privește. Ești fericit ?

— Sînt. Trebuie să vii să mă vezi într-o sîmbătă după amiază, cînd lucrez în grădină. Zarzavaturile mele sînt tot ce am mai scump pe lume.

— Hai să ne împăcăm, dacă n-ai nimic împotrivă.

T.X. desluși oarecare dezamăgire în glasul ei.

— Sper că n-ai luat în serios toate prostiile pe care ți le-am povestit.

— Ce importanță poate avea pentru mine faptul că ești sau nu căsătorit ?

Abia rosti aceste cuvinte, cînd simți două brațe puternice în jurul ei și buzele lui pe ale sale, sub privirea complice a gardianului.

— Belinda Mary, spune T.X., înainte de a-și lua rămas bun, la marginea orașului, cred că e bine să-ți părăsești castelul și să te întorci la domiciliul părintesc.

— O voi face de îndată ce îmi va fi cu putință, răspunse ea cu seriozitate.

Meredith era cu totul alt om cînd intră în biroul sever din Whitehall, un om pe care îl încerca o fericire necunoscută pînă atunci.

CAPITOLUL XVIII

Pumnalul care tace

T.X. se așază la birou, cu bărbia în mîini, cufundat în gînduri. Totuși, necazurile produse de cazul pe care voia să-l rezolve nu-i scăzuseră vioiciunea. La apariția fetei, pe care Mansus, cu solemnitatea sa obișnuită, o introdusese în birou, sări ca un resort. Fata era strălucitoare și ochii îi scînteiau de bucurie.

— Am o veste formidabilă pentru dumneata ! strigă ea.

— Ai început bine, o întîmpină T.X. jovial.

— E mai grozavă decît îți închipui !

— Te ascult.

— Dar nu-ți pot spune nimic. Ai rămîne încrămenit !

— Mă faci să-mi lase gura apă... Se așază pe marginea fotoliului și îi puse mîna pe umăr : Atunci, ai venit numai ca să mă ieși la masă ?

— La ce te gîndeai cînd am intrat ? Păreai preocupat de ceva.

— La nimic deosebit. Nu ți-am vorbit niciodată despre John Lexman ?

Ea confirmă din cap și T.X. văzu aprinzîndu-i-se ochii de curiozitate.

— Ce este cu acest Lexman ? întreba ea repede.

— Pleacă în America, dar înainte de a se îmbarca vrea să țină o conferință.

— O conferință.

— Da, oricît ar părea de bizar.

— Și cu ce subiect ?

T.X. făcu un gest evaziv :

— Iată misterul care mă chinuiește. Și uitîndu-se la ea îngrijorat, adăugă : Sînt momente cînd se încinge o luptă între partea cea bună dintr-un om și curiozitatea sa profesională. O parte din mine mă împinge să asist la conferință, cealaltă mi-o interzice.

— Vom vorbi despre asta în timpul mesei, spuse fata, practică, scoțîndu-l din birou.

În seara aceea, T.X. rămase să lucreze pînă tîrziu. La miezul nopții, răbdarea îi fu răsplătită, căci un mesager de la Ministerul de externe îi aduse o telegramă astfel concepută :

„Numărul 847. Răspuns la întrebarea 63.952 de ieri. Hussein Efendi, comerciant înstărit a părăsit orașul, plecînd în Italia ca să-și conducă fiica la mînăstirea Maria Tereza, Florența. Va pleca apoi la Paris. Adresa : Theocritis et. Co., rue de l'Opera“.

Peste o jumătate de oră, T.X. vorbea la telefon cu Parisul și dădea instrucțiuni unui agent englez de acolo. A doua zi dimineață primi, tot prin telefon, o veste care îi umplu de mulțumire. Încet, dar sigur, se descurcau așteptările acestei afaceri încălcite. Nădăjduia că Hussein Efendi va veni să aducă ultimele lămuriri.

La opt seara, în biroul său intră unul dintre agenții de la Paris. T.X. îl salută cu o mișcare a capului. Omul rămase în prag, așteptînd pe cineva care venea în urmă. Polițistul îi spuse :

— Vreau să-i vorbesc între patru ochi.

Era un bărbat de 50—60 de ani, athletic, avea pielea măslinie și o barbă scurtă, care începea să încărunească. Purta un fes pe cap.

— Agentul meu v-a explicat că aș avea nevoie de informațiile dv. pentru lămurirea misterului unei crime săvârșite în această țară, începutu T.X. Nu veți avea de suferit nici o neplăcere din partea noastră.

— Vă cred, efendi, spuse turcul. Englezii și americanii s-au purtat întotdeauna cinstit cu mine. De altfel, nu mă aflu pentru prima dată la Londra. Aș fi mulțumit să vă pot fi de folos.

T.X. se îndreptă spre un dulap metalic și scoase un obiect învelit în hirtie de mătase. Il puse pe masă, sub privirea neclintită a turcului. Cu mișcări încete, polițistul desfăcu ambalajul și dădu la iveală un pumnal subțire, cu lama pătată și ruginită.

— Acest obiect vă aparține, spuse el o cu voce joasă.

Celălalt luă pumnalul, îl cercetă atent pe toate părțile și îl înapoie polițistului.

— E al meu.

— În privința asta, nu am dubii, surise T.X. Pumnalul poartă inscripția Hussein Effendi, Durazzo, gravată lângă miner.

Turcu aprobă tăcut din cap.

— Cu arma aceasta s-a săvârșit o crimă aici, în țară.

— Dacă așa a vrut Dumnezeu... filosofă turcul. Se putea întâmpla nu numai la Londra. Oriunde în lume.

— Este pumnalul dumitale sau nu? întrebă T.X.

— Da, dar mîna mea era la Durazo, effendi.

Aruncă din nou o privire spre pumnal.

— Așadar, „Romanul Negru“ a murit, effendi.

— „Romanul Negru“? făcu T.X. mira

— Da, grecul Kara. Era un om rău.

Meredith se ridică și, aplecându-se peste birou, își fixă interlocutorul cu privirea.

— Deci, știți că e vorba de Kara?

Turcul ridică din umeri.

— Ziarele au descris amănunțit această crimă.

T.X. se așază din nou, dezamăgit și furios pe el însuși.

— Nu credeam că citiți ziarele noastre, Hussein Effendi. Și după un moment de tăcere, adăugă : Am găsit pumnalul într-un canal unde l-a aruncat, probabil, uci-gașul. Hussein Effendi, dumneavoastră știți cine e asă-sinul.

Turcul ridică mâinile pînă la înălțimea umerilor.

— Deși sînt creștin, admir înțelepciunea musulmană. Unul dintre proverbele lor spune : „Cei răi voi pieri de mina celor drepti”. Eu n-am făcut nici o faptă nedemnă în viața mea. Am legături cu greci, italieni, francezi, englezi, evrei și mă pot lăuda că n-am înșelat pe vreunul. Dacă s-a întimplat să ucid un om, Dumnezeu mi-e mar-tor că am făcut-o numai ca să-l împiedic de a face rău alor săi. Întrebați mai curînd pumnalul pe cine a ucis. Eu nu pot răspunde înainte de a vorbi cu el, căci un alt proverb spune că soldatul e sclavul spadei sale.

T.X. surise dezarmat.

— Speram că mă poți ajuta... Totuși, dacă refuzați să vorbiți, nu vă pot constrînge. Vă sînt recunoscător că ați venit pînă aici, chiar dacă întrevederea noastră nu a dat roade.

Surise din nou și întinse mîna turcului.

— Excelență, spuse acesta, sînt lucruri în viață pe care e mai bine să le lași în plata Domnului. Justiția ar trebui să nu caute un vinovat în cazul de față.

Cei doi se despărțiră. T.X. plecă spre Portman Place, unde urma s-o întâlnească pe Belinda Mary.

— În ce sală vrea Lexman să țină conferința? întrebă fata. Și despre ce anume va vorbi?

— Un subiect de o actualitate arzătoare, răspunse T.X. cu gravitate: „Misterul Razei din Umbră“. Pare predestinat să dezlege enigma acestei crime neverosimile. Sînt convins că, dacă ar accepta, să lucreze la Scotland Yard, ar face minuni. A invitat personalități marcante din criminalistică, pe șefii de poliție secretă din principalele țări ale lumii. Celebrul O'Grady s-a îmbarcat pentru Anglia și chiar șeful poliției rusești a acceptat invitația. Căci John Lexman nu se va mulțumi să țină o simplă conferință, ci a promis să dezvăluie identitatea ucigașului.

Tinăra fată se gîndi o clipă.

— E-ai putea convinge să țină conferința acasă la mine?

— La Portman Place? făcu el nedumerit.

— Nu. Am închiriat un apartament în Blackheath. Acolo l-aș ruga pe Lexman să vină.

— De ce?

— Te rog, Tommy, nu-mi pune întrebări.

În fața tonului serios al fetei, T.X. nu mai insistă.

— Îi vei scrie chiar acum lui Lexman.

John Lexman îi dădu răspunsul prin telefon.

- Primesc. Tocmai căutam o sală în afara oraşului şi, dacă miss Bartholomew îmi pune vila la dispoziţie, promit să nu spun nimic care să o şocheze.

Şi astfel numele Belindei Mary Bartholomew fu inclus pe lista invitaţilor, alături de şefii de poliţie sosiţi din diferite ţări, ca să asiste la dezlegarea misterului celor două luminări ce se odihneau în Muzeul Negru al Scotland Yardului.

CAPITOLUL XIX

Prizonieri la Durazzo

Salonul larg fusese golit de o bună parte din mobile şi asistenţa cosmopolită se aşează, aşteptînd cu nerăbdare revelaţiile ce promiteau să fie senzaţionale. Stăpîna casei, Belinda Mary, stătea în pragul uşii dintre salon şi birou. T.X. îi prezentă pe principalii invitaţi care, în aşteptarea şedinţei, schimbau impresii asupra marilor afaceri criminale ale momentului. În sfîrşit, sosi John Lexman. Romancierul părea foarte obosit, dar se sili să răspundă cu amabilitate la salutul adunării. Se apropie de o masă, pe care aşează cîteva foi de hîrtie şi, fără nici o introducere, intră direct în subiect.

— Cum şitiţi cu toţii, sînt autorul mai multor romane poliţiste care îşi datorează succesul rezolvării neprevăzute a problemelor de criminalistică. Şeful poliţiei acestei ţări a avut amabilitatea să aprecieze că lucrările mele sînt ceva mai mult decît simple romane de senzaţie şi că felul în care am găsit deznodămîntul celor mai încurcate

situații ar fi de folos nu numai cititorilor obișnuiți, ei și membrilor poliției. Deși, pînă acum, mi-am privit activitatea cu atîta seriozitate și nu i-am acordat importanță extra-literară, constat că această muncă are un înțeles mai adînc.

Vă rog să mă iertați că dau persoanei mele un loc central în această povestire, dar este neapărat necesar, pentru înțelegerea expunerii, iar cei care au avut răbdarea să mă urmărească în studiul psihologiei unor criminali fictivi îmi vor îngădui, sper, să derulez etapele prin care a trecut asasinul lui Kara, înainte de a-și săvîrși fapta. Cunoașteți principalele etape din viața victimei. Știți ce fel de om a fost, avem dovezi ale carierei sale infracționale și că era o ființă răscolită de o patimă patologică.

Acum, știu cum s-au petrecut lucrurile, continuă el. Primisem, printre alte daruri de Crăciun, un revolver trimis de un „admirator necunoscut“. Acest necunoscut era Kara în persoană, care fixase detaliile planului său cu trei luni înainte. Bănuia că voi uita arma în fundul vreunui sertar, că nu îmi va trece prin gînd să o folosesc, și avu grijă să înlătore această eventualitate.

Trei săptămîni mai tîrziu, casa mea fu supusă unei încercări inabile de furt. Mi-am dat ușor seama de aceasta, intrucît spărgătorul, după ce a făcut un zgomot asurzitor, a fugit, spărgînd geamurile de la salon. Era deci, normal ca, prevăzînd o a doua încercare — casa mea fiind situată destul de departe de sat —, să pun revolverul la îndemînă. Ca să se asigure, Kara a venit a

doua zi să asculte din gura mea povestirea acestei întâmplări. Nu a vorbit despre revolver, dar îmi amintesc că i-am spus eu însumi că am unul. Peste alte două săptămîni, urmă o a doua încercare de furt. Spun încercare, deoarece nu cred că autorul ei avea intenția să ia ceva. Înscenarea nu avea alt rost, decît să-mi amintească de revolver. Și de data asta, Kara a venit să mă vadă. Probabil i-am vorbit de armă, fiindcă în dimineața aceea toți ai casei discutau despre întîmplarea din cursul nopții.

Apoi, veni scrisoarea de amenințare care, ca din întîmplare, sosi în prezența lui Kara. În noaptea crimei, pe cînd Kara se afla încă la mine, am ieșit să văd dacă șoferul său era gata. Rămas singur cu soția mea, Kara a găsit un pretext să se întoarcă în bibliotecă. A încărcat revolverul, bănuind că nu voi apăsa pe trăgaci, decît în fața unui adversar care să mă amenințe. Aici a fost punctul șubred al planului său, căci, înainte de a-mi trimite arma, înlocuise resortul obișnuit cu altul, atît de sensibil încît, la cea mai mică atingere, gloanțele zburau fără să le mai poți opri.

Cunoașteți evenimentele din noaptea aceea...

John Lexman relată apoi despre proces, schițînd în cîteva cuvinte viața pe care o petrecuse în închisoarea Dartmoor.

— Kara știa că, în realitate, nu eram vinovat și că voi fi grațiat. Dar ura lui față de mine nu se stinsese, deoarece eu aveam ceea ce el dorise zadarnic. Pe Grace. Concepe, deci, un alt plan care să ne facă, pe mine și pe soția mea, să suferim chinuri înfiorătoare.

Se întoarse spre R.X. Meredith :

— Dumneata n-ai știut că la o lună după încarcerarea mea, un om a venit la Grace, spunându-i că ieșea din închisoarea Dartmoor, unde mă văzuse. Felul în care i-a descris situația mea putea să descurajeze orice femeie. Relată cu lux de amănunte despre torturi și brutalități incredibile și despre nebunia care mă amenința. Aceasta era tactica lui Kara. Nu lovea cu pumnul, ci tortura psihicul omului. Avea suficiente relații ca să afle despre grațierea mea, înainte de a fi comunicată oficial, și concepu un plan mare. Îi trebuiau două zile pentru a-l duce la îndeplinire. Prin intermediul unui agent al său, intră în legătură cu un gardian coruptibil care era pe punctul de a fi dat afară, sub învinuirea de trafic cu prizonierii. Suma pe care i-o oferi excludea orice refuz. Apoi, Kara cumpără un monoplan, el fiind un aviator priceput. La bordul aparatului, plecă în zorii zilei la Devon și ateriză într-un loc ferit de priviri indiscrete. N-are rost să vorbesc pe larg despre evadarea mea. Adevărata peripeție începe în momentul în care am pus piciorul pe yachtul lui Kara. Am cerut, firește, să-mi văd soția. Kara a insistat să-mi schimb hainele în cabină. Atunci, am înțeles că celula de la Dartmoor se mutase aici. Totuși, baine curate mă așteptau în cabină. A fost o mare plăcere pentru mine să simt pînza subțire a cămășii, după uniformă din penitenciar. Un steward grec mă conduse în salon, unde mă aștepta Grace.

John Lexman se opri o clipă, fără să-și poată stăpîni emoția.

— La început soția mea nu se încrezuse în Kara, dar el îi arătă monoplanul, explicându-i în detaliu planul eliberării mele. Nefiind încă sigură de bunele intenții ale lui Kara, ea urmări, dintr-o barcă, mersul avionului pînă la îmbarcarea noastră, lucru banal, dar nu are rost să intru în amănunte subtile. Călătoria se petrecu fără incidente. Nu-l vedeam pe Kara decît rareori, căci se arăta discret și ne lăsa singuri. Ne temeam de trecerea Gibraltarului, unde autoritățile britanice ar fi putut percheziționa yachtul. Kara luase, însă, suficient combustibil pentru a nu fi nevoit să oprească pe parcurs. Traversarăm o Mediterană destul de neliniștită, dar am ajuns fără incidente la Durazzo. Înainte de debarcare, a trebuit să ne deghizăm, căci Kara se temea de consulul englez. Îmbrăcărăm, deci, niște haine turcești. Grace se înfășură în văluri groase, iar eu mi-am pus un caftan unsuros care, cu fața mea osoasă, îmi dădea înfățișarea unui localnic.

Locuința lui Kara se afla la optsprezece kilometri de Durazzo, într-un ținut aproape pustiu și, ca să ajungi acolo, trebuia să mergi pe poteci stîncose, de-a curmezișul munților. Regiunea e sălbatecă și nelocuită. Am străbătut mlaștini și am luat cu asalt lagune imense și terase stîncose, înainte de a găsi poteca.

Spre deosebire de locurile prin care trecuserăm, castelul lui Kara era înconjurat de lanuri de porumb, grâu și de plantații de măslini. Clădit pe un platou și, izolat astfel de mlaștini și munți, construcția aducea cu un castel medieval fortificat. A fost conceput mai degrabă în stil maur, decît turcesc, dar cu influența arhitecturii italiene,

avînd mari curți interioare, mărginite de coloane, coridoare cu dale de piatră, cu fîntini și încăperi răcoroase.

Trecînd dincolo de poartă am înțeles că zvonurile despre puterea lui Kara se adevăreau. În slujba sa lucra o armată de servitori, toți orientali tăcuți și devotați. Eliberatorul mea mă conduse mai întîi în camera mea. Era o încăpere enormă, cu divane adînci, de-a lungul zidurilor, o mobilă în stil francez și un covor persan uriaș, de o frumusețe fascinantă. Trebuie să precizez că atitudinea lui Kara față de noi, în tot cursul călătoriei, fusese prietenească, ba chiar dăduse dovadă de delicateță și de un tact surprinzător. Îndată ajunși în camera sa, Kara mi se adresă cu tonul său obișnuit :

— Vrei să-ți vezi apartamentul ?

Dădui din cap afirmativ. Bătu din palme și un albanez înalt apăru în cadrul ușii, plîcîndu-se pînă la pămînt.

Kara îi spuse ceva în turcește.

— Urmează-l, îmi spuse, pe un ton amical.

La ieșirea din încăpere, cîțiva inși tăbăriseră asupra mea și mă doborîră. Mi s-a pus în gură un căluș dintr-un fes murdar. Pînă să mă dezmeticesc, aveam deja mîinile și picioarele legate fedeleș. Înțelegînd capcana ce-mi fusese întinsă, primul meu gînd s-a îndreptat spre Grace. Luptam cu disperare contra celor trei vlăjgani care mă atacaseră, dar fără succes. Slugile lui Kara mă azvîrliră într-o cameră goală. Peste vreo jumătate de ceas, ușa se deschise. Cei trei cerberi apărură întovărășiți de un al patrulea, un anume Salvolio. Știa bine englezește și mă făcu să înțeleg că orice împotrivire era de prisos. Mă du-

seră astfel legat în odaia lui Kara. Acesta mă aștepta, așezat într-un fotoliu confortabil, cu o țigară în gură. Lângă el era soția mea, îmbrăcată în costumul turcesc. Nu era legată. La vederea mea, încercă să se apropie de mine, dar „gorilele“ o reținură cu brutalitate.

— John Lexman, mă anunță Kara cu o voce batjocritoare, marea dumitale deziluzie abia începe.

Și atunci aflai stupefiat despre grațierea mea.

— După ce mi-am dat atîta osteneală să te bag în închisoare, reluă Kara, nu puteam sta cu brațele încrucișate. Căci, vezi dumneata, țin foarte mult să-ți fac viața neplăcută.

Vorbea pe un ton suav, aproape glumeț.

— Te urăsc din două motive, urmă el. Întîi, pentru că mi-ai luat femeia pe care o iubeam. Unui bărbat de felul meu, fie și numai acest lucru i se pare o crimă de neiertat. Nu mi-a păsat niciodată de femei, deoarece le disprețuiesc sincer. Dar soția dumitale mi-a inspirat o pasiune puternică și m-a respins, preferîndu-te pe dumneata.

Mă privi cu răceală :

— Îți închipui, probabil, că o mai doresc și acum. Fii sigur că gîndul acesta e departe de mine. „Romanul Negru“ ne se mulțumește cu ce rămîne de la un om ca dumneata. Vă urăsc pe amîndoi și chinurile la care veți fi supuși depășesc imaginația dumitale bogată. Mă înțelegi ? adăugă el cu o voce neutră.

Nu i-am răspuns, nici pe Grance n-am îndrăznit s-o privesc.

— Dacă îți mai iubești soțul, dragostea îți va fi pusă la grea încercare, i se adresează Kara. Va deveni sub ochii dumitale o zdreanță omenească. De acum înainte, sin-teți sclavii mei și chiar mai rău decât sclavi.

Bătu din palme, semn că întrevederea luase sfârșit. De atunci, nu am mai văzut-o pe Grace, decât o singu-ră dată.

John Lexman se opri, prinzându-și capul în mâini.

— M-au dus într-o grotă unde fui lăsat singur, cu picioarele legate. O dată pe zi, primeam puțină carne de capră și un urciol cu apă. Kara mă vizita săptămî-nal. I se aducea un scăunel, pe care se așeza la o distan-ță oarecare, fuma și vorbea. Doamne, ce-mi putea spune omul acela ! Îți îngheța sîngele în vine ! Și în toate-era vorba numai despre Grace. Probabil că ei îi povestea aceleași lucruri despre mine. Nu-mi cereți să vi le repet.

John Lexman închise ochii.

— Acestea erau armele preferate ale lui Kara. Nu mă puneă să asist la chinurile iubitei mele, se mulțu-mea să mi le descrie cu o minuție sadică. Deseori, cre-deam că sînt pe cale să înnebunesc. În două rînduri m-am repezit asupra lui și, de fiecare dată, lanțul cu care eram legat mă făcu să cad pe podeaua de piatră a grotii. O dată, a adus cu sine un păzitor să mă bi-ciuască, dar am suportat tortura cu atîta sînge rece, încît n-a avut satisfacția dorită. V-am spus adineaori că nu am văzut-o pe Grace decât o singură dată și iată în ce împrejurare :

A doua zi după acea biciuire, Kara se gîndi la un

mod de a se răzbuna pentru stoicismul meu. Singurul ochi de fereastră al închisorii mele dădea spre un lac. O aduse pe Grace într-o barcă ancorată în așa fel, încât să o pot vedea bine. Iar biciul care mă lovise pe mine în ajun, o lovi pe ea, sub privirea lui. Nu vă pot spune mai mult. Fapt este că monstrul jubila! Doamne, prin ce momente m-a fost dat să trec!

Cînd veni iarna, paznicii mă duceau în pădure, cu lanțuri de picioare, să adun lemne. Nu aveau nevoie de ele, dar, după spusele lui Salvolio, Kara considera că mă simt prea bine în închisoare. Într-adevăr, grotă era bine adăpostită, ferindu-mă de frig. Apoi, Kara plecă, se pare, în Anglia. La întoarcere, furia lui crescuse. Probabil că nu-i reușise un anumit plan, iar tortura morală la care mă supuse deveni și mai crîncenă. Înainte, nu mă vizita decît o dată pe săptămînă. Acum, venea zilnic. Într-un miez de noapte, apărură cu lanterna în mînă, cu nelipsita țigară în colțul gurii. Era îmbrăcat ca de obicei cu un costum albanez, un fel de fustă scurtă, albă și o vestă albastră.

— Cred că soția dumitale e pe moarte, Lexman, mă anunță el, cu cinism. Credeam că englezoaicele sînt mai rezistente.

Experiența mă învățase să nu deschid gura. Așa că am primit vestea în tăcere.

— Am trimis după un doctor la Durazzo, urmă Kara. Mi-am dat prea multă osteneală cu voi și n-aș vrea ca moartea să-mi oprească plăcerea. E la capătul puterilor, repetă el, cu o umbră de nemulțumire. Azi dimineată te-a chemat de trei ori.

Nu știu cum am reușit să-mi stăpînesc durerea.

— Kara, i-am răspuns, cu o voce de om împăcat cu soarta, ce ți-a făcut ea ca să o supui la astfel de chinuri ?

Suflă în aer un rotocol de fum pe care îl urmări îndelung.

— Ce mi-a făcut ? reluă el, continuînd să deseneze inele de fum. Mi-a făcut ceea ce poate face o femeie, cînd poate trezi dorința într-un bărbat. Înainte de a mă refuza, lumea întreagă era la picioarele mele. Era suficient un semn al meu, pentru ca toți să mi se supună. Un singur cuvînt al acestei femei ar fi schimbat totul. Nu sînt un om care se lasă doborît de o dragoste neîmpărtășită, fiindcă, de fapt, n-am iubit-o niciodată, în ade-văratul înțeles al cuvîntului. Pur și simplu, mi-a zdruncinat încrederea în mine. Dovadă că, de atunci, de cîte ori trec printr-un moment critic, încrederea în mine, care e prima condiție a succesului, mă părăsește. Această femeie îmi apare mereu în minte și își bate joc de slăbiciunea mea. O urăsc ! strigă el cu violență. Și chiar după ce va muri, nu voi înceta să o urăsc !

Se plecă în față, cu coatele pe genunchi, cu pumnul strîns sub bărbie — îl văd și acum — privindu-mă fix.

— Puteam să devin regele acestei țări, continuă el cu o voce aspră. Nu aveam decît să întind mîna, ca să iau tronul Albaniei. Înțelegi ce înseamnă asta pentru mine ? Mi-a mai rămas, totuși, o șansă : să o țin în viață, să o văd, cu mintea și sănătatea topindu-se încet, căzînd la picioarele mele. Atunci, poate mi-aș recăpăta puterea. Fii pe pace, însă, adăugă el. Soției dumitale i se vor da cele mai bune îngrijiri medicale...

Kara plecă și nu aveam să-l mai văd multă vreme. În ziua următoare, îmi trimise un bilețel, anunțându-mă că Grace a murit.

John Lexman începu să se plimbe prin salon, cu capul în piept.

— Și, din clipa aceea, reluă el, n-am trăit decît pentru un singur scop : să-l pedepsesc pe Kara. Și l-am pedepsit !

John Lexman se opri în mijlocul încăperii și se lovi cu pumnul în piept.

— Eu l-am ucis pe Remington Kara !

Asistența izbucni într-un vacarm de nedescris. Mai puțin T.X., pe care această mărturie nu-l surprinse cît puțin.

CAPITOLUL XX

Răzbunarea

După o scurtă întrerupere, Lexman își reluă destăluirea :

— V-am spus că în palatul lui Kara se afla un anume Salvolio. Era un criminal condamnat la muncă silnică pe viață și evadase, cu o barcă, în Marea Adriatică, dintr-o închisoare situată, undeva, în sudul Italiei. N-aș putea să vă spun cum îl angajase Kara. Naționalitatea lui Salvolio constituie încă un mister pentru mine. Era poate grec sau, poate, italian. În orice caz, josnicia lui se putea măsura cu a lui Kara. Individul mînuia cușitul cu o îndemînare miraculoasă. L-am văzut, într-o zi, uci-

gînd pe unul din paznicii mei, care îmi dăduse o hrană mai bună, cu nepăsarea cu care ar fi ucis o muscă.

Am și o amintire de la el, adăugă John Lexman, arătînd o cicatrice care îi brăzda obrazul. În lipsa stăpînului, consideră de datoria lui să-i continue opera. Îmi dezvălui un nou amănunt asupra chinurilor pe care le suporta sărmana Grace. Ea avea o aversiune nervoasă față de cîini. Kara aflase acest lucru și legă în camera ei — avea o închisoare mai confortabilă decît mine — patru cîini puternici, cu lanțuri lungi, ca să poată ajunge la soția mea.

O aluzie a lui Salvolio la adresa lui Grace mă orbi de furie. M-am năpustit asupra lui. Scoase cuțitul și numai printr-o minune am reușit să scap doar cu obrazul brăzdat. Salvolio primise, probabil, ordin să nu mă lichezeze, căci se sperie. Dovadă că, la întoarcere, Kara făcu o anchetă și, aflînd despre „opera“ lui Salvolio, puse să fie bătut cu vergi în mijlocul curții, încît, timp de cîteva zile, nu se putu ține pe picioare.

Evident, urmare a acestei flagelări, individul acela mă ura tot atît de mult ca și stăpînul său. După ce muri Grace, Kara plecă fără veste și am rămas în stăpînirea lui Salvolio. Cred că avea deplină libertate să facă cu mine orice voia. După ce dispăruse obiectul urii sale, grecul începu să se dezintereseze de mine.

Prima măsură a lui Salvolio fu să-mi reducă rația de mîncare. Din fericire, nu-mi era foame deloc. Totuși, primind din ce în ce mai puțină hrană, începusem să resimt efectele inaniției. Într-o zi, se întîmplă ceva care

avea să schimbe totul și să-mi deschidă calea libertății și a răzbunării.

Trebuie să vă spun că Salvolio nu ducea nici pe departe viața austeră a stăpînului său. Organiza deseori mici orgii, la care poftea dansatoare din Durazzo și personalități din împrejurimi. Se simțea măgulit să poată oferi distracții nobililor. În lipsa lui Kara, el era stăpînul palatului.

În noaptea despre care vă vorbesc, cheful se prelungi mai mult ca de obicei. Lumina zorilor începuse să pătrundă prin fereastra mea, cînd ușa celulei se deschise și Salvolio, beat mort, apărui în prag. Îl întovărășea o fată, pe care le începui o luai drept dansatoare. O clipă rămase locului, vorbind cu ea turcește. Fata părea îngrozită, deși o ținea cu brațul de mijloc. Ea se ferea de el cît putea. Fapt este că nu făcea parte dintre invitații obișnuiți ai lui Salvolio. Era fiica unui negustor turc din Scutari, convertit la creștinism. Tatăl ei venise la Durazzo în timpul primului război balcanic. Salvolio îl cunoscuse în vremea aceea. Între el și fată se înfiripase o idilă, drept care ea fugi din casa părintească. Iertați-mi această digresiune, dar amănuntul nu este lipsit de importanță.

Vă spuneam că fata părea îngrozită și nerăbdătoare să plece. Înfățișarea mea sălbatecă și faptul că partenerul ei era beat o făceau să se înspăimînte. Dar Salvolio voia să-i arate autoritatea pe care o avea în palat. Veni spre mine clătînîndu-se, cu un pumnal lung în mînă. Începu să-mi arunce înjurături grosolane, pe care le cu-

noșteam prea bine ca să mă mai impresioneze. Mă lovi cu pumnul în coaste, dar nici așa nu reuși, eu păstrându-mi cumpătul. Suportându-i loviturile, observam în același timp o scenă care se petrecea în spatele agresorului meu.

Rămasă în fața ușii deschise, fata urmărea cu groază brutalitățile lui Salvolio. Deodată, lângă ea apărură un turc cu barbă albă, plin de demnitate. Zărindu-l, scoase un țipăt de surpriză dar, cu un semn, el îi impuse tăcere, arătându-i coridorul întunecos. Fata se depărtă, fără să facă nici cel mai mic zgomot pe dalele de piatră. În clipa aceea, Salvolio remarcă probabil o surpriză în ochii mei, căci se înfioră. Dintr-o săritură, turcul fu lângă el, imobilizându-l cu brațul stâng. Era cu un cap mai înalt decât Salvolio. Mi-am dat imediat seama că era de o forță puțin obișnuită. Se uitară lung unul la altul. Salvolio se dezmetici. Brusc, turcul își lovi ușor adversarul între coaste. Spun ușor, pentru că gestul său era natural și fără efort, dar grecul se prăbuși pe podea ca o cîrpă. Se aplecă peste Salvolio, șterse pumnalul de vesta acestuia și îl puse la loc în cingătoare. Era gata să plece, când se opri deodată și mă întrebă îngrijorat:

— Cine ești?

În câteva cuvinte i-am explicat situația mea. Se apropie, îmi privi lacătele și clătină din cap.

— Nu pot fi deschise!

Apucă lanțul, îl înfășură de două ori în jurul brațului și, sprijinindu-și cotul în șold, trase cu putere. Lanțul se rupse. Mă luă de umeri, ajutându-mă să mă ridic. Apoi, îmi întinse unul din revolverele sale de la brâu.

— O să-ți fie de folos pînă ajungi la Durazzo, spuse el.

La briu, avea arme de tot felul. Am numărat nu mai puțin de trei revolvere. Venise, desigur, cu gîndul că va avea de susținut o luptă. Ieșirăm din închisoare. Eram liber. Pentru a doua oară, după un an și jumătate, respiram aerul proaspăt. Genunchii mi se îndoiu de slăbiciune și de emoție. Turcul închise poarta fortăreței și se îndreptă spre fata care ne aștepta la marginea lacului. Plîngea încetisor. El îi șopti ceva și suspinele încetară.

— Fiica mea ne va arăta drumul, spuse el. Eu nu cunosc prea bine regiunea.

Vă povestesc numai esențialul din cele întîmplate, după aceea. Ajunserăm la Durazzo în cursul după-amiezii. Nu ne-a urmărit nimănui. Desigur, dispariția mea și corpul lui Salvolio nu au fost descoperite, decît mult mai tîrziu. Este lesne de înțeles acest lucru, deoarece Salvolio era singurul care avea dreptul să intre în celula mea. Ceilalți servitori nu îndrăzneau să-i încalce ordinele. Turcul mă duse în casa lui și chemă un prieten să mă elibereze de lanțurile care îmi mai rămăseseră. El se numește Hussein Effendi.

În aceeași noapte, plecarăm din Durazzo, la o rudă a salvatorului meu. În cele trei luni cît am stat în Albania, sub adevărata ei înfățișare, am văzut lucruri pe care nu le voi uita niciodată. Hiabam Hussein Effendi mi-a dat bani ca să pot părăsi țara lui. L-am rugat să-mi dea și pumnalul cu care îl ucisese pe Salvolio. Îmi fur-

niză informații despre Kara, reîntors în Anglia. Am plecat în Italia, la Milano. Acolo, am aflat că un englez excentric, sosisse cu câteva zile mai înainte la Genova și venind din America de Sud, zăcea grav bolnav în același hotel cu mine. Nu e nevoie să vă spun că hotelul era de mîna a șaptea. Cînd m-am dus să-mi văd compatriotul bolnav, figura lui îmi păru cunoscută. Aflîndu-i numele, mi-am amintit în ce împrejurări îl văzusem, cîndva. Era George Gathercole, întors din America de Sud. Suferea de malarie și de o intoxicație a sîngelui. Timp de o săptămînă și mai bine, împreună cu un medic italian, luptarăm cu boala lui.

Era un pacient răbdător, spuse Lexman cu un suris trist, deși cu toane, cu vorbe mușcătoare și mișcări repezite. A murit la 17 ianuarie, anul acesta. Mi-a încredințat lucrările sale. Lectura lor mi-a sugerat ideea de a mă apropia de Kara într-un anume fel. Între scrisorile decedatului, am găsit una de la Kara. Mi-am amintit că grecul îmi vorbise de o călătorie întreprinsă de George Gathercole pentru el. Eram hotărît să-l ucid pe Kara, fără să las nici o urmă a vinovăției mele. Așa cum el plănuse distrugerea mea fizică, luînd în calcul cele mai mici amănunte, tot așa i-am pregătît și eu moartea, fără vreun indiciu care să-l poată descoperi pe ucigaș. Îi cunoșteam casa și unele obiceiuri. Știam că, în afara castelului său, unde era păzît de o armată de servitori, trăia cu groaza unei agresiuni continue. Cunoșteam zăvorul de oțel de la ușa dormitorului său, planul meu ținînd seama de toate detaliile. În plus, voiam ca, înain-

le de a muri, Kara să aștepte exact ce pedeapsă îl așteaptă. O moarte instantanee ar fi fost prea blândă...

Semănam puțin cu Gathercole. Îmi crescuse barba în închisoare și studiasem destul de bine modalitatea de a-l imita. Prima mea grijă a fost să-mi anunț, în mod indirect, sosirea. Sint un gazetar destul de bun și, cu ajutorul citorva informații culese din cărți, am redactat un articol bine documentat asupra Patagoniei. Am trimis articolul la „Morning Post“, cu o carte de vizită a lui Gathercole, găsită printre hirtziile lui. Am închiriat un apartament mobilat, nu departe de Scotland Yard, cu plata anticipată. Având grijă să mă port în felul excentric al lui Gathercole, l-am impresionat grozav pe proprietar. Toate acestea erau necesare, pentru identificarea mea ulterioară. Nu-mi mai rămânea decât să fixez data. În dimineața zilei hotărâte, am trimis bagajul cu lucrurile mele personale la Great William Hotel. După amiază, m-am dus la Cadogan Square să pindesc ieșirea lui Kara. Îl întâlneam pentru prima dată de când părăsisem Albania și a trebuit să fac un efort să nu-l atac în stradă. Când s-a depărtat, am intrat în casă, imitând mersul și felul de a vorbi al lui Gathercole. Atunci, am întâmpinat o dificultate neașteptată, căci în valetul care deschisese ușa am recunoscut pe unul din tovarășii mei de nenorocire de la Dartmoor, cu care lucrasem împreună chiar în ziua evadării. Mi-a fost deajuns să-l aud vorbind, pentru a-l recunoaște. Barba și ochelarii nu-i puteau ascunde propria identitate.

Dar el părea să nu mă recunoască. M-am apropiat de el cât se putea și, în felul caracteristic al bietului Gathercole, l-am invitat să verifice albeața bărbiei mele. Mulțumit de rezultatul acestei experiențe, m-am întors acasă, așteptând pînă seara. În casa lui Kara, am

remarcat existența a două linii telefonice deosebite. Bănuind că una dintre ele era o linie particulară și știindu-l pe Kara un fricos, am conchis că era o linie de legătură cu poliția. De altfel, Hussein îmi spusese că și în palatul lui Kara din Albania exista o astfel de instalație. Seara am dat ocol casei, pindind momentul în care se va aprinde lumina în camera lui. Am așteptat pînă la ora zece, cînd am sunat din nou la ușă. Kara era în dormitor, iar valetul îmi arătă drumul pe scară. Tot mă mai temeam că aș putea fi recunoscut de valet și nu țineam să fiu interogată la poliție. Aveam o carte de vizită pe care notasem numărul lui matricol din închisoarea Dartmoor și cîteva cuvinte, prin care îl sfătuia să plece cît mai curînd.

Cînd s-a întors, spre scară, am pus scrisoarea pe masa din hol. În buzunarul interior al hainei aveam două lumînări. Știam dinainte cum le voi folosi. Valetul mă introduse în dormitorul lui Kara. Mă afluam, din nou, în fața monstrului care îmi omorîse soția și făcuse din viața mea un chin.

John Lexman se opri. În asistență, domnea o tăcere apăsătoare. T.X. se lăsă pe spatele scaunului, cu capul în piept, cu mîinile împreunate, cu privirea ațintită asupra scriitorului. La rîndul său, șeful poliției, cu fruntea încrêtită de atenție, se trăgea de mustăți și privea spre orator pe sub sprîncenele-i stufoase. Cu mîinile în buzunare, cu capul aplecat într-o parte, polițistul francez sorbea fiecare cuvînt al lui Lexman. Rusul, cu pielea arsă de soare și cu figura nemișcată, părea o mască de gips. O Grady, americanul, cu un capăt de țigară stins în colțul gurii, se agita nerăbdător la fiecare întrerupere a relatării, ca și cum orice clipă care întîrzia deznodămîntul, devenea de nesuportat.

John Lexman reluă, după răgazul necesar :

— Kara se apropie de mine, în timp ce închi-deam ușa.

— Bună seara, domnule Gathercole, mă salută cu vocea suavă, întinzându-mi mîna.

M-am mulțumit să-l privesc, deși mă năpădea o bucurie imensă, nemaicunoscută pînă atunci. Brusc Kara află adevărul din ochii mei și se repezi spre telefon. Dar eu l-am imobilizat. Tot amarul din inima mea, toată durerea zilelor de foame și a nopților înghețate răbufniră din plin. Brațul cu proteză în locul celui sănătos, căci purtam un inveliș de lemn, îl apucă strîns, ca într-un clește.

— Kara, vei muri, dar moartea pe care ți-o pregătesc e mai puțin crudă decît cea cu care ai suprimat-o pe soția mea.

Încercă să vorbească, dar mîna mea îl strangula de gît. I-am șoptit la ureche :

— Nimeni nu va ști că eu te-am ucis, Kara. Gîndește-te, voi pleca liber și moartea ta va rămîne nepe-depsită. Toate scrisorile tale vor fi citite, toată viața ta va fi dezvăluită și lumea va afla ce fel de om ai fost.

Am slăbit strînsoarea doar cît să scot pumnalul și să lovesc.

Cred că a murit instantaneu, opină Lexman simplu. L-am lăsat unde se afla și m-am îndreptat spre ușă, căci nu aveam mult timp de pierdut. Am scos luminări-le din buzunar. Căldura trupului le mulase puțin. Am ridicat zăvorul de oțel, fixînd bara în această poziție, cu ajutorul luminării celei mici care avea un capăt pe clanță, iar cealaltă, pe partea oscilantă a barei. Bănu-iam că lumînarea se va înmuia la temperatura camerei și că zăvorul va cădea de la sine.

— M-am gîndit și la telefon. Am luat de pe măsută un coupe-papier, așezîndu-l în echilibru pe caseta cu fi-

gări. Am introdus un capăt al luminării sub receptorul telefonului, iar în celălalt capăt, a doua jumătate, tăiată la înălțimea necesară. Deasupra capătului așezat pe luminare, am pus două cărți groase. Nu puteam ști cât timp va trece pînă cînd luminările se vor înmuia, într-ait, încît greutatea cărților să poată ridica extremitatea opusă și, odată cu ea, receptorul. Nădăjduiam că Fisher receptase avertismentul meu și plecase. Dar, deschizînd ușa, am auzit pași în hol. Trebuia, deci, să continui operațiunea.

M-am întors, improvizînd o convorbire cu Kara. Era groaznic, dar nu lipsită de umor. Ca să am un alibi, am vorbit cu Fisher. După toate aparențele, acesta nu descoperise scrisoarea de pe masă. Deodată, de la etaj se auzi zgomot sec. Fisher spuse că stăpînul său trăgea zăvorul. Mai schimbarăm cîteva cuvinte, apoi am ieșit, am luat un taxi spre a mă duce acasă. Pardesiul meu larg ascundea pe dedesubt un smoking.

Zece minute mai tîrziu ieșeam din casă fără boarbă. M-am dus la Scotland Yard. Dintr-o simplă coincidență, cea de-a doua luminare căzu în timpul acela, declanșînd soneria telefonului. Personal, nu știam că linia lui Kara avea legătură cu acel birou și, înainte de a fi primit explicațiile lui Mansus, nu bănuiam de unde provine apelul. . . . Aici se încheie povestea, spuse el lăsîndu-se pe un scaun. Puteți să faceți cu mine ce doriți. Kara a fost un criminal amestecat în multe crime. A fost mai tare decît mine, trebuia să nu mă răzbun. Hotărîsem să plec în America, dar pe măsură ce se apropia data plecării, chipul soției mele dragi mă obseda.

Stătea lingă masă, cu fața palidă ca a unui mort.

— Asta e întreaga poveste, repetă el cu vocea înăbușită.

— Nu chiar întregă ! replică Belinda Mary. Dacă îmi dați voie, aş vrea ca relatarea dumneavoastră să fie exactă, domnule Lexman, preciză ea.

Intervenise cu o stăpînire de sine admirabilă şi T.X. trebui să recunoască sincer că fusese prins pe picior greşit.

— Cea mai mare parte a povestirii este exactă, domnule Lexman, spuse fata, surprinzînd asistenţa. Totuşi, Kara v-a indus în eroare !

— Ce vrei să spui ? strigă John Lexman nesigur.

În loc de răspuns, lîna trase la o parte perdeaua care despărcea salonul de camera alăturată. După o clipă de aşteptare, care li se păru tuturor o veşnicie, apără o femeie, înaltă, frumoasă şi liniştită.

— Doamne, murmură T.X. Asta e Grace !

CAPITOLUL XXI

Sugestia lui Sir George

Asistenţa îi lăsă pe cei doi soţi, atît de fericiţi, să se regăsească. Înconjurată de un grup de ziaristi, Belinda Mary trebui să răspundă la numeroase întrebări.

— Sigur că n-a murit ! îi tempera ea pe ziaristi. Kara îşi teroriza victimele prin frică. Şi doamnei Lexman îi spusese că soţul ei e mort. Adevărul este că o adusese pe Grace în Anglia. Vi se pare o aberaţie, dar nu uitaţi că el avea un yacht personal şi putea veni oricînd la Londra, pentru a-şi închide prizoniera în pivniţa în care am găsit-o.

— În cea de-a două pivniţă ! preciză şeful poliţiei intrigat.

— Da, acolo am găsit-o. Kara o chinuia, terorizînd-o cu un cîine. Am ucis bestia aceea cu mîinile mele ! strigă ea cu mindrie.

— Și, în tot acest timp, ai ținut-o pe Grace ascunsă, fără să-mi spui nimic, comentă T.X. ursuz.

Fata dădu din cap afirmativ.

— Era bolnavă și trebuia s-o îngrijesc. Știam că Lexman l-a ucis pe Kara și nu puteam să-l trădez. Când dl. Lexman a anunțat că-și ține conferința, m-am gândit că e bine să păstrez această surpriză, ca happy-end. Șefii se uitară unul la altul.

— Ce vor face cu Lexman e clar, spuse șeful poliției. Problema e ce se va întâmpla cu T.X.?

— Ipoteza mea rămâne valabilă! replică T.X. Asasinul nu putea fi altul decât cel care a pătruns în casă, sub înfățișarea lui Gathercole, și tot atât de sigur eram că nu fusese Gathercole, deoarece făptașului îi lipsea brațul stîng.

— În ce constă evidența? întrebă contrariat șeful poliției.

— În faptul că adevăratului Gathercole îi lipsea brațul drept. Este singura greșală comisă de Lexman.

— Hm, făcu șeful poliției, mîngîindu-și mutata. Trebuie, totuși, să luăm o decizie în privința lui Lexman. Ce părere ai, De Menan?

Politistul francez ridică din umeri:

— Eu aș cere autorităților să-l lase în pace și, în plus, să-i asigure o rentă pe viață, opină acesta cu vioiciune.

— Și dumneata, Savorsky?

— E o afacere foarte delicată, spuse el tăgănat. Cred că un proces Lexman ar provoca un scandal pe care ar fi mai bine să-l evităm. De altfel, guvernul meu n-ar privi cu ochi buni un incident care să atragă atenția asupra situației actuale din Albania.

Șeful poliției rămase pe gânduri. Belinda Mary îl privea îngrijorată.

— Roagă-i să vină aici, îi spuse el fetei. :

Ținăra îi aduse pe John Lexman și pe soția sa. Amândoi se țineau de mină și nu păreau îngrijorați de soarta care îi aștepta. Șeful poliției își dresе glasul.

— Îți mulțumesc, Lexman, pentru interesanta confesiune pe care am ascultat-o. Ai un dar extraordinar de a te identifica cu personalitatea unui asasin și de a studia nu numai tehnica crimei, ci și psihologia lui.

Vorbea apăsат și, cu un gest hotărît al minii, împiedică orice intenție a lui Lexman de a-l întrerupe.

— Lasă-mă să termin ! se burzului el. Ai intrat oarecum în pielea criminalului și felul în care ai făcut-o e cît se poate de convingător. Am fi aproape tentați să credem că omul care l-a ucis pe Remington Kara se află în fața noastră. Ne-ai procurat emoții de neuitat și dă-mi voie să-ți mulțumesc încă o dată.

Își aruncă privirea asupra asistentei. Un murmur de aprobare dădu ocol salonului. Se uită la ceas.

— Timpul mă presează, trebuie să vă părăsesc, se scuză Sir George, înclinînd mîna lui John Lexman. Vă doresc mult noroc, adăugă, luînd în mîna cealaltă pe cea a lui Grace. Zilele acestea, voi veni să vă vizitez la Boston Tracey. Sper ca soțul dumitale să-mi povestească subiectul unuia dintre romanele sale palpitante.

Înainte de a ajunge la ușă întilni privirea recunoscătoare a lui Lexman.

— Dacă-mi permiteți o sugestie : în locul dumitale, eu n-aș scrie o carte, avînd ca subiect relatarea de adi-neori.

John Lexman clătină din cap.

— Nu va fi niciodată scrisă... de mine...

SFÎRȘIT.

C U P R I N S

Convitalul editorului	5
UN CRIMINALIST AL CONDEIULUI	5
Capitolul I	
MOMEALA	7
Capitolul II	
CRIMA DE LA EAST BOURNE ROAD	24
Capitolul III	
SCOTLAND YARD IN ACȚIUNE	29
Capitolul IV	
REMINGTON KARA PAREAZA	37
Capitolul V	
MANSUS TRAGE CU URECHEA...	41
Capitolul VI	
EVADATUL DIN DARTMOOR	45
Capitolul VII	
REVOLVERUL CU MONOGRAMĂ	49
Capitolul VIII	
CHEIA CARE IRITA	53
Capitolul IX	
DOI SLUJBAȘI INDISCREȚI	63

Capitolul X	
MISS HOLLAND ÎN DERUTA	76
Capitolul XI	
SURPRIZA	81
Capitolul XII	
ADIO, PATAGONIA !	89
Capitolul XIII	
BELINDA MARY, CÎNELE ȘI KARA	92
Capitolul XIV	
TELEFONUL-ALERTA	97
Capitolul XV	
MISTERUL RAZEI DIN UMBRA	101
Capitolul XVI	
T.X. ȘADE LA PÎNDĂ	109
Capitolul XVII	
ȘANTAJISTUL DE LA ORA 6	116
Capitolul XVIII	
PUMNALUL CARE TACE	126
Capitolul XIX	
PRIZONIERI LA DURAZZO	131
Capitolul XX	
RAZBUNAREA	141
Capitolul XXI	
SUGESTIA LUI SIR GEORGE	151

Cărți excepționale într-o editură de excepție

EDITURA EXCELSIOR C.A.

MOAREA CEAUȘEȘTILO dezvăluită de Victor Atanasie Stănculescu și Gelu Volcan-Voiculescu, romanul imposibilei tăceri.

PROCESUL CEAUȘEȘTILO, stenograma integrală, ilustrată cu imagini de pe caseta video originală, cel mai important document al Revoluției Române.

SABIA CREȘTINĂȚII, o tulburătoare evocare istorică a Călugărenilor lui Mihai Viteazul, de preotul contestatar **ION N. DRAGAN**.

CU TALENT ȘI CU RABDARE, SA LE PUNEȚI VOICULOARE, de **VICTORIA ARGINT**, carte de colorat, locul I în preferințele celor mici (60.000 de exemplare epulzate).

VICTIMA CARE UCIDE, capodoperă de autor a lui **EDGAR WALLACE**, un „monstru sacru” al polițier-ului.

Sub tipar :

NOAPTEA DISPERAȚILOR, roman de **MANOLE AUNEANU**, o incursiune dramatică în lumea infractorilor fără cazier.

CERUL ASTROLOGIC ȘI DESTINUL DV., almanah **HOROSCOP-MAGAZIN 1992—1993**, asociat la Societatea Internațională de Astrologie.

ISBN 973-9080-04-9

LEI 158 +
T.L. 2
LEI 160